ReaderWorks

Standard

Mircea Ivănescu

Efebul de la Marathon

Poeme

Colecţia de poezie LETHE
SOCIETATEA CULTURALĂ NOESIS

Volum editat cu sprijinul

Microsoft

Caseta tehnică

Coordonator al publicaţiilor Noesis
Remus Cernea
remus@xnet.ro
091.98.20.56; 240.53.80
Web-editor
Remus Cernea

ISBN 973-8342-26-0

© Societatea Culturală Noesis

Preşedinte Diana Tătulescu
www.noesis.ro

noiembrie, 2001
Mulţumiri:
Virgil Bănescu,
Revista PC Magazine

POEZIA LUI CEZAR IVĂNESCU

Regim abuziv prin excelenţă, comunismul urmărea, în chip aparte, mistificarea originilor. Tot ce ţinea de trecut li se părea ideologilor săi suspect, întrucît risca a-i da în vileag lipsa de inserţie organică în evoluţia omenirii, altfel spus legitimitatea. Cînd nu putea fi falsificat în atelierele propagandistice, producătoare de rudimentare răstălmăciri pe bandă rulantă, trecutul mai apropiat ori mai îndepărtat era pur şi simplu aşezat între parantezele unei tăceri obligatorii. Se urmărea astfel nu doar instaurarea unei amnezii colective, ci şi tăierea rădăcinilor vieţii spirituale. Cufundarea într-o beznă a conştiinţei din care puteau fi modelaţi cu uşurinţă roboţii orwellieni, purtînd funesta etichetă a „omului nou“, dezumanizat. Cu mare optimism, Mircea Eliade întrezărea, totuşi, zarea unei salvări: „Dar s-ar putea, totuşi, ca această primejdie de moarte să se soldeze cu o extraordinară reacţie spirituală, care să echivaleze cu instaurarea unui nou mod de a fi şi să provoace în planul creaţiei culturale, ceea ce a însemnat pe planul creaţiei statale descălecarea de acum şapte veacuri, provocată de marea năvălire a tătarilor. (...) S-ar putea ca ocupaţia sovietică şi încercarea de deznaţionalizare întreprinsă de ruşi cu metode şi mijloace faraonice, să însemne, prin contraofensiva spirituală pe care o provoacă, adevărata intrare a României în istoria culturală a Europei.“ În planul creaţiei literare, prognoza lui Eliade, din 1953, avea a se confirma, pînă la un punct, prin apariţia, într-un val impozant, a scriitorilor ce s-au putut manifesta graţie aproximativei liberalizări îngăduite de autorităţile totalitare, în jurul anului 1965. Simptomatic, aşa-zişii poeţi şaizecişti se

străduiesc a da înapoi acele ceasornicului istoric, mutate în chip arbitrar de zelatorii utopiei roşii, reînnodînd legătura cu tradiţia, în primul rînd cu cea a poeziei interbelice. Dar la nici unul dintre ei recuperarea originilor nu atinge intensitatea ardentă pînă la dezlănţuirea vizionară pe care o înfăţişează lirica lui Cezar Ivănescu. Reprezentant al valului secund al poeziei în chestiune (a debutat editorial în 1968), acesta n-a avut şansa unei rapide instituţionalizări precum exponenţii primului val (Nichita Stănescu, Marin Sorescu, Ioan Alexandru, Ion Gheorghe etc.). Poate şi pentru noutatea izbitoare a producţiei d-sale, cu nimic specific îndatorată poeţilor noştri dintre cele două războaie, abruptă ca o stîncă spre care nu există poteci. Împrejurare care-l face, fireşte, mai enigmatic, mai incitant pentru critica ce, neputîndu-l încadra lesnicios într-o serie sau într-alta, e nevoită a-i glosa în primul rînd originalitatea.

Cezar Ivănescu porneşte de la o concepţie străveche, orfică, a creaţiei, care afirmă împletirea lirismului cu cîntecul, statuîndu-i un sens oracular. Dacă celebrul bard prehomeric, trac de obîrşie, căruia însuşi Apolo i-ar fi dăruit propria liră, era atît poet cît şi cîntăreţ, să nu uităm că Euterpe inspira deopotrivă poezia lirică şi muzica. Iniţial, poezia a fost cîntare nu doar la figurat, ci şi la propriu. O creaţie fixată în melos înainte de a fi fixată în literă (scrierea riscînd a produce alienarea gîndului genuin, conform opiniei lui Platon). Nu întîmplător, Cezar Ivănescu dă spectacole de poezie cîntată, cu acompaniament de instrumente muzicale, împrumutînd stihului vocea sa de-o armonie virilă, de un patetism dominat. Spectacole în care (am avut prilejul de-a asista la unul dintre ele, desfăşurat în incinta catedralei medievale a unui burg transilvan) solemnitatea se împleteşte cu impulsul senzual, ambele sublimîndu-se în coloana sonoră

a unei creaţii indisociabile. Acestui gen de reprezentaţie mixtă, ce reînvie o veche modalitate pierdută în Galaxia Gutenberg, îi corespunde următorul text galant-trubaduresc: „!Alba mea Soţie/ Soare tămîiet/ doar din şapte-n şapte/ zile te mai văd;// sîngele ca apa/ seacă subt blestem/ îmi îngheaţă gura/ cum să te mai chem?// ! Alba mea Soţie/ Soare tămîiet/ doar din şapte-n şapte/ zile te mai văd,// Alba mea Soţie/ Soare tămîiet/ doar din şapte-n şapte/ zile te mai văd!// ! patul nunţii noastre/ alb şi neatins/ ca pămîntul iarna/ subt zăpezi cuprins// şapte nopţi într-una/ nu-l cunosc şi nu/ mă mai vrea ca pînte-/ cu ce mă născu,// şapte nopţi într-una/ nu-l cunosc şi nu/ mă mai vrea ca pînte-/ cu ce mă născu,/ Alba mea Soţie/ Soare tămîiet/ doar din şapte-n şapte/ zile te mai văd!“ (*Treapta a patra, a Rodului* [*Copilul Bătrîn*]). Aspectul repetitiv, utilizarea refrenelor au, desigur, rostul de-a aduce obsesia afectivă la treapta incantaţiei. Dar poetul descinde mai adînc în temporalitatea sensibilă, delectîndu-se cu tonalităţi aspre, arhaice: „! rogu-mă, rămîi aici,/ Doamne, nu pleca,// la cer să nu te ridici/ Doamne, nu pleca// că stă peste noi Moartea,/ Doamne, nu pleca,// Moartea toată-i la hota-,/ Doamne, nu pleca…// dacă pleci ne-om dare foc,/ rogu-mă, mă rog!“ (*Doina* [*La margine*]). Avem a face aci cu un prototip al verbului poetic, cu articularea sa *in statu nascendi*, în zorii producţiei artistice pe care o înregistrează folclorul. Melancolia ţărănească e surprinsă în filonul său intrinsec, la răscrucea Erosului cu Thanatosul, precum o primă derută a spiritului, într-o mixtură de prospeţime şi epuizare, de pătimire primară şi precoce rafinament: „!ţi-ai crescut parcă anume/ părul cel mai lung din lume/ ca-ntr-un giulgi să-ţi ţii într-însul/ trupul tău curat ca plînsul/ lin pornit şi-ncheiat lin/ ca-ntr-o şoaptă de amin…// eu de-acuma ţi-s străin…// nu

mai vii şi nu mai vin/ să mă-mbăt de sfîntu-ţi vin/ unde-i vin găsesc venin/ eu de-acuma nu mai vin// unde vin găsesc venin...// nu-i mai şti nici cui mă-nchin,/ pe ce perină mă-alin,// nu-i mai şti cum mă clatin/ ca frunzuca de arin,/ nu-i griji pe unde-nsăr/ ca o mumă-ntr-adevăr/ nu-i griji pe unde-nsăr...// unde-nsăr, cu Moartea-nsăr/ Muma celui mai lung păr,// unde-nsăr, cu Moartea-nsăr/ Muma celui mai lung păr!“ (*Doina* [*Părul cel mai lung din lume*]). De la Arghezi n-am mai avut atari probe ale paradoxalei logodne dintre elementar şi complex, dintre simplitate şi subtilitate, ca o necăutată strigare a sufletului. Numai că aci simularea oralităţii cedează pasul unei re-trăiri, unei experienţe emoţionale similare cu cea care i-a dat naştere. Dacă autorul *Cuvintelor potrivite* era cu precădere scriptic, făcînd să ţîşnească izvorul primitivităţii din literă, Cezar Ivănescu e un oral care îşi scoate efectul din cuvîntul pus pe melodie, descătuşîndu-şi propria sa muzică în atmosfera unei arte sincretice. Contemporanul nostru are astfel aerul nu de-a crea după calapoade folclorice, ci de-a produce el însuşi folclor. Cezar Ivănescu reprezintă cazul rar al unui producător de folclor capabil a descinde cu maximă naturaleţe de la condiţia de poet cult la cea de poet oral, aşa cum o persoană aflată în transă, s-ar transpune în îndepărtata-i copilărie.

Aspiraţia spre primordii e o aspiraţie spre totalitate. Încercînd o reconstituire, autorul *Rodului* năzuieşte la o sinteză, la un amestec al temelor lăuntrice şi al procedeelor personalizate, cu altele, de ordin obştesc, care să sugereze un tablou al lumii, în ameţitoarea-i textură de contradicţii, în dialectica sa bolborositoare cum gura unui vulcan gata de erupţie. Solitudinea sa nu e un scop în sine, ci un mijloc, un instrument al sublimei revanşe asupra dezamăgitorului

context universal. Aidoma lui Cioran, Cezar Ivănescu ar putea scrie astfel: „Singurătatea va înceta să fie sterilă cînd prin ea lumea va fi a noastră, cînd o vom înghiţi în disperatele noastre elanuri. Ce rost are toată singurătatea noastră dacă ea nu e suprema cucerire, dacă prin ea nu învingem totul? – Ne aşteaptă, fraţilor, cucerirea supremă, ultima verificare a singurătăţilor noastre. Lumea aceasta trebuie să devină a noastră, a celor mai singuri, a acelora care trebuie să recîştige viaţa! Pierduţi sîntem dacă nu vom recîştiga tot ceea ce am pierdut, dacă nu vom recîştiga totul." Acest „tot" este dibuit, iniţial, în sfera datelor obiective, prin mixarea timpilor şi a culturilor într-un rezervor comun de referinţe. Din mitologiile elină, hindusă, biblică, din antichităţi, medievalisme şi neaoşisme, Cezar Ivănescu prepară o pastă unică de care se slujeşte mereu. Nici o urmă de pedanterie, cu toate acestea în discursul d-sale, ale cărui elemente sînt în mai mică măsură conceptuale decît emoţionale şi plastice. Poetul dă impresia a-şi traduce tumultuoasa simţire în mai multe idiomuri: „!Fericit ca yoghinul în milenara pădure/ în vasul ales al fiinţei mele/ ca untdelemnul unduit-ai Rimaya:/ ştii Nirvana cărnii mele/ vasul cel ales lumina/ orgoliul umilinţei: yoghin fericit:/ mai rezistă un perete subţire/ pieliţă feciorelnică amară ca migdala/ virginitatea singurătăţii nubilă/ îţi strînge degetele pe ochi/ risipindu-ţi în urechi/ un pumn de melci: ghici cine-i?/ Maria dar Maria din Magdala/ mult îţi va ierta căci mult o ai iubit – /greu atîrnă gurii tale/ Timpul – lacătul impudic/ roşie gura ta îndură centura/ castităţii" (*Agamemnon* [*Rimaya*]).

Nu mai puţin compozit în încleştarea sa de antinomii, în decurgerea sa frămîntată, antrenînd o diversitate de ipostaze morale care ating Destinul, Nimicul, Nemurirea, ni se

înfăţişează universul interior propriu-zis al poetului. E un etalon al vieţii care se îndărătniceşte a se perpetua, al cosmosului care, tulburat prin fenomenul individuaţiei, doreşte a se reintegra în sine: „!cunosc o ţară-n care pasiunile oamenilor au o violenţă egală cu ştrangularea, de multe ori pentru lucruri şi fiinţe infinit de nimica de parcă ar vrea să arate odată-n plus ingratitudinea unui Destin, infimitatea dimensiunilor unei lumi în dezacord total cu sufletul lor şi de asemeni bunătatea lor infinită care se dăruie cu bună ştiinţă chiar nimicurilor decît Nimicului, al căror aer furibund îţi dă senzaţia că nu te afli printre indivizi trăind pe coaja pămîntului ci închişi ermetic în pămînt trăind o viaţă care e o supravieţuire a propriei morţi şi de acolo inimile lor bat cu teamă continuă să nu se spargă“ (*Agamemnon* [*Memorial*]). Lascivitatea se întîlneşte cu extincţia prin intermediul amărăciunii (al dezolării existenţiale, ca spontană „filosofie“) care mediază dramatic între extreme. Absolutul năluceşte în articulaţiile contingentului, în acelaşi anevoios proces al redobîndirii întregului refuzat: „! şi senzualitatea caută eterul purificat ca un condor moartea senzualităţii injecţie balsamică în trunchiul unei efuziuni mai generale“ (*Agamemnon* [*Zile*]). Însăşi moartea se relativizează prin ascensiunea eliberatoare a trăirii purificate, „metafizice“, sub bolţile plenitudinii: „!nu e peren gustul cărnii/ nici inima nu e atît de/ glorioasă cît credeam: se/ domoleşte fără motiv; vorbim/ apoi de o moarte fizică oh ca/ şi cum ar Exista: prin ganguri/ igrasioase temple aurii lucitori ochii/ defuncţilor răsar: seminţe/ zadarnice pentru un Pămînt/ Eliberat într-o chietudine/ metafizică!“ (*Agamemnon* [*Prefaţă*]). În acelaşi timp însă fiorul dispariţiei e abordat pe un temei robust, poporan, într-un duh carnavalesc, licenţios. Bardul pare a răspunde propoziţiei marchizului de Sade, după care: „Nu

există mijloc mai bun pentru a ne familiariza cu moartea decît acela de a o asocia cu o idee libertină: „!ai mei au fugit de tine/ dar tu ai fugit mai bine/ dar tu ai fugit mai bine/ moartea peste tot,/ moartea peste tot!// !hai, încearcă şi cu mine/ ca să vezi dacă fug bine;/ ca să vezi dacă fug bine/ Moartea peste tot,/ Moartea peste tot!// !hai, mă fugăre, curvană/ că sînt tot un plîns şi-o rană,/ hai, mă fugăre, curvană,/ Moartea peste tot,/ Moartea peste tot!// !hai, mă fugăre, curviţă/ să-mi pupi dulcea mea guriţă,/ hai, mă fugăre, curviţă,/ Moartea peste tot,/ Moartea peste tot!" (*Doina* [*Moartea peste tot*]). Abordarea frivolă a teribilei ameninţări reprezintă o exorcizare temperamentală, jovială, care presupunem că i-ar fi plăcut lui Creangă, dar şi lui Eminescu...

Aşadar nimic nu e lăsat la o parte. Tentaţia eului însingurat de-a „recîştiga viaţa", de-a înfăptui "cucerirea supremă" a lumii, îmbrăţişează toată gama omenescului, mobilizează toate corzile trăirii, într-un nesaţiu al totalităţii vizionare care să reflecte totalitatea cosmică. Cu cît solitudinea e mai apăsătoare („singur lingîndu-mi lacrimile/ mi-au plăcut întru atît de mult/ că am ştiut acolo cum să fiu singur:/ în aşa fel singur!"), cu atît e mai puternică dorinţa de-a o dizolva în experienţa Întregului, evident impură în deznădejdea ei, tragică pe cît de hilară, sub steaua inevitabilă a damnării: „!dară şi dară noi sîntem blestemaţi/ că ori ne vine a plînge ori ne vine a rîde/ şi sfărîmăm în bucăţi ca tămîia/ echilibrul de aur proporţia de aur/ regula de sînge:/ numai Moartea surîde – / şi noi şi noi Desperados/ numai Moartea plînge –/ şi noi şi noi Desperados!" (*Agamemon* [*Sfinţirea de amiază– a unei zile*]). Sub unghi religios, Cezar Ivănescu pendulează, previzibil între credinţă („!nimeni ca mine, Doamne, nu te ştie, ca mine nimeni, Doamne nu ţi-a

dat/ spirit şi suflet, trupul carne vie, mai mult ca Fiul Tău crucificat,/ de-aceea laudă-ţi aduc eu ţie, în vecii vecilor fii lăudat“) şi un patetic scepticism („!la margine de lume unde Tatăl, Părintele din ceriuri ne-a uitat,/ şi unde Maica noastră cea Fecioară, cu zîmbet de lumină increat,/ nu îmi mai miruieşte trupu-n lacrimi, de două mii de ani crucificat,/ acolo unde nu te-ajută nimeni, acolo toată viaţa mea am stat“), însă pe un fond de pietate solemnă, ireductibilă, ce ne duce gîndul mai curînd la catolicul Baudelaire decît la fluctuantul agnostic Arghezi. Din aparenţele dezordinii, fortuitului, ale excesivei propensiuni carnale, ale limbajului delirant ori numai preţios, se încheagă treptat liniile unei pacificări, răsar formele unei armonii. Putem întrevedea sîmburele unei ordini. Convulsiile se domolesc pe un portativ de imagini reflexive, impulsurile tulburi se conştientizează, întrucît, de bunăseamă, şi raţiunea face parte din zestrea universală, neputînd fi înlăturată din perspectiva ansamblului ultim. Astfel un *Jeu d'Amour (Dāenā)* ne oferă un tabel sinoptic de alură dantescă, al evoluţiei Erosului, o „teorie“ ilustrată a acestuia, în trei faze. Cea dintîi, staza, consemnează exclusivitatea amorului, al cărui efect e îndepărtarea de tot ce nu-i aparţine. Amorul ca obsesie tiranică, arbitrar-purgatoare: „!ca să pot să-ţi spun cît te iubesc,/ m-am îndepărtat atît de tine,/ toate cele-mi sînt străine/ îngerul meu, fără tine,/ ca să pot să-ţi spun cît te iubesc,/ toate cele-mi sînt străine/ Îngerul meu, fără tine/ ca să pot să-ţi spun cît te iubesc!“. Enstaza prezintă decăderea metafizică a dragostei, care implică tranziţia de la unicitate la dualitate, deci o corupere a unului primordial: „!se făcu din sine Unul, doi,/ Domnul Lumii somnolînd în sine,/ noi de-atunci sîntem doime/ şi în tine şi în mine/ şi sîntem Acela amîndoi,/ noi de-atunci sîntem doime/ şi în tine şi în mine/

şi sîntem Acela amîndoi!//– !e genune cruntă între noi/ şi genune cruntă întru sine/ şi Balauri o mulţime/ care pot să ne-nvenine/ stînd în Paradisul Lumii goi“. În sfîrşit Ekstaza notifică drumul de la alienare la regăsire, prin reîntoarcerea eului rătăcit în mediul dragostei divine: „!mă-aşteptaţi cu Suflet tremurînd,/ tremurînd de grija de-a ajunge/ la Voi tot cu gene lunge/ eu Divin Copil ce-l unge/ Domnu-n irul dragostei plîngînd,/ la Voi tot cu gene lunge/ eu Divin Copil ce-l unge/ Domnu-n irul dragostei plîngînd!“ Datorită naturii sale pluricorde, a complexei sale construcţii clădite pe originar, a tîlcurilor sale depăşind pitorescul, vibrînd spre infinit, poezia lui Cezar Ivănescu se vrea un analogon al Lumii.

GHEORGHE GRIGURCU

Exerga:
! Eminescu-i Dumnezău
iar eu mi-s Profetul Său !

Rod

De profundis

! acum, fiindcă frigul face bulboane
şi fiindcă eu sînt bolnav şi mă tem,
ca sălbaticul am să-mi fac leul meu
    pe peşteră,
iar voi să spuneţi: îl vîna în fiecare zi !

! acum, fiindcă sînt şi sincer şi milos,
vă rog să nu vă uitaţi în ochii mei
prin care lacrimile găuresc pupilele
şi deci nu plîng; nici rîsul meu

care vă chinuie, vă sluţeşte,
    feriţi-vă de rîsul meu
într-însul mama e tot albă! şi inima mea,
acest cîntar social, care atunci cînd eu
voi fi pur de tot se va sfărîma

într-una din părţile balanţei
    şi va rămîne numai
un cap uimit, umed,
    plin de lună ca o floare
scoasă din lac. O, candoarea
capului din inimă, cu braţe !

! lăsaţi-mi numai lapte şi mîncare
pînă mă scol mîine de dimineaţă
căci acum îşi fac turul prin ochi
hidoasele zile de post uman,
    al vinei, al neputinţei !

! şi socotiţi-mă-un lepros

care se vindecă
şi v-ar putea şi omorî cu-mbrăţişările,
şi socotiţi-mă-un lepros care se vindecă
şi v-ar putea şi omorî cu-mbrăţişările !

! acum, fiindcă am chiar şaptezeci de ani
cu cei lăsaţi de mama,
îngăduiţi-mi deruta suportabilă
şi bucuraţi-vă de înţelepţii tineri !

Toamnă

! de toamnă nimeni n-a murit,
    sălbăticiuneo,
şi crede-mă, vai, vai,
    numai natura care nu-nţelege ;
nu, n-a murit nici păianjenul
    închizîndu-se-n sine,
se gîndeşte doar, cu emoţie.
    Vai, vai, mă zbat !

! vai, vai, mama a murit azi noapte
    şi eu eram mila !
! vai, vai, crede-mă, n-am să te las
    să-ţi urăşti sexul,
rochia dezvelind-o de pe sînii
    plîngînd cu faţa,
trebuie să vin la tine
    să te rog să mă ierţi,

sălbăticiuneo, şi-o să ne furişăm greşit
de-a-curmezişul, şi-o să ne înspăimîntăm
unul cu altul, şi ce-o să vrem, vai, crîncen
ce-o să vrem scuturîndu-ne capul,
să ne înţepăm cu ghimpi pulpele,
iar acolo unde-şi trag inima de moarte
luna şi zilele, nu, nu, dincolo,
    abia la o mînă
de spaima urîtă unde se dizlocă zîmbetele

să ne agăţăm de pomi şi
să mîncăm pe genunchi prune
urlînd fără voce

să mîncăm clănţănind prune !

Prima fecioară a omului

! frumoasă şi perfectă
    ca Moartea-n care toate
se-adună cu-nveliş, îţi jinduim toţi clipa
cînd goală-n faţa noastră vei apărea lucind :
o, urletul cu care te despicarăm, Moarte,
o, sîngele, pe buze al primului hymen !

Rod

! suferinţele mari se făcură
de cum am ieşit din tine,
    ca un ochi din orbită,
toată căldura soarelui
menită fu să mă usuce... !

! lumi nevăzute cream
în tine însăţi născîndu-mă,
pîn' ne-am fi pierdut într-o măsură uşoară
pe care viermii-ar fi vîntuit-o cu umbra,
fărîme fără deprinderea de-a ne şti –
dar din sex arcuindu-mă
ca pe-un Leviathan dintr-o furnică
cu capul spumos la-nceput

convulsii de spaimă în mine-ai stîrnit
şi în lume suferinţele mari se făcură ;
iubirea-n călcîi atingîndu-mă
mă umplu doborîndu-mă cu ochii-n ţărînă !

! mamă, îţi zic, vino acasă
şi mîngîie-mi, într-o mie de nopţi pline,
fiece deget şi ochi
şi-adierile viorii ale minţii !

Rod

! în singurătatea cîmpiei
nu caut instrumentele muzicale ;
degetele mele
pe chitară stau ţepene
şi bolborosesc cu vocea
ca o vorbitoare piatră rară
făcîndu-şi loc cu geamăt din nămol :
regret veşnic
vor avea oamenii
că s-au născut cu faţa către moarte
iar eu
că m-am născut
în această hermafrodită cîmpie :
sex al melancoliei şi-al creştetului vineţiu,
suflet ce se va voi nobil
şi-şi va ronţăi viermii de pe pîine,
absenţă totală-a încrederii
în ceea ce nu-i carnea mea,
cîntăreţ din buză roşie şi vînătă !

Rod

! mă voi pierde : şi port în gură limba amară :
un infinit de trupuri albe
mi-am amintit
pe-al căror pîntec am sperat să-mi aşez
tronul unui ideal de perfecţiune !

Rod

! şi-această biserică sub care
pămîntul e roşu ca o ţară de raci
nimeni n-o poate rupe ca pe
un măr, deşi-n ea-i
      mai multă linişte ca-n
      miezul mărului :
dar numai liniştea-i oare
      împărătiţă în absoluta
rotunjime ?

Rod

! nu-şi uită carnea tiparul ei ciudat :
veşnice creştete umede se-ndeasă spre mine,
ca o pasăre deasupra unei oştiri
        le văd foind şi mă sperii.

nu-şi uită carnea tiparul ei ciudat !

! nici-un rege-al înţelepciunii n-o pipăie
ci mîini brutale ca satîrul. eu
stau la marginea speţei mele
şi cu durere-mi privesc
părţile ruşinoase-ale trupului ;
şi ca un lumînărar
imploraţia mi-o îndrept
spre pîlpîirile capului meu galben :

o, aminteşte-ţi, cît de puţin,
cum arăta tiparul
acelui vas uşor
în care rodul ni-l purtam surîzători !

Rod

! pentru mîna coborîtă
dinafara pămîntului către ceaţa
care ne acoperă,
sub ceaţă, aici, toate roadele-i par
gratuite, şi atunci nu ia decît
ochiul unui copil pe care
îl dezghioacă tiptil din orbită.
ori mie, care odată am avut
un asemnea ochi, Dumnezeule,
cîtă roadă va trebui să port
în fiecare toamnă
spre-a o azvîrli iar,
ca-nainte de moarte să pot
căpăta un asemenea ochi
pentru orbitele goale !

Turnul

Tatăl, al meu, tu, care ai ridicat
Turnul Babel,
Tatăl, al meu, din sămînţa ta am crescut
c-o voce mai bună
pentru cîntare şi amintire,
iată cîntarea ce-ţi cînt fără-a fi :

vocea mi-am modulat-o continuu,
cu chitara pe genunchi am cîntat
cîntece despre mama şi moartea ei
despre seminţele ce-n mine le port

copii ai pămîntului – carne
ce-şi are un soare
durabil. şi am rămas cu Moartea-n faţă !
! o, dacă viaţa-şi va pierde cîndva
culorile ei, hrană mai dulce oricînd

va rămîne şi noi – nemuritori poeţi,
cît va rămîne Moartea ! gîngănii crude,
semenii mei n-aş vrea să mă simtă
cum sînt
şi de-aceea lor le-am cîntat. şi
m-am trezit cu Moartea-n faţă !
gîndac mai sensibil nu e
ca inima-aceasta ce-o port, imprecabilă !

! şi iată, Tatăl, al meu, m-am gîndit
că dacă mi-a murit mama
toţi morţii dinaintea mea vor trebui
să se înduplece-n tăcere şi înapoia mea

nimic nu-i care să nu-nvie vocea morţilor,

şi-atunci o-nţepenesc pe mama-n lut
şi-i ard obrazul cu o lumînare
să arate arămiu şi sînii îi boiesc
ca să lucească precum doi ochi

şi-i pun în şold cercul perfecţiunii
ce-i făcut din ceară
pe care-atît frăţînii morţi
şi-l doriră

şi am rămas cu mama-n faţă ! e rîndul
să-i mişc părul în ţărînă, alb,
ce se va zvîrcoli
ca un mănunchi de viermişori ţinuţi captivi !

! Tatăl al meu, tu,
    care Turnul Babel ai ridicat,
e demn de tine fiul tău ? răspunde-mi !
! iar după ce cu pietre voi lovi
în ochii mamei să-i curgă lacrimile
care le aşteaptă fiul,
în dimineaţă voi fi tare bun !
! îţi aminteşti cum capul mi-l culcam
lîngă picioarele-i bolnave şi umflate ?
o aparenţă aşa de hîdă cum a putut
în mine să zdrobească imaginea
pe care pentru totdeauna
cu greu i-o construiesc ?

! auzi, tu, mamă,
ce glasuri şovăielnice avem noi, oamenii,
şi cum ne ameţesc pe lume
cel mai mult ?

! şi am rămas cu Moartea-n faţă...
toamnă mi-ar fi plăcut să fiu,
să nu am nici o bucurie
doar prada altora să fiu !

! dar după-aceste vorbe pe care-aş vrea
să le şi muşc, să le şi scuip,
care-i din toţi aceea spurcăciune care
dreptul nu-mi dă
idolului meu să-i mai mîngîi măcar un rid ?

Turn

! faţa mea supusă la cîte n-a fost, peste zi,
ca untdelemnul au curs pe ea
vorbe, rîsete şi plînsete. noapte, te invoc !
vin acasă şi cînd toţi adorm
mă trezesc în faţa mesei şi-a hîrtiei albe :
blîndă hîrtie, tu-mi eşti ca o mască
pe care o scot de pe faţă
şi pe spatele căreia îmi scriu viaţa,
curată mască, tu nu spui nimic,
degeaba faţa galbenă de încordare !
zic o vorbă : între perfecţiunea vieţii
şi a morţii un vierme cît un cal sălta,
între perfecţiunea vieţii şi a morţii
un vierme cît un cal mişca, şi-apoi tac...
acest cîntec nu e altceva decît
o întrunire de voci care mă apasă !

Rod

! e adevărat că femeie roşie ca aceea
nu am mai văzut. adevărat că era
peste putinţă carnal zîmbetul ei
de care eu mă feream. adevărat e
că eu voi pleca şi vă rămîne în carnea mea
o amintire căreia nu-i voi fi rege,
şi cînd voi fi mai liniştit
îmi va astupa urechile
şi sîngele-mi va izbucni pe gură
roşu cum era carnea acelei femei
şi înspăimîntat, lîngă patul meu,
(palma care singură ţine fără sfială timpul)
mă întreb : poate că era mama pămîntului ?
şi-am făcut rău că i-am trădat speranţa,
poate că mi-ar fi stors măduva oaselor
şi nu m-aş mai fi gîndit la nimic,
poate că era dulce ca viaţa şi moartea
fără însemnătate !

Rod

! întins la pămînt şi negru de cît sînge
    e în toamnă
şi tremurînd,
    mi-am lipit palmele pe ochi şi mi-am
astupat căldura somnului. şi orice gînd.
şi cu picioarele sfiindu-te să calci
    mi-ai apărut
tu, mamă feciorelnică, cu sînii puri
şi tu mi-ai zis : durabil ceas avem, şi tu
pe pieptul tău, durabilă făptură,
şi-i bine că eşti la un timp de vis !
cum palmele una de alta ţi le atingeai
la tîmpla-mi roz cădeau cu toate poamele
şi cînd genunchii tăi
în pieptu-mi bine s-au înfipt,
ce m-am gîndit ? tăcere ! poate plînge !

! apoi eu începui să rog în visul meu :
apleacă-te, şi numai la un deget
de buzele-mi să pui buzele tale,
puţin întredeschise să le laşi
şi răsuflarea ta să-mi înroşească buza !

!dar tu ai fost mai bună ca oricînd
şi buzele-mi cărnoase mi le-ai supt...
du-te acum, căci vreau să mă trezesc
şi bine e să dormi pe pămînt singur !

! cum fără groază-mi dezlipesc,
    cînd mă trezesc,
viermele inelar de pe-a mea buză,

frumosul vierme inelar
de pe-a mea buză !

Rod

! a doua oară te-am visat : cu totul altfel
decît altădată ;
eu te vedeam şi-acesta era visul ;
atîţia oameni
am văzut lungiţi pe fratele, pămîntul gol,
dormind
ori morţi,
şi toţi doar calzi şi buni ;
lungeşte-te fără teamă la pămînt, îmi spun,
şi-aşteaptă
pînă se va deschide să te sugă !
ca să caut
cu mîna aceasta
    pe care mi-o lipesc de gură ?
ce tremurător
e degetul acesta pe care-l duc la tîmplă !
ce nesigur
e omul acesta pe care-l plimb cu mine !

Turn

! cînd m-a născut, mama,
pe-o masă, întinsă,
cumplit suferea,
mama mea cea bună
pe-o masă ;
dar pe cealaltă
mama mea Moartea
goală, lungită, surîdea
atît de frumoasă
mama mea Moartea
surîdea
căci copilul ei mă năşteam
    fără ca ea să sufere !

Rimaya

! în oraşul acela bolnav
am iubit trei femei :
una e de-acum bătrînă
şi-i seamănă din ce în ce mai mult Morţii,
una e lîngă mine
amintindu-mi că şi ea va muri
oficiază carnal
oculta prezenţă a Morţii,
una a rămas în oraşul acela bolnav
şi plînge sîngele meu după ea
căci n-o voi mai atinge
cum nu voi mai atinge tronul Morţii :
o voi numi Rimaya
şi-n numele ei voi pluti
ca un sicriu de nufăr
pînă ce mă va opri cu pieptul o lebădă !

Bătrîna Ezo

! Bătrîna Ezo : are optzeci de ani,
ea este maica tatălui meu – şi eu
de cînd mă ştiu am ţinut-o de fată mare :
poţi zice orice dar eu
o voi iubi mereu ca pe-o virgină
că numai ea ştia să-şi poarte
în tinereţe carnea
de galbenă albină ca morţii
lacrima soarelui : cînd
grîul se cocea ea a rămas OARBĂ
şi eu o voi iubi mereu !

Somn

! trezit din somn
cu lacrimile-n ochi
crin alb destul
capul în piept ţi-apleci :
flagel, dumnezeiesc,
pe umilinţa ta de floare !

Copilăria lui Ario Paradis

! ca să-mi descopăr faţa din tristeţea
din groaza de-a o fi pierdut pe-aceea
numită Nenumita

tu, du această cruce
cu trupul tău cel alb
(ce drag mi-a fost,
    ce drag mi-e încă, Doamne !)

cum ai lua un lucru de nimica
un vas lipsit de trebuinţă
ori cum ţi-ai strînge păru-n agrafe

fără să bagi de seamă
ia-mi viaţa
şi mi-o poartă

vorbind cu ea de mine
cu gura ta – fă iar
de frăgezimea gurii tale

să-atîrne viaţa mea
Maria, –
că-s un mort !

Gîndul

! cu Gîndul Morţii ca un frate geamăn
tu casa ta nu ţi-o mai părăseşti
că nu poţi merge printre lume singur
cu Gîndul Morţii ca un frate geamăn
giganţi ciocani în tîmplă îl pocnesc
pe cine mai duci tu de mînă, frate ?
cînd Gîndul Morţii sîngele i-a curs
cînd Gîndul Morţii ca un frate geamăn
mai mult decît un mort fără sicriu în veci
pe care-orice regat al morţii îl respinge
cu Gîndul Morţii ca un frate geamăn
tu casa ta nu ţi-o mai părăseşti
şi gîndul Morţii-l ungi cu gura
un cal bolnav privindu-se-n oglindă
capul culcîndu-ţi pe grumazul lui
plîngi Gîndul Morţii ca un frate geamăn
cu Gîndul Morţii ca un frate geamăn
simţi că enormă-i locuinţa
iar tu nu eşti vreun Cavaler de Preţ
şi Gîndul Morţii-ncet
va stinge lumînarea
şi-or năvăli gîndacii impotenţi
şi-apoi păianjenii furnicile măreţe
şi cîrtiţe la braţ
şi devorîndu-ţi Gîndul Morţii
fratele tău geamăn
sătulele fiinţe-ţi vor dormita alături
singur lăsîndu-ţi goală locuinţa
vei călca la drum
surîzător în ţara Morminţilor
şi fiindcă-n ceruri e scris

că ai avut odată un mormînt
în Dumnezeul
simplei calităţi a Morţii
nimeni nu-ţi va mai da o locuinţă
plîngi Gîndul Morţii ca un frate geamăn
pe cine mai duci tu de mînă, frate ?

Persona

! o persoană care merge pe drum
cu amintirea traumatică a unei mame
moarte, a unei gropi metafizice care-i
ameninţă mereu călcîiul cu răsuflarea
îmbujorată asemeni nărilor unui guzgan
senzual amintindu-i că buza pe care
acum şi-o poartă cu semeţie va
implora acea nară care-l goneşte
să-i dea cîndva sărutul de graţie
care dezleagă buza de semeţie şi
sărutul de pămînt căci el unde s-ar
putea duce decît pe pămînt şi-atunci
nu-i pricină să fie plătiţi atîţi bani
pentru-a întreţine modern o închisoare
cînd inima lui palpită înspăimîntată
că cheaguri greţoase de sînge cînd
nu mai pot merge ca el singur pe
drum nu se gîndesc decît să facă
în jurul ei o carceră : persoana îşi
cojeşte în piaţă o roşie coaptă
şi iubeşte muzica fiindcă persoana
care vinde ardei are o voce excepţională
iar cel care lîngă tejghea
desenează de bună seamă-i o per-
soană care umblă după un ban
şi cu toate astea nu mă va primi
să-mi odihnesc ciolanele căci ea
care i-ar încălzi de minune patul
în toiul nopţii umblă şi-o dor
picioarele şi poate va da dumnezeu
şi ne vom întîlni odată eu cu pic-

torul exact în colţul străzii cînd
va voi s-o ridice pe braţe şi-l voi
croi peste faţă s-o lase jos pe
trotuar căci ce-i o persoană pe
care-o dor picioarele cînd s-au
făcut masacre şi iată tot naştem
cum o persoană într-o furie dementă
pleacă alături la vecinul declarîndu-i
pe neaşteptate că-l ameninţă moartea
că soţia lui se dezbracă întotdeauna
goală că soţia lui l-a părăsit
    pentru impotenţă
că asta nu poate fi adevărat
cînd el a necinstit de curînd o fetiţă
...căci unei persoane care merge
nu-i stă bine să compună
în vers clasic cu atît mai puţin
liber fiindcă acolo unde plopii
foşnesc şi-ntr-un pantalon vărgat
şi destul de bine lipit de pulpe
pe peron se plimbă o femeie eu
n-am nici o cunoştinţă – o persoană
-n orice loc nou pătrunde trebuie
să se cunoască mai întîi pe sine
însăşi şi-n al doilea rînd să întrebe
pe vreun localnic unde
e W.C.-ul – căci o persoană care
merge trebuie să iubească muzica
şi să cînte pentru că muzica
e singura căreia îi e permis să
vorbească despre moarte fără ca
nimic s-o atingă
s-o maculeze – de
aceea oamenii o cară după ei
    la înmormîntări
precum părinţii fleşcăiţi

îşi ţin în pat cu ei copilul în timpul
actului pentru a creşte în el un suflet
pe deplin materialist căci
o persoană trebuie să iubească
muzica ea care nu dispreţuieşte
nici gura cancerosului şi nici a
ipocritului şi nici a mincinosului
şi nici a perversului şi nici a mutului
şi nici a celui care lipsit de gură
surîde cu anusul
şi nici a morţilor
care cîntă de bucurie că şi noi
vom muri căci o persoană
nu-i nimic altceva decît o persoană
şi atunci de ce se ocupă alţii de
această persoană ? de ce o-ntreabă
dacă-i o persoană cînd văd clar
că-i o persoană ? de ce ridică puţoii
degetul autoritar spre această persoană
zicîndu-i că-i este interzis să se aşeze
în cutare loc fiindcă alţii... şi iar
el e numai o persoană şi asta-l
calmează căci el e numai o persoană
şi de ce o persoană are dreptul să-l
întrebe dacă nu a ucis nu a furat
de-şi bulbucă ochii ca un dement
căci el e numai o persoană şi doar
el ştie perfect definiţia unei persoane
şi-atunci surîde liniştit
căci s-a făcut noapte şi o persoană
închide ochii or el trebuie să iubească
muzica şi-n vis îi cîntă hipersensibile
coarde – în carne şi palmele sale
se unesc în adoraţie şi ascultă toată
noaptea pierdut în extaz – nu-i exclus
ca această persoană să ţină discursuri

într-o bună zi căci el ştie perfect
definiţia unei persoane : nimic
nici moartea nici crematoriul nu
te pot schimba odată pentru totdeauna
obligîndu-te să nu faci
anume fapte, persoana poate să
treacă peste asta, nu există
experienţe capitale – persoana le
înghite pe toate ca funcţionarul
      Leviathanul !

Rod

! nu vreau să-mi crească ochii de dement
şi mîinile ca de copil slugarnic

dar sînt în ziua mare jefuit
de rodul meu
visat din burta mamei !
îl simt cum trece
şi-n batjocură
îmi strîmbă formele cu greu închipuite
şi-n armonia pură ce-o presimt
varsă urina unui urlet, El,
Nevăzutul.
nu vreau să-mi crească
ochii de dement
şi mîinile ca de copil slugarnic
dar gol strig : sînt furat !

şi ochii-ncep să-mi iasă din orbite
că două lacrimi mari
care-ar păşi !

Turn

! sînt oameni graşi
şi doar cu degetul dacă-i împungi
plesnesc (oameni graşi care îngraşă ochiul)
şi curge un lichid
ca urina de porc din ei.
s-a convenit că-s tari
şi fecioara mai bine-şi oferă sexul
decît să-şi înfigă dinţii
în beregata lor mişcată rotund
ca un vierme care-şi pupă coada.
un om aşa
    gras poate acoperi în întregime

sînt oameni graşi
    cu o grozavă lipsă de tact
care-şi cîntă cîntecul lor preferat :
    „Sînt oameni graşi“
chiar de la viersul : „Viaţa e frumoasă“
cînd un bărbat şi-o femeie tînără
îşi pun în groapă copilul lor mic
şi noi cîntăm :
    sînt oameni graşi, Don Cezar,
şi fete lubrice sînt
care-şi încoardă pieptul tîmpit către lună
şi cîntă extatic :
„sînt oameni graşi, Don Cezar“ !

La Baaad

! iată, Mil, vino-n cîmpie !
pot fi eu sigur
că nu te chem spre-a te ucide ?
să te duc să vezi
altarul lui Raz
e scobit cît o coajă de nucă
e din ceară
totul aidoma s-a păstrat
fii atent ! şi nu rîde
cu rîsul tău de om liber
aici e mărturia
priveşte-l ! i-a căzut
vorba-n plămîni
ca o piatră în cap
nici o bîiguială pe buzele lui
e straniu de cuminte
a devenit
străveziu tot
şi pe seama trupului său
o lecţie de anatomie
e binevenită :
spre uşurare
el însuşi a agăţat
cîte-o tăbliţă
de fiecare organ
cu două oase galbene
şi-un cap de mort rînjit :
„nu atingeţi ! moarte !“

La Baaad

! vino, Mil, în cîmpie, să fii de faţă la conversaţia mea cu doctorul radiolog. Intru, îmi ciocăne pieptul cu degetul şi-mi zice: scumpe Or, treci în ţarc, să te văd pe dinăuntru. Mă vede şi-mi zice : nimic, scumpe Or, nimic. Moartea e-n gîndurile dumitale. Cum în gîndurile mele-i zic, priveşte din nou, orbule, ce, eşti hoţ de drumul mare ? nu mă jefui de-această revelaţie ! Priveşte expectativ şi mă trimite c-un semn din ochi spre soră să-mi deie fiţuica: pe ea era scris :

printre roze printre crini
cresc îngerii cei senini
din marmoră dăltuiţi
vino la noapte să ne lovim în dinţi !

Am ieşit cu doctorul pe sală,
popor, soldaţi, femei
şi-un trup înalt (cu părul negru)
armonios şi plin
de fată, mai înaltă c-un cap
şi decît mine şi decît
doctorul se-ncheia la bluza de flanel
care-i desco-
perea în spate în triunghi
cîte o margine-a omo-
plaţilor fascinanţi.
I-am lipit doctorului o palmă
peste gură şi i-am ţipat
pipăind cu mîna tremurînd
pielea fină, dezgolită :
uite, doctore, n-o găseai, uite
Moartea ! Am făcut semnul crucii
atent şi buzele
roşii-n atingere dădură sărutul !

La Baaad

! ...şi iată unul dintre poemele lui Raz :
într-o noapte, lucrînd la un poem, extenuat fiind (capul aproape îmi cădea pe masă), efortul trupului meu era continuu şi-al gîndirii mele de asemeni... eram obosit, imposibil de excitat, cu orice tentaţie... m-aş fi dus să mă culc... şi cum stăteam aşa ca un ghem abrutizat am auzit o voce care rîdea... am crezut că-i cineva în încăpere şi-mi venea să scuip deoarece am o mare pudoare a compoziţiei... nu era nimeni... ci doar un sîmbure (probabil îngeresc) din mine se concentrase c-o stăpînie-a lui nevrînd să ia parte nici la revolta, nici la oboseala mea omenească, nici la efortul meu spiritual... un sîmbure, atît, c-o inocenţă-a lui, care rîdea cu gura mea de carne... eram obosit... şi fiind un om citit n-am luat-o în tragic ci doar m-am întrebat dacă n-oi fi nebun... aşa, ca de-o chestie, i-am strigat : paiaţă !... şi el mi-a strigat: paiaţă !... am continuat să mă screm să scriu ceva spre a auzi din nou rîsul acela liniştitor, dorit, şi-am urlat ! lasă-mă să intru în tine, pentru totdeauna să intru în tine, ori măcar atunci cînd nu mai pot !

La Baaad

! aşteptînd să vină moartea
treaz lucrez pentru gloria ei
or, cel ce nu şi-a-nflorit carnea
pentru preţul Timpului şi-al ei
e nedemn de glorie. aici
la Baaad, Mil, nu te pot
lua părtaşul morţii mele
poate voi mai umbla cu
faţa de untdelemn pîndind
prin deschizătura ochilor
forme vagi numai carnale
pe care le-am iubit atît,
poate-mi va fi dat să descopăr
cîteva zile din viaţa mea
pudice şi negrăit de senine
în care să scriu acea operă
ce mie nu-mi mai poate
schimba viaţa or ţie-ţi poate
fi încredinţarea
prieteniei.
ce-mi poate mie schimba
viaţa, Mil ? aici la Baaad
aştept să vină noaptea
asemeni sufletului să coboare
în trupul meu cel
păcătos aştept să vină
noaptea spre-a trimite fumul
ţigării-n petalele de trandafiri
din odaie spre-a-mi fierbe-ncet
cafeaua şi-a o sorbi lacom
spre a-mi da răgaz meditaţiei

spre-a cugeta la trupul mort
al Mamei şi la Moarte cele
două buze date fiecărui om
spre-a avea o gură care să
rămîie mută !

La nymphette

! presimt cum va
veni moartea… într-o
dimineaţă ca aceasta
mă voi trezi cu ochii
nevăzînd nimic mai
mult decît o cameră,
tu vei fi plecată ca
acum, îţi voi strînge
lucrurile (aşternutul)
apoi voi întinde încet
cuvertura… îmi va prii
liniştea şi voi fuma
ţigară după ţigară
şi voi bea cafea, cîte
puţin, să-mi ajungă…
voi cînta încet la
chitară o melodie
auzită la télé – şi-mi
voi şterge lacrimile
din colţul genelor şi
mă voi convinge că
am fost bun în toate
pentru a putea muri
împăcat… aşa mor
doar atîţia oameni
nevoiaşi în Baaad…
dacă nu voi muri
imediat, voi pleca
să tîrguiesc – dar în
grabă, socotind cu
atenţie banii…

îţi voi cumpăra trei
fire de crin şi le voi
pune apă proaspătă
şi-am să-ţi scriu un bilet ; aminteşte-ţi
mîinile mele străvezii
care nu-mi mai puteau acoperi ochii
de acele spaime
continue, care-i umpleau
...nu e vorba de viaţa
mea, e vorba de trupul
meu ce-l simţeai în preajmă
ca pe o pasăre
planînd cu
aripile desfăcute
asupra pămîntului
...într-o dimineaţă
ca aceasta, ducîndu-mă la apă, am
întîlnit o fetiţă
pe care ţi-am arătat-o şi ţie
numind-o un pic depravată
căci se purta cu o rochie albastră
cu un umăr gol...
am privit-o mai cu atenţie
şi m-au surprins
ochii ei încercănaţi enorm
şi buzele palide de femeie
şi glasu-i moale
    ca o deschidere de petale –
am întrebat-o : cine eşti ? tu eşti ?
şi mi-a răspuns : eu sînt !
Cine ? cum aşa, eu sînt, cine ?
eu sînt, mi-a răspuns din
nou, cu pudoare, şi părul
ei lung şi mătăsos spunea totul –
şi de ce-ai venit
    tocmai în această dimineaţă ?

n-ai prins o clipă bună.
acum mi-a trecut.
poate, ceva mai înainte,
încă te-aş fi urmat.
te-am dorit mult
încă de pe cînd
    iubirea era pentru mine castitate.
atunci să fi venit
te urmam fără pic de durere
la gîndul că această însoţire a noastră
avea să fie de scurtă durată,
pe-atunci nu concepeam
iubirea fără moarte.
nu mi-ar fi dat o lacrimă
cînd, ajunşi pe cîmpie,
m-ai fi înfăşurat cu trupul tău
căutîndu-mi cu buzele buzele
– eram inviolabili, suava pereche
a gîndacilor de ceară.
acum du-te cu precauţie
căci cel mult îţi pot muşca umărul gol
dar nu te mai pot iubi :
cine te-a oprit atunci ?...
şi totuşi nu-mi pot reţine
un sărut care ţi-a descoperit sînii
    încă neîmpliniţi
şi nici sexu-ţi
nu mă pot opri să nu-l mîngîi
    pentru că totuşi tu eşti singura
care mă mai poţi salva
dar – atenţie ! –
rolurile sînt inversate,
căzneşte-te să mă ridici în braţe
şi ca o libelulă
dă din picioare
să te ridici cu mine deasupra oraşului !

La Baaad

! am cunoscut o femeie prin
legătura de sînge : frumoasă
cînd o doream căci frumuseţea
nu e o formă ci o stare
trecînd peste carnea goală
ca un vînt de roşaţă-n
obrazul pal al unei
prezumptive defuncte.
întrucît nu era o neguţătorie
la mijloc nici o-ntîmplătoare
potrivire de organe
îndrăznesc să spun că era
o iubire mai pură ca o
suferinţă. trupurile noastre
de untdelemn curat
luceau asemeni unor tronuri vecine
armonizînd absenţa
şi omniprezenţa cea mai sfidătoare :
numai capul ei palid
cu pleoapele trase
ca-ntr-un somn letargic,
fără bucurie, căpăţînă de crin,
vecinic mă făcu să-nţeleg
că ceea ce noi săvîrşeam
era dinainte-ndelung pregătit
din dormirea adîncă
din care s-a tras la-nceput Moartea !

Copilăria lui Ario Paradis

! am fost copil în Baaad şi-nafară
de mine nimeni n-o mai poate spune,
or cine poate spune că-am fost copil
în Baaad cînd toţi de ea amintindu-şi
au ochii în lacrimi ? şi-adeseori
cu toate-acestea mă-ntreb :
am fost copil în Baaad ?
e vreo deosebire-ntre trupul meu fraged
culcat în frunze pîndind apariţia
unui alt trup, de fată, să treacă
pe-alături să mă pot hrăni
cu iluzia singurătăţii ei dulci şi parfumate
şi trupul meu gol într-o raclă subţire
hrănindu-se cu iluzia morţii ?
şi acel ţipăt şi sînge care se lasă
ca două mîini tăcute pe pieptul meu
şi-n frunze cu ochii pîndind fata
care se întoarce palidă cu un copil în braţe,
Dumnezeule ! pe ce ai mai scump,
poţi oare să-mi spui ?
am fost copil în Baaad ?
am fost copil în Baaad
cum mama a fost copil în Baaad ?
spune-mi cum am fost eu
copil în Baaad cînd
mama mea a fost copil în Baaad ?
spune-mi atunci de ce nu laşi
Dumnezeule-n frunze să se joace
copiii-n Baaad ?

La nymphette

! tînărul cu faţa galbenă
şi cu gura mută a înţeles că
nu are rost să mai schimbe vreo
vorbă cu concetăţenii lui
fiindcă dacă-ntr-un fel ei i-au dăruit
viaţa tot ei i-au dăruit şi moartea
şi egalitatea perfectă
a acestui joc i-a făcut chit :
orice vorbă e de prisos, numai
că în frizerie poţi şi filosofa
cu glas tare dacă vrei : domnilor,
nu găsiţi un scaun mai mic
pentru fetiţă ? or nimeni nu răspunde
nimic iar tînărul
cu faţa galbenă continuă
să privească-n tăcere scaunul
înalt cu speteaza lui în
alămuri galbene lucitoare
cu pedalele lui cu rezemătoarea
care se înalţă şi se coboară,
cu braţele pe care mîinile se
reazemă într-un repaus sinistru
şi mai departe capul fetiţei
cu tenul măsliniu şi cu pletele
lungi cu picioarele atîrnîndu-i
speriate spre podea fără s-o
ajungă precum cei care sînt
spînzuraţi şi aşteaptă să se rărească
încet clienţii pentru
a fi luată în primire, or
tînărul cu faţa galbenă oferă

rîndul cu amabilitate altora
căci privirea-i s-a fixat asupra
acelui scaun, mirată, cum
scaunul nu-ncepe singur să
prindă ca-ntr-o menghine
trupul fragil al fetiţei
şi chiar se miră de această
muţenie a scaunului şi
pîndeşte cu speranţa în ochi
spre frizeri şi e aproape sigur
că nimic nu se mai poate
întîmpla şi plămînii i se
contractă dureros căci ar vrea
să mîngîie pentru ultima oară
pletele fetiţei, s-o umple de
sărutări dar mama aşezată
pe scaun cu picioarele desfăcute
şi cu rochia umflată în dreptul sînilor
dă semne de nerăbdare,
or lui stomacul i se contractă
dureros şi singura explicaţie
care se poate da în cazul unei
căderi bruşte la pămînt şi-al
unui urlet isteric e cancerul
şi el încă nu-l are sau îl are
şi nu ştie şi amîndoi, el şi
fetiţa pe scaune alăturate
închid ochii iar pletele lor
ating podeaua tăcute
şi amîndoi se privesc din
cînd în cînd pe sub genele
aplecate asemeni unor crini
care-şi pierd încet-încet
parfumul şi nici un semn
nu-şi vor mai trimite unul
altuia !

La Baaad

! iubirea mea pentru Ilen nu se destaină
cum şi sămînţa care-a zămislit-o
semn ponderabil nu a dat decît
cînd prinsă fu în goana morţii,
şi trebui' s-o-ndrăgesc pîn' la demenţă !
cu gura mea pe gura Morţii-ţi zic
Ilen, azi sînt al Alteia, ne suge
plăcerea zi de zi, numai la tine
mai pot privi şi treci zîmbind,
Ilen, din libertate pură,-a suferinţei
i-am dat chiar Morţii numele ce-l porţi,
m-am jefuit de ultima speranţă,
Ilen, apropie-te, nu vei mai găsi vreodată
bărbat atît de singur cum sînt,
ai trupul înflorit şi plin, Ilen,
curînd de tine-mi va fi spaimă
căci vei intra în ceata celor graşi
şi ca un tron galben
    vei moşteni pămîntul !
Ilen, eşti încă liberă, apropie-te
îmbracă trupul Morţii-n cîmpie coborînd
şi nevăzuţi de nimeni
    ca viermii convorbind !

Perfectum

! de ce-ţi spun, Mil,
că a crede-n perfecţie.
nu-i o credinţă fanatică,
te rog să mă vizitezi în cîmpie
unde sînt foarte necunoscut,
puţini mai tresar
la asemănarea-ntre
omul mărunt
pe-a cărui faţă se citeşte
un dram de imbecilitate
şi de orientală indolenţă
şi Raz cel cu dinţii strălucitori
ca legea Talionului,
să te duc s-o vezi
pe Maria Creaţa,
tîrfa oraşului,
de vîrsta bunicii mele ;
nicicînd un artist
n-a conjurat
în gloria operei sale
atîtea fiinţe-omeneşti
cîte-a supt
trupul acesta sălbatic
ca un munte de ceară :
te-ai aştepta
s-o vezi oarbă de mînie,
o, nu, nu,
priveşte-o cu atenţie
în cel mai neînsemnat amănunt
şi nu vei avea
să-i reproşezi nimic,

de la părul albit, rar,
şi carne
pînă la osul ei,
totul,
absolut totul
a luat forma dorită,
perfectă,
încît nu poţi să-i reproşezi nimic !

Copilăria lui Ario Paradis

! să se topească trupul
    rîvnit ca untdelemnul
să curgă-ncet spre mine
    să-mi scalde carnea-n el
ca sex matern să mă redea acum
    şi-n ceasul morţii mele

ştiu, acest trup schimbat ca untdelemnul
e doar sărutul Morţii ori al lui Dumnezeu
cel care zilnic
    carnea ne-o suge spre-a fi singur

căci carne-n carnea noastră a fost
    şi l-am gonit
ca pe-un copil din pîntec
    spre-a fi în lume singur
acum şi-n ceasul morţii mele !

Copilul Bătrîn

! ...să ne-aducem aminte
    de acea vară la Stribi şi de
Verbul ; de calmitatea acelei vremi
    cînd în cupola
roşie uciderea devenea neînsemnată ;
    dorinţa de somn
a celui care s-a simţit
    una cu moartea asemeni
femelei de cangur cu punga ei ;
    să ne amintim Verbul:
iată, acest animal degenerat
cu nasu-n excremente dar gata
oricînd să ucidă întru gloria speţei sale,
iată-n această dimineaţă
    o formă feminină ivită
din faţă : ovalul ei e exact,
    or merge împleticit, lent,
cu siguranţa lucrurilor moarte
    – ca un soare placid
închizîndu-se-n boltă,
    – dezvirginarea ei s-a întîmplat
în noaptea care a trecut
    şi gura ei întredeschisă
dezvăluie ferocitatea
    şi albeaţa dinţilor ;

carnea ei a simţit cu acuitate
    în delirul masculului
exactitatea şi răceala unui sicriu
    ca o compactă formă
în aer ; iată, la rînd la dentist,

masa suferindă ca o
şedinţă de hipopotami
mergînd de colo-colo mai puţin
conştienţi
decît pruncul în pîntec
foindu-se de colo-colo ;
iată, femei trecînd
arătîndu-şi trupurile cît mai dezgolite
bucurînd ochiul celui cu bani
ca şi pe-al onanistului
celui cu muşchii tăiaţi, de atlet,
ca şi pe-al celui palid îndrăgit
şi iubitor al morţii,
trupuri, ducînd cu ele
amintirile căzînd ca părul,
regretul de-a nu fi cunoscut
totala devorare-ntr-o clipă.
grava lor vină de-a fi imperfecte
resimţită-n mersul lor; şi iată,
Copilul Bătrîn, rotindu-şi gîtul,
nu după aştri
impenetrabili ci doar spre-un spaţiu gol
pentru a-şi
recîştiga siguranţa iniţială,
spre-a păşi aerian, fără scop,
fără ostentaţie,
să-şi bucure dorinţa lui de nimic ;
mersul lui e tăcut,
plin de o cumplită durere, parcă,
de-a fi nevoit să calce pe ceva,
neauzit asemeni paşilor
de pisică-n nopţi cu lună plină
călcînd ca-ntr-o inimă fină... !

La Baaad

! ...iată ce-am visat într-o noapte : patru bărbaţi (unul gol), eram oare printre acei bărbaţi ? eram cred printre acei bărbaţi ; unul dintre ei a fost rău batjocorit, îl vedeam cum se ghemuie jos ca un maţ (şi-o scurtă strălucire ca o decapitare). Urmărit ca o fiară printr-un oraş ce-n minte-mi era oarecum cunoscut din copilărie, spaima mă făcea să nu-mi dau seama că sînt om şi fugeam ca un cangur besmetic prin galerii subterane ca-ntr-o mină părăsită sau ca-ntr-un metrou. Hipnotizaţi de un curent vînăt oameni treceau încolo şi încoace ca purtaţi pe fire electrice. Nu-şi aruncau o singură privire unul altuia ca şi cum şi-ar fi fost martori unei fapte peste putinţă de ruşinoasă. Din tavanul galeriilor curgea continuu ţărîna care ne făcea să scuipăm. Ajuns în faţa unei uşi de ascensor am apăsat pe un buton şi m-am trezit urcat într-un tren ale cărui banchete erau pline. Am stat lîngă fereastră iar la 3 m, de mine stătea o fată. Am început să ne privim. N-a durat mult (zîmbea angelic), cînd cel care mă căuta cu pieptul dezgolit şi păros ca o gorilă mi-a rînjit în nas de după geam. Am plonjat într-un compartiment unde cîţiva oameni m-au privit surprinşi. Paralizat, muţenia mea era un semn de totală milă. El a intrat, c-un surîs a spus: Domnilor, cu dumneavoastră n-am nimica, şi ridicînd toporul mi l-a izbit în moalele capului. M-am gîndit să fug, dar n-avea nici un rost. În urma mea el a lăsat următoarea vorbă : Domnilor, este un lucru calculat, nu poate fugi decît maximum 200 de metri şi l-am prins ! trezindu-mă puţin m-am gîndit că la 100 de metri s-ar fi putut să-mi apară în faţă 3 oameni în uniforme ce mi-ar fi luat apărarea. Şi-am adormit surîzînd de arma ce-o purtam cu mine. Cum am apărut, omul, o clipă descumpănit clipi şiret din ochi şi-o luă după mine. Eu căutam să dau cît mai multă eleganţă mişcărilor mele şi cei 3 în uniformă mi-au apărut în faţă. M-am împleticit printre picioarele lor dar ei nu ne luau în seamă ca pe nişte copii care se hîrjonesc. Resemnat am primit cea de-a doua lovitură în

moalele capului. Şi pentru-a mă convinge că totul a fost vis am lins cu limba picăturile de sînge de pe pernă ce se lăţeau ca florile cînd se desfac !

Turn

! gangul îngheţat
    în usturimea întunericului se
înălţa cu aerul că se obstinează
    să aşeze morţilor
pe faţă o mască mortuară
    ca un urangutan
disciplinat.
Turnul se numea
    Turnul Prinţului Fericit,
Turnul Perfecţiunii Violate,
Turnul Unghiului,
    Turnul Cavalerului Plîns,
Turnul Copilului mort, Turnul
Blînd, Turnul Palid,
    Turnul Iubitorului Morţii :
Blum-blum se auzea Viermele
    căzînd cu capul de
marmora treptelor :
    fratele meu, nu-ţi pot veni în
ajutor ! Luminează-ţi faţa !
    Priveşte-mă-n faţă !
nu te sfii să mă ucizi,
    dar priveşte-mă-n faţă ! ca
un rac de sînge inima porneşte goana
    şi n-o poţi
goni fără încetare. Blum-blum,
    blum-blum, blum-blum,
auzi cum bat valurile
    negre de sînge la Tronul
Morţii, la Tronul Absolut al Morţii
    şi Moartea

plînge în perfecţiunea singurătăţii !

Copilăria lui Ario Paradis

! nu-mi aminti la Baaad de fata cocoşată
pe care-aş fi vrut s-o am pentru frumuseţea
inexplicabilă a picioarelor
şi chipul ei glorios
    de infantă dispreţuitoare :

mi-ai aminti cum
cu mîinile ei mi-a făcut patul
    (în camera slab luminată)
cu ierburi care miroseau
asemeni parfumului tuturor morţilor
după ce s-a dus duhoarea cărnii
cînd i-am dat sărutul dintîi
    care ne-a adormit pe loc

de ce nu-i o mînă de înger
să facă din moarte-un sărut
ce nu te mai trezeşte ?

unde-i ţinutul în care
zace îmbrăcată în ceară
noaptea aceea ?

de ce am fost smulşi de acolo
ca doi prunci oribili
nevoiţi să se nască ?

ştii că în curînd
îmi voi aminti
tot mai puţin

şi taci
ca un sex veşnic implorat
să-ţi dea o nouă viaţă !

Confiteor

!

! dar dacă însuşi
trupul nostru cel de carne
în cămara maichii
ivitu-s-a capul în
pîntecele din două părţi
unindu-se ca un
sărut
dacă cel care nu
se iubeşte pe sine nu
se naşte
vom putea să ne iubim oricum
hypocrite lecteur
tu care citeşti mai bine
în foirea unei pizme :
dar ah toată viaţa
mi s-a luat ah toată
viaţa toată mi s-a luat
mînca-v-ar Moartea !

!

! gîtlejul care te ustură
    în anotimpul echivoc
ars de crugul unui ţipăt revenind spontan
dar atît de adesea cu monotonia unei legi –
îngrozit de larma posibilă
înghiţi şi acest ţipăt
ca pe o cupă de otravă
ştii însă că mai mult
ţi-ai pierdut şansa

de această realitate să te vindeci :
umiliţi nesiguri
numai ochii lucind o sămînţă de speranţă
atît de vinovaţi ne vom
prăbuşi subt povara acestor ţipete
avortate (ca un sac de moaşte) –
am fi putut ocoli
cu eleganţa unui cal galopînd
mustrarea pentru priveliştea celui pălmuit
pe noi înşine ne-am fi putut ocoli
cu ţipetele-acestea de trei ori
ca pe o durată de amarant bazilică :
am fi putut ajunge
Fiinţa transparenţei
geneza : fără lanţul cauzelor
    acestui strigăt :
inclemenţa zilei :
am fi putut muri poate izbăviţi
şi nu-i nimc murim astăzi
mai tăcuţi ca viermele
    care se aşează pe rană: pleromă
străini cu mult mai mult de moartea
care subt esenţa
subt esen-
sufletului nostru gol
se prăbuşeşte !

!

! totul ne vine din aceea că vrem
să fim cu orice preţ fericiţi :
iată, de pildă, Domnul
o învesteşte pe Doamna
cu Ordinul Caracratiţei,
ea
într-o poziţie solemnă

de vacă care se lasă
mulsă
cu dificultate acceptă
şi un surîs conjugal
le jupoaie pielea
obrazului –
întîi să fim fericiţi
şi abia după aceea
să vedem dacă se poate :

nu privim
răul în faţă
îl dăm afară
ca pe un cîine
care s-a-mpuţit
nu privim Timpul în faţă
iară de moarte
nu ne ocupăm deloc.
împotriva tuturor
evidenţelor
vrem să fim fericiţi,
păşim atîta
nenoroc şi-atîta
grea nefericire
care poate
sînt avuţia noastră
şi tot ce ni s-a dat
de dus
ratăm şi şansa
de a fi
martorii acestui timp !

!

! aceea ce numeam irevocabil
şi-ntr-un anume fel – ceva divin,

abandonul nostru cel mai senzual
pacea noastră fără credinţă
morfina lui domnu'
şi dulceaţa cea de pe urmă
liniştirea noastră
empiria de zi cu zi
la un atent examen
nu prezintă nici o siguranţă
şi moartea noastră astăzi
ni se pare o utopie
metodică – un bovarism –
şi-un *happy-end*
demn de toate bazmele –
numai din slăbiciune
am crezut aşa :
o credinţă –
ca o căpuşă – ;
irevocabil
e numai acest flux inflorescent
acest individ de carne
suferitor de carne trăgînd
în toate părţile
şi îndoiala fizică mortală
ca un ins balonat umflat
ca un balon şi de această
balonare o să crape :
irevocabilă e numai
această fiinţă a noastră
care nu poate nu mai poate
                                        de-acum să deie înapoi !
                                                        !

! sîngele care în această noapte
    ne interzice
ca pe nişte crizanteme
    azvîrlite de-o călugăriţă dintr-un chiup

vag in ca vălul Mayei
    zephiros blînd mai îndurînd
să poarte trupul
invadat de o transparenţă
    ca o realitate fermă metafizică,
sîngele acesta curge pe feţele de foc
    ale morţilor
deosebind mai bine moartea de sterilitate !

!

! oh ! imbecilii şi demenţii
pentru care sufletele noastre
atît suferiră
nici o pedeapsă nu-şi află.
tragic destin
mai purtăm pe pămînt,
Moarte,
atîta de curvă,
feţele noastre doar
ar fi meritat
în moarte să se umbrească
la-ncercarea aceasta
doar noi
cei curaţi
şi cei buni
trebuiam primiţi,
numai noi, rit suprem,
n-ai fost dreaptă cu noi
şi iubind
variatele hoituri
şi pe ei
i-ai coborît
într-a ciclului
viaţă
fără de moarte !

Confiteor

! toată viaţa mea a fost
un hagialîc
zicîndu-mi că acela ar fi
pămîntul sfînt : iată urma
tălpii lui Buddha –
      ba nu, acela –
şi astfel hărţuit
întîmpinat
de chiar Fraţii şi Surorile mele
însuşi Tatăl
cu acel incredul rîs al demenţei
prigoană şi discriminare
violenţă şi toţi mînîndu-şi gîndurile
în convoi de represalii mute :
ce ai avut oare
ce ochean al fatalităţii
de totul vedeai ?
dintr-o osîndă-a vieţii uniformă
Baaadul e o cetate
vădită de transparenţa obrazului
nu e tărîmul Învierii
e desăvîrşita transcendenţă-a Morţii –
Argos al crimei
Thebă a incestului
Egipt al robiei
Canaan al făgăduinţei
mizeră drojdie a visului La Mancha
oriunde pe zonele planetei
ca o mască de fier
îţi acoperă faţa
ca un fulger

îţi despică obrazul
imaculînd urletul în cel mai
adînc reazem al tăcerii
alt ritm : orgie verticală
apetenţa rădăcinii limbilor
şi această undă curgătoare
fluviul sîngelui la picioarele tale
te saltă
nici o speranţă nu mocneşte
zariştea orizontului
solomonari de toate
credinţele faliţi
      dar în ciuda
umilinţelor de tot felul
în ciuda conspiraţiei impostorilor
fraţi de-o fiinţă
(mamă mamă şi ce fel de fiinţă)
      această Carte
se scrie negîndu-mă mîntuindu-mă
iactanţă apocaliptică :
aşa da : căci numai eu
mă voi duce acolo unde ei
mă aşteaptă bucuroşi fericiţi
că or să mă omoare :
      aducem uneori
o fericire
pe care
     nu o mai aşteptăm !

Apocalipsis cum figuris

! nu pot să spun că-am fost
nemulţumit de legătura noastră,
era perfectă în atîtea privinţe
dar începea cu gustul sfîrşitului.
memoria o ţine şi o expulzează
cu acea spaimă fatală
de lucrurile ultime şi definitive.
bezmetici ca-ntr-un ciclotron
nu aveam vreme să numim
iubirea moartea decît iubi-oarte
eram întru atît fără speranţă
fără urmare fără nici un rost
că totu-ncremeni-nafara vremii
într-un *adagio* fără capăt
plînsoare zugrumată lent
dintr-o bucată care-i zice
Apocalipsis cum figuris !

Metanoia

! da au fost şi zilele egale
ca roţile acestui car de luptă
am crezut mult timp
vegetam în credinţa veche
bré omule :
(reluăm)
da au fost şi zilele egale
(revenind)
ca roţile acestui car de luptă
(în carnea macră roşă de culoarea ei
fără sîngele hemoptizia Morţii)
am crezut mult timp
vegetam în credinţa veche
    –bré omule
dar nu mai tot judeca
după cum arăţi tu cînd eşti mort
mort de oboseală dacă
nu-ţi mai merge mintea unge-o
cu unsoarea ieftină
a suferinţei : oneros
concurs de împrejurări.
facem greşala asta care o să ne coste
că zicem iată s-a născut
la anul a murit la anul
şi o punem şi pe diferite...
mă rog – e mai greu de dovedit
dar credeţi-mă pe mine
indivizii se îmbuibă cu atîta moarte
că doar cîteva zile să zicem
el cu adevărat a trăit :

şi putem şti
cînd poartă crucea
cum putem şti crucile-n sînge :
evidenţele primează.
iată zic de aceea nu-s chiar
proşti aceştia cînd se apără
– *epoché* – şi dau cu mîinile în lături
de la ei tot ce nu-i priveşte
cum şi-ar netezi părul pe trup –
vom număra orele noastre
şi dacă una lîngă alta
vor face o zi : bine
în această zi am făcut totul : căci
Timpul noi îl ştim nu se măsoară
îl căutăm prin spini prin iarba verde
într-un muşuroi care se mişcă
îmbandajat cu cîtă grijă
La-zarul acesta bolnăvior !

La Baaad

! mă trezesc adesea visînd
următoarea scenă: Baaadul
e asediat de intruşi:într-o
clădire sînt ultimul apărător
care mai rezistă atacatorilor :
într-un hol imens cu pardoseala
neagră gudronată
ca a unui platou de filmare,
înaintez cu o armă
automată în braţe : cîţiva
intruşi trag în mine în
plin ; sînt ciuruit,
cu ultimele puteri înaintez
însă şi scuip pe faţa primului
intrus îndreptat spre mine
cu ultimul efort al
plămînilor un val de sînge
care-i acoperă toată faţă :
nu m-am întrebat niciodată
dacă este posibil ca un ins
ciuruit să mai poată scuipa
un val imens de sînge în
faţa cuiva dar imaginea
în sine mi-a plăcut, s-a
implantat în mazochismul meu
de zile mari, şi-mi
revine cu forţa
reiterată a unui onanism
juvenil... fireşte
aceasta este doar imaginea
centrală, pentru că visul

în sine are variaţiuni infinite,
scena aceasta fiind
cînd punctul unui fatal
deznodămînt, cînd începutul
unui calvar care
se continuă cu... !

Simulacrum

! tu vii ca visul
    împotriva tuturor evidenţelor
inexprimabilă   inexprimabile
ca visul cărnii care inima ne copleşeşte
cu urletele sîngelului plîngînd ca o fiinţă
impudică şi dezarmantă imemorabilă aproape

faţa ta nu se poate ţine minte
ca plîngerea unui copil
are făptura ta acea delicateţe
blîndeţe-a lucrurilor ultime
cu umilinţa doar de le pătrunzi
mysterium tremendum: ens a se
îngenunchezi părerea noastră prezumţioasă
mîinile schimnice de lotuşi
    din truda unor evergeţi
muzică eşti inaudibilă
decît tăcerii
miracolul carnal euthanazic
moartea angelică
    şi giulgiul unei învieri din morţi !

La nymphette

! trup alb de fată care vei muri
suflet care n-a gustat ştiinţa morţii
ca pe o bazilică
viermii teribili te vor ocoli :
nu-ţi va fi luat decît părul
care-ţi acoperă capul şi sexul
spre a rămîne unică-n perfecţiune
în pămînt, sîmbure viu şi alb
al unui rod întunecat :

pentru tine nu va fi moartea.
or, numai oamenii cu mîna de varice
plug vor împlînta să iasă bobul sacru
şi sînii ţi-i vor despărţi unul de altul !

Muză dormind

După Claude Monet,
Camille Monet sur son lit de mort

! vrem să uităm chiar totul, totul
să ne-mbuibăm, nu de durere,
şi ochii ce-au văzut tortura
să se închidă să se-nchidă,
dar dacă vrei să uiţi şi dacă
vrei să te faci că nici nu vezi
cum se înfruptă toţi gămanii
din trupul sfînt al Marii Zile
ca la pomana unui mort,
cum iau mereu nedînd nimica
îţi voi aduce iar în faţă
durerea tinereţii tale,
în pîcla somnului şi-a morţii
muza cu faţa muribundă
şi urîţită ca şi Moartea

nu uita, dragoste, pe-aceia
ce ţi-au sfărmat, fragilă, viaţa,
pe-aceia care ne lăsară
din chipul dragostei doar groaza,
nici sărăcia ta, nici moartea
muzei sluţită-n agonie,
şi în aceste vremi în care
trec indivizii numa-numa
şi trec şi trec numa să treacă,
alină-ţi sufletul cu ură
alină-ţi viaţa ta cu Moartea !

Acolo unde nu te-ajută nimeni

! o nouă ştiinţă, o nouă gnoză
    înalţă sufletul,
dar eu mă îndrept tot mai des
spre locuri cu totul umile
unde am fost îngenuncheat : unde nimeni
nu era lîngă mine :
    unde trebuia să pompeze inima
să pompeze, străin era totul
ca la o benzinărie... nu mi-a lipsit curajul
de-a mă duce
    acolo unde nu te-ajută nimeni
şi tot ce m-a lovit eu am primit în faţă :
dar e celula morţii,
    sînt acei pumni în inimă,
razele reci de sticlă ale lunii
cînd cel pribeag în ţara
Verii suspinînd se-ntoarce doar
să-ţi spună că nu e Moarte
şi acesta nu e un lucru fericit !

La Baaad

! La Baaad să nu mă cauţi
printre acei care mănîncă
urinează şi înşeală
printre cei vii să nu mă cauţi
vreau să spun adică
de-ar fi aşa mi-ar fi uşor
să mă găsesc eu însumi
şi-apoi tentat de împlinirea
acestei perfecte socratice-aspiraţii
spre-a n-o lăsa în tihnă
să degenereze m-aş ştrangula :
să nu mă cauţi la Baaad
nici printre cei ce-n taină
se răsucesc în groapă
spre a-şi întoarce bucile
spre crucea de deasupra
îţi zic, să nu mă cauţi
nici printre morţi
că-atunci te-ai dovedi
un putrefact prieten
şi trupu-mi sfînt
e pentru tine doar
un vas ce-i poţi
deschide-ncet capacul
să-l vezi de face viermi,
de s-a stricat. or
cînd nici o speranţă

nu-ţi mai pui în viaţă
şi nici speranţa morţii
pe buză n-o mai simţi,
mă vei găsi la Baaad,
fără speranţă
zvîrlit precum
sămînţa lui Onan !

Împotrivire

! sînt un poet comun,
un individ comun ca orişicare,
am exaltat tinereţea şi moartea
putea-voi avea parte şi de
bătrîneţe oare ?... nu cred...
s-ajung ferice...
posed o fabuloasă experienţă
a sărăciei, o posed şi n-am
ce-i face...
dar la ce foloseşte sărăcia
şi la ce suferinţa...
    mai mult decît asceză ?
pot să-ţi lesnească transparenţa...
dar bineînţeleşi să fim
amîndouă aceste experieri
trebuie făcute în deplină bucurie
fără ranchiună ori resentiment
în deplină admiraţie
a operelor celor mai frumoase :
corpurile frumoase
urmărite cu cea mai gravă atenţie
pe străzi prin locuri dosnice
ori în plină strălucire a soarelui...
ca-n urmele tălpii lui Buddha
am mers după frumuseţe ca un halucinat...
dacă individul acesta zis Poetul
nu ne zice dacă trăim
    în frumuseţe şi măsură
ori în greşală şi desfrîu,
atunci despre ce naiba să ne zică ?
(i s-a conferit idiotului

această magistratură supremă
într-o instanţă supremă –)
indivizii dominaţi de
jactanţa unei patrii a inimii
care măsoară totul dintr-o dată
te întîmpină fără mînie
şi cu surîs în colţul gurii
ca un lănţug întraurit –
nu sînt rigizi,
nu pot fi înlocuiţi prin măşti
trébe cătaţi în praful străzii,
    pe uliţă...
o, da, am exaltat tinereţea şi moartea
şi n-am crezut
în bătrîneţe... putea-voi avea
parte şi de bătrîneţe oare ? – să merg
după acest magnific convoi tăcut
de frunze moarte de o culoare
galben -aurie cîştigînd ceriurile ?
da, neînţelegeri au fost (vor mai fi),
– unii clinicieni dezafectaţi, dezinfectaţi –
în fapt eu ca şi Domnul Martin Heidegger
defineam individul drept acea
fiinţă care luptă împotriva morţii...
şi împotriva complicilor morţii...
singura mea împotrivire
la arătarea hîdă a sterilităţii :
suferinţa pentru suferinţă
sărăcia pentru sărăcie
tonul diavolului
sadismul unor impotenţi !

Don Cezar

! e oboseala, Mil, ea e cea
care-mi desfigurează
superbul gest al pumnului
în atitudinea descompusă
a unui muribund
vrînd să se ridice din patul morţii,
e oboseala, Mil, cea care
din strania încăpăţînare
a strigătului meu
alege doar accentele litanice, ea,
cea pe care-o resimt
din ce în ce după şapte ani
de goană,
şi după şapte ani de goană
semăn exact unui cadavru
şapte ani perfect conservat
şi-acum lăsat liber
să aleagă viaţa ori moartea.
cel mai viclean,
cel mai nerănit am fost purtîndu-mi
singur preţul morţii mele,
cel mai copil, de n-aş fi
întîlnit-o la Stribi pe Besne
care mă iubi şi-mi jefui
tăcut libertatea morţii mele.
cît de uşor aş putea muri singur !...
la Baaad am întîlnit o fetiţă
de unsprezece ani,
murind de cancer
în una din pivniţele Baaadului,

a cărei minte
    m-a supus revelaţiei excepţionalei
bucurii de-a te stinge singur…
din cruzime
    nu permitea părinţilor să părăsească
locuinţa încercînd să-i contamineze
    cu siguranţa ei:
„ştiu precis că acolo sub pernă
    ascundeţi lumînarea,
mi-e peste putinţă să nu aud
    cum vă pupaţi noaptea etc.“
am văzut acea fetiţă,
    am fost la înmormîntarea ei.
Îmi place să ştiu cîte ceva
    despre întîlnirile lor –
            ale fetiţelor şi ale morţii,
pentru că sînt
    sclipitoare de spiritualitate.
cei şapte ani de goană
    mi-au dat acest tremur
al mîinilor şi-acum şapte ani exact
    am văzut prima
oară acea femeie frumoasă
    pe care am iubit-o dar
de care n-am fost destul de aproape
    vreodată spre-a
putea-ntinde mîna dreaptă
    să-i pipăi obrazul să-l văd
de nu cade şi de cumva
    nu-i o carne de joc acoperind
forma uşoară a unui coşmar tradiţional :
ţii minte la Stribi cînd ne plimbam
    povestindu-ţi ce des o visam
despuiată de mîndria ei, întîlnindu-ne
noaptea convorbind
    în prezenţa despotică-a unei

femele enorme
    care totuşi surîdea privind gurile
noastre mişcîndu-se
    la o palmă una de alta,
excitîndu-se în prezenţa
noastră
şi imediat goana
dar treaz
„nu, nu strigam,
serviciul meu e de predicator
şi ea se culcă cu alţii !“
amară făptură
şi nu-mi va trece pragul
nu-mi va intra pe uşă
cum n-a intrat niciodată
sexul femeii în cel al bărbatului !

Gladiator

! îmi pot schimba vestmintele
tonsura părului şi armele
pot chiar părea un ins ca orişicare
mă ajută enorm şi faţa mea,
comună, poate fi a oricui,
nici distincţie aristocratică
şi nici sigiliul acuzat al rasei :
un amestec : un pumn
nevolnic de ţărînă,
îmi pot schimba şi stilul de luptă
dar nu pot în nici un fel
    să-mi schimb Destinul :
să nu mă mint pe mine însumi
trăim vremuri fără ambiguităţi, la Roma,
(doar în privinţa asta) :
fac parte dintre-acei ce-s însemnaţi
să moară , să-şi dea duhul,
moartea mea e programul meu zilnic,
împărţită pe ore,
    o măsur şi-o privesc în faţă...
de n-ar veni imprevizibilă
cum e memoria anilor mei de tinereţe
cînd plînsul în ungherul încăperii
ca o celulă mă doboară...
unii, veniţi din Orient
(aceştia ştiu să facă tot ce-i fatal
comerţ al minţii şi-o anume senzualitate)
îmi sugerează să mă detaşez
acesta-i jocul care-l joacă şi Divinul,
iluminarea cugetului care vede totul
şi bunătatea inimii care acceptă :

accept şi eu :
cu mine însumi plin de cruzime !

Or (Oreste)
– fragment –

! aştepţi mai repede să se sfîrşească
slujba ta umilă
de funcţionar de provincie ;
grav şi plin de exultanţă
în acelaşi timp
ca un preot al lui Apollo
treci pe străzi : pierdute
în curînd din amintire
ca şuviţele părului.
închis în camera ta
un balsam vindecător
pentru rana Timpului
bei din cafea
ca dintr-o băutură sacră
şi Moartea aştepţi, firesc,
cu siguranţa unuia care nu
primeşte decît vizite fixe.
trudit după miezul nopţii adormi.
după cum mergi
îngrijorat în plinul miez căzut
    al zilei
minunea
verticala iactanţă te urmăreşte :
memorie a feţei – un rictus
primejdios : sar în lături
cei care-i ştiu înţelesul
ca de oroarea-ascunsă-a unei arme
ucigătoare.
e adevărat că nu te aşteptai
    de la cele divine :

Moartea iată manifestîndu-şi
graţia : dar e graţie ziua care te apasă
pe gura rîzînd prosteşte,
equamitatea morţii şi
idiotului tău rîs ? ca un
tropăit îngrozitor al unui
feroce animal enigmatic ?
şi enigma,
recurenţa-n faţa morţii,
a Baaadului şi-a ta,
somnolenţa absolută,
decizia din urmă a sîngelui
gloria lui funestă :
Dumnezeule : ce este sîngele ?
e cumva
rîul de lacrimi al Morţii :
din acea singurătate a ei
o altă fiinţă făcută vizibilă ?
dar el se-mpotriveşte Morţii !
şi în acelaşi timp
bieţii oameni agonizînd, morţi,
    îi părăseşte ;
e sufletul
care astfel îşi vădeşte eficienţa,
Doamne, ce e sîngele ?
e Timpul dens
şi neconstrîns ca o fantomă
care-şi impune evidenţa şi dispare ?
e acelaşi gust al eternităţii,
    ce, fără să ştim.
îl gustăm dosindu-l ca pe o avere,
e semnul unei avare
posibile viitoare imortalităţi ?
ori e chipul în care ai sădit
în noi sămînţa morţii irevocabile :
lacrimile tale, din nou :

şi-aceste lacrimi jertfitoare ale tale
mereu tot ale tale rămîn ?
îţi sîntem cu toată dosada noastră
    de sînge
suferinţa ta de-a voi : Voinţa
de-a nu fi singură : roditoare
rodind numai aceste lacrimi ?
şi-atunci bunătatea ţi-i
plină de suferinţă : Moarte :
nu-ţi poţi
dezminţi identitatea şi bunătatea
şi rodirea-ţi sînt
oglinzi ale morţii :
suflet, îngrozitor de singur
esenţa cancerului *interior me ipse*
rac roşu de sînge mai adînc
se prăbuşeşte sufletul
tău în el însuşi :
şi feţele noastre simt
consternate paradoxalul
vuietul căzînd al acestui
Timp !

! şi atunci
pe străzi dosnice mă-ntorc ;
subt catapulta
necruţătoare a Soarelui
trupul meu pierde sîngele :
în batista mototolită
îmbibată toată de sînge
extaziat şi prostit o priveşti :
spre uşă de asemeni
asculţi cu teamă
ca unul urmărit pentru vreo hoţie
şi o deschizi ca pe o pungă cu perle
şi iar asculţi către uşă

şi cafeaua fierbe încet
şi trandafirii sînt
negri ca scrumul.
după miezul nopţii adormi !

……………………………..

Agamemnon
(Prefaţă)

! nu e peren gustul cărnii
nici inima nu e atît de
glorioasă cît credeam : se
domoleşte fără motiv ; vorbim
apoi de o moarte fizică oh ca
şi cum ar Exista : prin ganguri
igrasioase temple aurii lucitori ochii
defuncţilor răsar : seminţe
zadarnice pentru un Pămînt
Eliberat într-o chietudine
metafizică !

! aveam o speranţă :
    conştiinţă a îngerului :
ştiu azi că altei morţi vei
lumina gura ca zîmbetul
unui urangutan mort :
ce tristeţe în ganguri : venitic
elen să inaugurezi
Cetatea Soarelui, pereţilor !
ca un individ care ar vrea
să-şi oprească şuvoiul de sînge
al inimii apăsîndu-şi pieptul
dar apăsîndu-şi-l din ce în ce
mai tare !

! fluenţa degetelor de mireasă
convalescente : o, pentru ce
iubita mea ne însoţim : subt
vestmintele tale nu se mai
află loc patrie pentru argăţit

ignoranţa nici în sînul
tău nu mai e acea dorinţă
de-a fi O MARE ZEIȚĂ :
      (mielcu-
      (miercu-
-rie) : cu Timpul O Logodnă O Inves-
-titură a Cenuşii te opreşte
să gîndeşti cu alţii : numai
în voia celui dormind lîngă
tine subzistă putinţa învierii
tale ca Moarte Pură Graal
minunat !
! îmi era dor : ura ura mereu
pentru apărătorii cetăţii blestemate
mă covîrşea mereu cu daruri de iubire
iată şi aceasta
mută frumoasă şi profetică
numai cine în corturi i-a
gustat carnea ştie că profeţia
e-un atribut al muţilor :
pipăie cu limba ţara
unei tăceri nencepute :
este ceea ce mi s-a întîmplat.
puteam eu şti : că Limba aceea
muşcată senzual de dinţii mei
pînă la sînge delirul şi
Arta mea creară pe Egist
şi deasemeni Clitemnestra
soaţa mea dar n-o mai
recunosc : ea însăşi spre-a-mi
vorbi acum trebuie să soarbă
sînge !

! şterge-mi cu groază cenuşiul vieţii
colbul care-mi împăienjeneşte vederea
şi igrasia zidului : mai amară

esenţa unei vieţi ţi se va revela.
strălucirea de o clipă-ţi va dezice
truda
şi-n mintea unor idioţi
fericită se va vădi şi plină de rost
neagra cădere a cîrtiţei
în mai adîncul ţărînii.
şterge-mi cu groază cenuşiul vieţii
căci mă vei omorî : atîta
de neînsemnat am fost ;
vei da de-o rană fără speranţa
de-a fi vreodată vindecată !

Efebul de la Marathon

Clarei

! frumos am fost precum
efebul de la Marathon
şi meşterii Athenei bătură o medalie
de aur, să rămînă chipul meu
de-a-pururi tînăr şi strălucitor!

! acuma sînt bătrîn şi
mi-am pierdut şi toată strălucirea
şi orice beţivan mă-njură
în porturi, prin tavernele Athenei;
ce mai contează acest zombi,
Sufletul meu e-nmormîntat acolo
în Glorie: frumos efeb mort
singur înfruntînd întreagă
o oştire de barbari !

JEU D'AMOUR

Jeu d’Amour
(Cupă)

! şi munţii, strînşi subt noi,
    îşi poartă scut,
dezastrul, trişti în Timpul rezolut,

şi apele dezvăluie puţin
diluviul, opac şi senzual Destin,

balsamul Paradisului Pierdut
în pura lui idee de-nceput

i-au spart perfecţiunea, vasul sacru,
involţii şerpi ce-au fulgurat din ouă
geloşi să smîntînească Oceanul
    – lapte acru –
gust degradat, în timp,
    ne-au dat şi nouă – !

! de-aceea foamea nemaiîncăpută,
(trupul schilav, famelic
    şi zeii-nfometaţi,
Timpul storcînd de vlagă orice nuntă
în intermundii nişte scăpătaţi) !
! numai un zvon feroce-ntoarce Timpul
Primordial, subt ape, Pămîntul cel Comun
îşi va ţipa ca o Virgină nimbul
sorţii trecute de ce-i rău şi bun –

căci Soarele pe munţi luceşte stins,
enigmă spartă, desluşit oracol –
iniţiat şi-n ultimul obstacol

(paşi blînzi de plîns
    obscurul Soare-a strîns!)
o, sufletul meu, crater necuprins! –

rămasu-ţi-a să poţi cu sfiiciune
în lacrima avară adunată
să nu subziste gust de-amărăciune
căci stai în mîna Morţii,
tu, Cupă minunată !

Jeu d’Amour
(Mîndră-Mărie)

! se reîntoarce şi dragostea mea,
se reîntoarce la tine,
cum vine Sufletul ca Pasărea
şi nu ştiu de unde-mi vine,
se reîntoarce şi dragostea mea,
se reîntoarce la tine,
cum vine sufletul ca Pasărea
şi nu ştiu de unde-mi vine !

! Mîndră-Mărie şi Sîntă Fecioa-
floare de Sîntă Mărie,
cum vine Sufletul ca Pasărea
pe-o floare doar să se ţie,
Mîndră-Mărie şi Sîntă Fecioa-
floare de Sîntă Mărie,
cum vine Sufletul ca Pasărea
pe-o floare doar să se ţie !

! Pasăre care cu-aripa ai scris
viersul ce duce la Domnul,
spune-mi-l, spune-mi-l numai în vis,
spune-mi-l numai în somnul,
Pasăre care cu-aripa ai scris
viersul ce duce la Domnul,
spune-mi-l, spune-mi-l numai în vis,
spune-mi-l numai în somnul !

Jeu d'Amour
(Dăenă)

I.
Staza

! ca să pot să-ţi spun cît te iubesc,
m-am îndepărtat atît de tine,
toate cele-mi sînt străine
Îngerul meu, fără tine,
ca să pot să-ţi spun cît te iubesc,
toate cele-mi sînt străine
Îngerul meu, fără tine
ca să pot să-ţi spun cît te iubesc !

! ca să pot să-ţi spun cît te iubesc,
m-am îndepărtat atît de tine,
toate cele-mi sînt străine
Sufletul meu, fără tine,
ca să pot să-ţi spun cît te iubesc,
toate cele-mi sînt străine
Sufletul meu, fără tine,
ca să pot să-ţi spun cît te iubesc !

! zilele de tine mă despart,
zilele mă-apropie de tine,
toate cele-mi sînt străine
Îngerul meu, fără tine
vasul trupului cît nu mi-i spart,
toate cele-mi sînt străine
Îngerul meu, fără tine
vasul trupului cît nu mi-i spart !

! zilele de tine mă despart,
zilele mă-apropie de tine,
toate cele-mi sînt străine
Sufletul meu, fără tine,
Morţii cu-amîndouă mîni mă-mpart,
toate cele-mi sînt străine
Sufletul meu, fără tine,
Morţii cu-amîndouă mîni mă-mpart !

II.
Enstaza

! se făcu din sine Unul, doi,
Domnul Lumii somnolînd în sine,
noi de-atunci sîntem doime
şi în tine şi în mine
şi sîntem Acela amîndoi,
noi de-atunci sîntem doime
şi în tine şi în mine
şi sîntem Acela amîndoi!
! e genune cruntă între noi
şi genune cruntă întru sine
şi Balauri o mulţime
care pot să ne-nvenine
stînd în Paradisul Lumii goi,
şi Balauri o mulţime
care pot să ne-nvenine
stînd în Paradisul Lumii goi !

! cît acestea toate încă sînt,
mă întreb de ce au fost să fie?
cînd putea ca să ne ţie
Domnu-n Inima Lui Vie
şi pre limba Lui ca un Cuvînt,
cînd putea ca să ne ţie

Domnu-n Inima lui Vie
şi pre limba Lui ca un Cuvînt !

!cît acestea toate încă sînt,
mă întreb de ce au fost să fie?
şi de cîtă fericie
avem parte din vecie
avem parte-n Ceri şi pre Pămînt,
şi de cîtă fericie
avem parte din vecie
avem parte-n Ceri şi pre Pămînt !

III.
Ekstaza

! nu eşti tu Acesta şi nu eşti,
vorbele-ţi şi faptele-ţi străine
rîd îngrozitor de tine
rîd îngrozitor şi-n tine
rîzi şi tu cu groază şi-amuţeşti,
rîd îngrozitor de tine
rîd îngrozitor şi-n tine
rîzi şi tu cu groază şi-amuţeşti !

! nu eşti tu Acesta şi nu eşti,
Sufletul tău dornic să se-nchine
se tot năruie pe sine,
în miragii idoline
spăimîntată faţa ţi-o priveşti,
se tot năruie pe sine
în miragii idoline
spăimîntată faţa ţi-o priveşti !

! mă-aşteptaţi cu Suflet tremurînd,
tremurînd de grija de-a ajunge
la Voi tot cu gene lunge
eu Divin Copil ce-l unge

Domnu-n irul dragostei plîngînd,
la Voi tot cu gene lunge
eu Divin Copil ce-l unge
Domnu-n irul dragostei plîngînd !

! mă-aşteptaţi cu Suflet tremurînd,
Domnii Vieţii stau plecaţi spre mine
şi abia de-şi mai pot ţine
ţipătul văzînd cum vine
Sufletu-mi şi ruga-le-nălţînd,
şi abia de-şi mai pot ţine
ţipătul văzînd cum vine
Sufletu-mi şi ruga-le-nălţînd!

Jeu d’Amour
(Supremum vale)
(Poem ergotic)

Pentru Dina

! deci voi muri, – şi alţii au murit,
deci nu mi-a fost de-nvăţătură,
o voi sfîrşi şi eu într-un sfîrşit
deci tot cu sufletul la gură,
deci voi muri, – şi alţii au murit,
deci nu mi-a fost de-nvăţătură,
o voi sfîrşi şi eu într-un sfîrşit
deci tot cu sufletul la gură !

! de fraţii mei lovit lovit cumplit
şi-ntîmpinat cu nouă ură,
cu groaza şi cu foamea prigonit
te-am purtat, suflete, pe gură,
de fraţii mei lovit lovit cumplit
şi-ntîmpinat cu nouă ură,
cu groaza şi cu foamea prigonit
te-am purtat, suflete, pe gură !

! ca un Copil Bătrîn şi fericit
acuma plec spre altă-nvestitură,
acolo unde sînt ţinut uimit
de Domnul tot cu sufletul la gură,
ca un Copil Bătrîn şi fericit
acuma plec spre altă-nvestitură,
acolo unde sînt ţinut uimit
de Domnul tot cu sufletul la gură!

! deci voi muri, – şi alţii au murit,
deci nu mi-a fost de-nvăţătură,

ca să-l săruţi apoi la nesfîrşit
sărută-mi sufletul pe gură,
deci voi muri, – şi alţii au murit,
deci nu mi-a fost de-nvăţătură,
ca să-l săruţi apoi la nesfîrşit
sărută-mi sufletul pe gură !

Jeu d'Amour

(Maithuna)
Melodie-a infinirii

„Căci la înviere cei ce înviază
nici nu se însoară,
nici nu se mărită,
ci sînt ca îngerii lui Dumnezeu,
în cer".
Matei, 22, 30

! Soţia mea, Fecioara mea,
eu te-am ales anume,
mantra cu care te invoc,
Domnul şi-o ia de nume,
faţa pe care ţi-o ador,
Domnul şi-o ia de faţă
ca *muritornemuritor*
frumseţea şi-o învaţă,
mîna mea sclavă harului
ca Domnului Eonii,
mîna cu care îţi mîngîi Împărătiţa loni,
mîna cu care îţi tămîi
tremurătoare glezna
pură ca muzica dintîi iluminează bezna,
că mi-i destul să te mîngîi
cu mîna şi cu talpa
ca-n rugăciune să mă ţii
cît ţîne-această *kalpa,*
căci cărnii tale dogorînd
ca aurul plecat i-s
cuptor de foc ţinînd
un *paradisum voluptatis,*

Soţia mea, Fecioara mea,

cu tine mă-mprejmuie
împarfumată cu santal, paciuli şi tămîie
odor di femina
hrănind sufletul morţii mele
ca lotus ruşinat
plutind însămînţat cu stele,
nu stelele care îşi sorb
raza lor dintr-o rază
ci ochii Mirumului Sfînt
care în noi visează
şi se deschid ca unui orb
l-atingerea luminii
Fecioară trezitoare
a şarpelui Kundalini,
tu, trezitoarea mea din somn,
în somn tu îmi eşti visul
cincizeci de sacre litere
cu care îmi scriu scrisul,
cincizeci de rune-s trupul tău
în cincizeci de poziţii,
scară de îngeri pentru noi
liturgic îngeriţii,
Soţia mea, Fecioara mea,
eu te-am ales anume
mille e tres metrese-aveam,
nu le mai ştiu de nume,
urmează-mă cum ai pluti,
eu, Cerul ţi-s hîrtia
pe care Sufletul să-ţi scrii blînd
martiamartia,
Soţia mea, Fecioara mea,
de-acum mi-i moartea moartă,
Pămînt de miere şi mieriu
ca o stupină spartă,
sufletu-mi stîlpnic mi-l îngiulgi
în carnea-ţi fără vină,

Regină-a-mperecherii-n Cer
    şi Rege şi Regină
căci tu eşti mîntuirea mea,
    tu îmi eşti mîntuirea
la rîndul meu Fecioară-ţi sînt
    şi-abia-ţi îndur privirea
şi cînd mă mîngîi
    nu mai sînt decît doar mîngîierea
Mîngîietoareopurureofericitînvierea !

!

! ce eu nu ştiu, ce tu nu ştii,
    Acela Viersul ştie,
Soţia mea, Fecioara mea,
    fecioara mea Soţie
scriu treaz cum aş vorbi în somn
    şi somnul mi-i trezvie,
nu cu frînturi de limbă vom,
    vom şti cum se învie
ci iubitoare, iubitor
    noi doi să fim Iubindul
Sfînt Androgin călătorind
    la cel Călătorindul
mergîndiubind la Dumnezeu
    iubindmergînd prin Domnul
cît ne visează că venim
    şi-l ţine dulce Somnul !

!

! Soţia mea, Fecioara mea
    eu te-am ales anume,
mantra cu care te invoc,
    Domnul şi-o ia de nume,
faţa pe care ţi-o ador,
    Domnul şi-o ia de faţă

cînd eu te ţin pe tine-n bra-,
    şi tu mă ţii în braţă,
Solară Roată, trupul meu,
    dată de-a dura în ger
şi tras pe roată
    şi pe roza vînturilor sînger,
Aceea care ştii să-auzi muzicienii îngeri
în plîngeri plînge-mă
    şi-n plîns mă ferriceşte-n plîngeri,
Soţia mea, Fecioara mea,
    preabuna şi preatandra
cu creştetul încoronat
    de-orbirea *Brahmarandra*
cu Lotusul cel Răsărit
    cu-o mie de petale
ce-au înflorit
    rostindu-ţi numele senioriale!

!

! de ce a fost ca tu să-mi vii
    eu n-am ştiut, Fecioară,
îţi văd doar sînii tăi plîngînd,
    edenică povară,
unul de altu-ndrăgostiţi
    neştiind ce-i desparte
doi nuferi singuri suferiţi
    cu lujerele-n moarte,
de ce a fost ca tu să-mi vii?
    eu văd numai cum luneci
ca o mandală tremurînd
    privirile-mi destuneci
ş-a zilei voluptate-atunci
    îmbrăţişează sara
ca-n Începutul cel Dintîi
    tu mie-mi eşti Fecioara,
tu eşti Fecioara cu sîni mari

pe care a visat-o
vecinic curată-n al ei trup,
vecinic *sine peccato,*
cel imuabil visător Atotbrahmavisarea
pe care vecii-l înconjor
ca valurile marea,
tu eşti Fecioara-al cărei chip
închipuie sfieli a
a pielei cerulee cum şi Kr·s·na are pielea
şi ca o Poartă-a Templului
exact sub *jayna-chakra*
stă piul scris cu mîna Lui
ca brazda-n *via sacra,*
tu eşti fecioara cu sîni mari,
cambraţi, ambraţi, rotunzii,
în străvezimea lor săraţi de lacrimi
cum sînt grunzii,
tu eşti fecioara cu grumaz
ce-ţi toarce-n aer torsul
ce Preursită mi te-au tors
şi cît va ţine torsul?
rare pînzeturi de-aur sfînt
tot trupul ţi se toarce
ca eu pe-un fir luminiscent
să ştiu a mă re-ntoarce
în bulbii supraluminaţi,
vîrtejele luminii,
Fecioară sîni înharizmaţi,
tu, şakti-Kundalini !

!

! vino pe Calea cu opt căi,
nici una constrictoare,
ascultă-ţi *sabda* ínimii, întîie clopotare
căci tu de rele m-ai păzit

ca pe sărmani matruna,
Fecioară-n inuri preoţeşti
liturghisind *maithuna,*
Soţia mea, Fecioara mea,
cu şale tari de mulă
tu creşti din rădăcina inimii inconodulă,
Doamnă a Norilor-Plutind
ce roză îţi e pulpa,
eşti Doamnă-n norii Plutitori
ori poate eşti o *Tulpa* !

Jeu d’Amour
(Colind)

Beatei Podgorska

! te iubesc
cum niciodată
nimeni nu te-a mai iubit,
te iubesc
cum niciodată
nimeni nu te-a mai iubit,
îngeresc
iar tu, bèată,
tu, de mult ai îngerit,
îngeresc
iar tu, bèată,
tu de mult ai îngerit !

! te iubesc
ca să-mi rămîie
pururea icoana ta,
te iubesc
ca să-mi rămîie
pururea icoana ta,
îngeresc
şi-ţi ard tămîie
şi-aprind noaptea candela,
îngeresc
şi-ţi ard tămîie
şi-aprind noaptea candela !

! te iubesc
şi-s ca lumina
candelei tremurător,

te iubesc
şi-s ca lumina
candelei tremurător,
îngeresc

pentru Regina
tuturor îngerilor,
îngeresc
pentru Regina
tuturor îngerilor !

! te iubesc
şi-s ca lumina
candelei, tremurător,
te iubesc
şi-s ca lumina
candelei tremurător,
îngeresc
pentru Regina
pentru care-nviu şi mor,
îngeresc
pentru Regina
pentru care-nviu şi mor !

! te iubesc
a cincea oară,
cina îngerimilor,
te iubesc
a cincea oară,
cina îngerimilor,
îngeresc
şi-ngenunchează
lin genunchii mei pe-un nor,
îngeresc
şi-ngenunchează
lin genunchii mei pe-un nor !

! te iubesc
tu eşti Regina
tuturor îngerilor,
te iubesc
tu eşti Regina
tuturor îngerilor,
îngeresc
şi-aud divina
muzică-a harfistelor,
îngeresc
şi-aud divina
muzică-a harfistelor !

! te iubesc
tu eşti Regina
şi eşti Doamna Norilor,
te iubesc
tu eşti Regina
şi eşti Doamna Norilor,
îngeresc
şi mor în lina
muzică-a harfistelor,
îngeresc
şi mor în lina
muzică-a harfistelor !

! ele-abia
îşi mişcă mîna
iară harfele topesc,
ele-abia
îşi mişcă mîna
iară harfele topesc

inima
mea ca ţărîna

primind suprafoc Ceresc,
inima
mea ca ţărîna
primind suprafoc Ceresc !

! ele-abia
îşi mişcă mîna
iară harfele grăiesc,
ele-abia
îşi mişcă mîna
iară harfele grăiesc,
inima
ta mi-i Stăpîna,
pentru tine îngeresc,
inima
ta mi-i Stăpîna,
pentru tine îngeresc !

! şi harfi –
stele tot cîntă
iar eu-s îngerul bèat,
şi harfi –
stele tot cîntă
iar eu-s îngerul bèat,
har de-ar fi
şi Lume Sfîntă
cît ţi-i trupul de curat,
har de-ar fi
şi Lume Sfîntă
cît ţi-i trupul de curat !

! te iubesc
cum niciodată
nimeni nu te-a mai iubit,
te iubesc
cum niciodată

nimeni nu te-a mai iubit,
îngeresc
iar tu, bèată,
tu de mult ai îngerit,
îngeresc
iar tu, bèată,
tu de mult ai îngerit !

! te iubesc
dar nu te-nlănţui,
nu te-ating, nu te cuprind,
te iubesc
dar nu te-nlănţui,
nu te-ating, nu te cuprind,
îngeresc
şi-n ceruri dănţui
şi în Lume te colind,
îngeresc
şi-n ceruri dănţui
şi în Lume te colind !

Jeu d'Amour
(Colind)

! de-acuma nu te-oi mai uita,
poţi să şi vii, poţi să nu vii,
cu vii stigmate, sîngerii
eşti scrisă toată-n carnea mea !

! de-acuma nu te-oi mai uita,
coapsele-ţi line, stins oval
pieptul, parfum de portocal,
împarfumează pielea mea !

! de-acuma nu te-oi mai uita,
tu care zi de zi te uiţi
şi nici nu-ţi vezi, nici nu-ţi săruţi
umbra plecată-n faţa ta !

! de-acuma nu te-oi mai uita,
dar nu te chem, nici nu te cer
acelor care-aici subt cer
posedă şi pămînt şi stea !

! de-acuma nu te-oi mai uita,
cu tine dorm şi-n braţ te strîng,
cu tine-n miezul nopţii plîng
ca pruncu-n braţ la mumă-sa !

! de-acuma nu te-oi mai uita,
în noaptea sfîntă, leagăn sfînt,
noi sîntem singuri pe pămînt
cu Domnul şi Lumina Sa !

! de-acuma nu te-oi mai uita,
în noaptea sfîntă, leagăn sfînt,
Domnul cu-ale Lui mînuri blînd,
Domnul blînduţ ne-o legăna !

Fratele Nostru Soarele
(cvartet)
(Procesiunea Rodului)
(Dramă Simbolică)

Treapta întîi
Logodna

! culcaţi alături c-o Chitară
ne aţintim priviri prin Somn,
prin Visul cărnii, mîndră ţară,
în care Viermele e Domn !

! al castităţii semn de-a pururi
chitara stă-ntre noi ca o
preaaurită navă-n ţărmii
din care te-am răpit, Iseult,

şi stă ca o amară Limbă
între noi doi, recunoştinţă,
care în miezul nunţii plimbă
a sîngelui curat fiinţă !

! mi-i teamă s-o ating în noapte
ca pe-un potir cu Taina Lumii,
ascunsă zace-n întuneric
ca Marea subt albeaţa spumii !

! îmi pierd tot sîngele, o viaţă
farmecul păsărilor cînd
dorul şi-l culcă-n dimineaţă
în mierea Soarelui cel blînd

căci nu-i asceză ca iubirea
nici moarte mai adîncă, vai
şi-ndură trupul primenirea
Timpului vecinic fără strai,

dar rostuit îmi stă ca moara
Destinul. asta mi-i averea:
mă duce ca-n sicriu Chitara
spre tine, Moarte, ca Tăcerea !

Treapta a doua
Taina nunţii

! cel care îşi aşteaptă Moartea
nu mi-i deloc asemenea,
cel care îşi aşteaptă Moartea
cel care îşi aşteaptă Moartea-şi
aşteaptă numai Moartea Sa !

! preafericit cel care-aşteaptă
atît cît poate aştepta
cel care îşi aşteaptă Moartea
cel care îşi aşteaptă Moartea
nu mi-i deloc asemenea !

! el va muri ca o lumină
a sîngelui ce-l lumina,
eu voi culege trup şi sînge
eu fără lacrimă voi plînge
ţintind Damascu-n calea mea !
! cel care îşi aşteaptă Moartea
nu mi-i deloc asemenea,
sînt ca o curvă lîngă dînsul
mi-am spălat vinele cu plînsul
curat din dulce geana sa !

! cel care îşi aşteaptă Moartea
şi vecinic o va aştepta,
ascuns prin colţuri ca o slugă
îşi strînge trupul să nu-i fugă
şi să nu-şi piardă inima !

! cel care îşi aşteaptă Moartea
nu mi-i deloc asemenea,
poate că semănăm la faţă
dar asta fie-vă povaţă
că Faţa Lumii-i faţă rea !

! Masca Minciunii celui Tare
ce vinde Firea pe tejghea,
celui ce şi-a-nmulţit talantul
tot viclenind pe celălaltul
şi dîndu-l morţii, slujbă grea !

! cel care îşi aşteaptă Moartea
nu mi-i deloc asemenea,
el va muri şi-i va fi bine
ca-n leagăn Moartea îl va ţine
căci i-a slujit ca mumă-sa !

! iar eu m-am rătăcit prin lume
şi de pe-acum abia mă port
şi îmi fac murgul numai spume
şi prin cetăţi mi-l strig pe nume
pe blîndul meu, frăţînul mort !
! că nu mai poate ţine Viaţa,
numa-n cîntarul celui Rău;
în Baaad coboară ceaţa
şi urlu: Frate, dimineaţa
roua-i de sînge: Trupul tău !

Treapta a treia
Misterul

! aceea ce mi-i Maică prin iubire
ca un Pămînt ales mormînt
al transcendenţei, Pură Fire,
m-a presimţit lovind plîngînd:

suspinului nu-i află rădăcina
dar bate ţărna-n pumni şi mult boceşte:
– Spirit al morţilor, unde-i lumina
făpturii lui de Rege-Peşte?
cum îşi învîrte trupul ei de sfîntă
secerătoare şi se farmă-n plîns,
cenuşi ameninţă, iar vacii blîndă:
– Unde l-aţi dus? Unde-l ţineţi?
Unde l-aţi strîns?

! învîrte rîşnitoarea
    un crunt destin în gol,
Femelă dar virilă
    Le Grand Tourneur de Meule !

! cum nu apar, dar cum mereu pe faţă
ca plînsul unui spirit mă simţeşte,
greoi se-nalţă Muica-n dimineaţă

şi roagă. şi blesteamă. şi boceşte:
ţine soare ziua mare
că ficiorul meu îmi moare,
nu-i văd trupul să-l disferic
l-au dosit la întuneric,
cîntăreşte soare bine

cît mînia grea mă ţine
să nu-ntuneci mai devreme
ca un foc mărunt de lemne
că mi-ai supt doar pîntecu,
Fiul meu, lumină-acù
merg să-l cat pe frati-tu !

! de-ar lovi în tine moartea
tu să-mi ţii fecioare partea
ca o sabie deasupră
umbră albă, dulce cupă !

! merg să-l cat pe frati-tu
care zace mort acu
frati cu-ntunericu !

! rupe-ţi de pe ochi albeaţa
şi pogoară dimineaţa,
să mi-l caut prin sudori
de păduri, de-i zic izvori,
la surori fără durori
şi la fraţi neîntrebaţi
l-aţi lăsat ca într-un laţ:

soare, soare, dă lumină,
poate tu eşti fără vină,
dar de-i vina mea şi-a ta?
Fiule, nu mă lăsa,
să pun blestemu-nainte,
tu, cuminte-adu-mi aminte:
îl lăsarăm, Pharaon
într-un trai de rai pe tron
cu mult Sfinţii Lucrători
cei văzînd nevăzători,
templele cu hierodule
tari în şalele de mule

aţintind cu inima
inima ţărînii, grea,
să n-abată către ură
viclenita ei măsură !

! şi struniţi, copii-copile
strînşi în jurul Marii Zile
prefăcuţi ziceau din luth
ca şi cum n-ar fi ştiut
că-i de aur tot, subt lut,
(ca pînda balaurului)
sănătatea aurului
ei i-o descîntau, nu zici,
strai regesc că-i fac din muzici !

! şi regina lui de zIS I-S
şoapte laptelui în vis
s-o mîntuie de groază
că-a venit pînă acasă
ca să-mi spuie:
– Săi, Muică – muica mumii!–
săi Muică din patul humii!–
l-am lăsat dormind – să-mi spuie, –
sub un pom de măr-gutuie!–
ce otravă, ce murire
mi-a mîncat Frumosul Mire?
sări măicuţă, sări şi vină,
că nu-i nimenea-n grădină!
mor smochinii sterpi, măslinii
şi-i grădina ţarină,
grea de-a morţii farină !

! l-am cătat eu cu bucata
şi l-am strîns de-a adunata
ca o vrednică nevastă
i-am strîns trupul într-o traistă,

da nu-l ţine nici o pînză !

! Maică, vezi-mi faţa plînsă
şi obrazul plin de sînge,
Doamne, moartea de m-ar strînge !

! nu mă osîndi-nainte,
Maică, rogu-mă şi rog,
cată-i cele oseminte,
mi-i destul atît noroc,
şi-mpreună-i iar trupşorul
şi dă-i inima ta, mamă,
dă-ne patul şi pridvorul
şi-apoi de-s greşită, ia-mă
şi omoară-mă la sînul
tău cel copt frumos ca grîul!

– Soare! ţine-acum amiaza,
blestemată ne-a fost casa,
iart-o tu! s-o iert şi eu
că-a intrat în patul meu,
nu ştia,-i fără greşală,
că noi toţi zăcem de-o boală
a seninătăţilor
hrana sănătăţilor !

! înconjoar-o cu văpaie
ca Mireasa-ntr-o odaie
vîr-o-n matca sîngiurilor
blînda soră-a îngerilor !

! şi pe mine plimbă-mă
ca pămîntul lingă-mă
ca un cîine şi-o căţea
vineţiţi de varga mea !

! merge-oi măcinînd ca moara
Vremea, răii, cei gunoaie,
să-mi găsesc ficior-ficioara
cîrtiţoi şi cîrtiţoaie
prea v-aţi întrecut măsura
i-aţi mîncat ochii şi gura,
voinicia lui ca leul
şi blîndeţea lui ca mielul !

! ţine soare ziua mare
că frăţîne-tu mort moare
pînă-n veacul veacului
de nu-l aflu să-l adun,
că nu-i muritor – ce bun?
osînda săracului!
– Soare, Soare, frate Soare,
Muica poate, Muica-i mare
dar de nu-i lumini tu ochii
nu mă strînge-n poala rochii
dar de nu-i lumini tu calea
farmă dealul uscă valea,
ca o neagră-albă coarbă
că-i frumoasă şi e oarbă
şi picioarele ei sfinte
stau ca-n balsame-n morminte !

! dacă ţi-am fost frate, frate,
scapă-mă de strîmbătate
că mi-s tot – fără de vină,
nu mă doare, nu m-alină
suferinţa nici durerea,
dacă ai în mîni puterea
scapă-mă tu frăţioare,
scapă-mă că nu mai pot,
Soare, Soare, frate Soare
nu de moartea ursitoarea

scapă-mă de închisoarea
întunericului tot !

! cît am stat adînc pe creste
am văzut că moartea este
nu ca bezna, ca lumina,
ca o floare, fără veste
mîncînd din mormînt ţărîna
frate-tu, – cu soarta plină,
ară-mi faţa cu lumină
cu Plug Roş mă desţelină !

! dă-mi oasele să le...
mămăle – tătăle...
oile-mi furatu
pe mini m-o legatu !

! mămăle – tătăle
or venit străinii
mi-or furat şi cîinii
oile-mi furatu
pe mine m-or legatu !
! mămăle – tătăle
berbecele mare
parte-i la frigare
parte-i în căldare !

! mămăle – tătăle
dă-mi oasele să le
mînurile spele...
Frăţioare – surioare
Soare, Soare, Soare
Soare Soare Soare Soare
al Nostru !

Treapta a patra, a Rodului
Copilul Bătrîn

! Alba mea Soţie
Soare tămîiet
doar din şapte-n şapte
zile te mai văd;

sîngele ca apa
seacă subt blestem
îmi îngheaţă gura
cum să te mai chem?

! Alba mea Soţie
Soare tămîiet
doar din şapte-n şapte
zile te mai văd,

Alba mea Soţie
Soare tămîiet
doar din şapte-n şapte
zile te mai văd !

! patul nunţii noastre
alb şi neatins
ca pămîntul iarna
subt zăpezi cuprins

şapte nopţi într-una
nu-l cunosc şi nu
mă mai vrea ca pînte-
cu ce mă născu,
şapte nopţi într-una

nu-l cunosc şi nu
mă mai vrea ca pînte-
cu ce mă născu,

Alba mea Soţie
Soare tămîiet
doar din şapte-n şapte
zile te mai văd,

Alba mea Soţie
Soare tămîiet
doar din şapte-n şapte
zile te mai văd !

! vii mereu Fecioară
Soarele meu mult
blîndul meu războinic
sîngerînd te culc

şi prin întuneric
roşietic, ud,
cum îmi măsuri viaţa
inima-ţi aud,

vii mereu Fecioară
Soarele meu mult
blînda mea Walkirie
ornic alb şi crunt
tot mereu Fecioară
Soarele meu mult
doar din şapte-n şapte
zile te aud,

Alba mea Soţie
Soare tămîiet
doar din şapte-n şapte

zile te mai văd,

tot mereu Fecioară
Soarele meu mult
doar din şapte-n şapte
nopţi te mai aud !

DOINA

Doina
(Din frunză)

! voi ce mă priviţi la faţă
îndrăgiţi-mi faţa mea,
mai îngăduiţi-mi faţa
fiindcă mult va sîngera,
mai îngăduiţi-mi faţa
fiindcă mult va sîngera !

! şi în mînuri şi-n picioare
cuie îmi vor împlînta,
mai îngăduiţi-mi mîna
şi-n ţărînă talpa mea,
mai îngăduiţi-mi mîna
şi-n ţărînă talpa mea !

! vă iubesc dar lîngă mine
nimărui n-am spus să stea,
mai îngăduiţi-mi locul
cît măsoară umbra mea,
mai îngăduiţi-mi locul
cît măsoară umbra mea !
! bate vînt în pomul care
lemn de cruce îmi va da,
mai îngăduie-l, săcure,
cît îi tremură frunza,
mai îngăduie-l, săcure,
cît îi tremură frunza !

Doina
(La margine)

! rogu-mă, rămîi aici,
Doamne, nu pleca,

la cer să nu te ridici
Doamne, nu pleca

că stă peste noi Moartea,
Doamne, nu pleca,

Moartea toată-i la hota–,
Doamne, nu pleca...

dacă pleci ne-om dare foc,
rogu-mă, mă rog !

Doina
(Străina)

! nu-ţi ştiu numele, eşti străina,
limba mea nu-ţi ştie limba ta,
spune-ţi-oi de astăzi Străina
cum străină mult mi-i inima,
spune-ţi-oi de astăzi Străina
cum străină mult mi-i inima,
cum străin mi-i trupul, cum străin
gîndul morţii ca un vin-pelin,
străină îmi vine lumina
de sub pleoapa ta, sub pleoapa mea,
străină îmi vine lumina
de sub pleoapa ta, sub pleoapa mea !

! creşte-n cîmpul verde alior,
de lumina altui Mai mi-e dor,
de alţi ochi de sfinte lacrimi plini
cărora nu le-om mai fi străini,
de alţi ochi de sfinte lacrimi plini
cărora nu le-om mai fi străini !

Doina
(Părul cel mai lung din lume)

! ţi-ai crescut parcă anume
părul cel mai lung din lume
ca-ntr-un giulgi să-ţi ţii într-însul
trupul tău curat ca plînsul
lin pornit şi-ncheiat lin
ca-ntr-o şoaptă de amin...

eu de-acuma ţi-s străin...

nu mai vii şi nu mai vin
să mă-mbăt de sfîntu-ţi vin
unde-i vin găsesc venin
eu de-acuma nu mai vin...

unde vin găsesc venin...

nu-i mai şti nici cui mă-nchin,
pe ce perină mă-alin,
nu-i mai şti cum mă clatin
ca frunzuca de arin,
nu-i griji pe unde-nsăr
ca o mumă-ntr-adevăr
nu-i griji pe unde-nsăr...

unde-nsăr, cu Moartea-nsăr
Muma celui mai lung păr,

unde-nsăr, cu Moartea-nsăr
Muma celui mai lung păr !

Doina
(ţara de Miraz)

! numai tu ştii ce-i cu mine,
ce poţi tu, nu poate nime,
trupului, holocaustul,
tu-i ştii cărnii mele gustul,
Moarte, tu, doar tu şi numa
tu-mi ştii inima de-acuma !

! mi-am făcut trupul ca pînza
poate m-o pune pe dînsa,
mîna mea – închinăciune,
amîndouă mîni – tăciune,
amîndouă mîni – strigarea –
s-au topit ca lumînarea !

! adu noaptea şi cer noateaş,
Moarte, rogu-te, ruga-te-aş !

! mi-am făcut trupul ca apa
să-şi spele cu mine pleoapa,
tot pe mine să mă plîngă,
măcar lacrimă nătîngă,
măcar lăcrimarea fi-i-aş
ţie-şi singură fetia-şi !

! Moarte, faţa mea cea hîdă
să mi-o vadă şi să rîdă...
numa zile mohorîte,
nu mă plînge, nu mă rîde,
e a mea şi a oricărui,
ca să vină tre’ să stărui !

! şi nu vine cînd se cere
moartea asta de muiere !

! nu te-ntrebi tu, soro, Moarte,
de ce suflet mai am parte;
beutură şi azimă,
unde mai găsesc inimă !

! numai tu ştii ce-i cu mine
ce poţi tu, nu poate nime,
trupului, holocaustul,
tu-i ştii cărnii mele gustul,
Moarte, tu, doar tu şi numa
tu-mi ştii inima de-acuma !

! tînăr îs, bătrîn n-oi mai fi
numai tînăr îi plac Maichii...
tînăr îs dar îmi ştiu partea,
în puterea mea ţin Moartea,
intru-n ea ca în abisul...
tînăr îs dar îmi ştiu scrisul,
că mi-i scrisa să mă mîntui,
nu mi-i viaţa cît pămîntu-i,
ci mi-i viaţa numa cîtu-i,
fără de frumos, urîtu-i !

! numai tu ştii ce-i cu mine,
ce poţi tu, nu poate nime,
trupului, holocaustul,
tu-i ştii cărnii mele gustul,
Moarte tu, doar tu şi numa
tu-mi ştii inima de-acuma,
trupul meu, numa tortură
şi-amuţire a sa gură,

cînd cu lacrimi pe obraz
plînge ţara de Miraz;
ca heruvii mă ţinea
cu Moartea mă-mpotrivea !

Doina
(Jale mi-i că mereuţ)

! jale mi-i că mereuţ
mă săruţi şi tot mă uiţi,
mă alinţi şi tot mă minţi,
tu, singura la părinţi;
cumu-s eu aşa iubeţ
de mai pun pe tine preţ?
te-aş schimba, cînd să te schimb
n-ai decît de mine timp,
ţi-aş da foc, daru-s milos,
cum să arzi tu pîn’ la os?
treacă de la mine dar
trupul tău ca un pahar !

! prostul meu, peană de struţ,
mîngîie-te-oi mereuţ,
eu-ţi pun inima la loc,
cum să-mi pui tu mie foc?
şi-apoi ce te-ai face tu
să pui foc la o padu–?
revii vara-n ea te culci
căpătîi de ţîţe dulci…
arz-ar focul gurile
şi lase padurile… !

! mă muiere cu păr lung
văd eu că nu-ţi mai ajung,
cauţi Moartea dumneata,
vino-ncoa să vezi Moartea:
ştie cînd îmi prisoseşti
lunecă pe la fereşti,

cu ochi ca jăratecul
ea şi eu lunatecul
ne privim, cum ne privim,
din noi doi nici unul ştim
de-s eu ori de ea-i Moartea
fermecaţi toată noaptea !

! jale mi-i şi aş jeli
după pofta inimii,
umblu jalea ca valea
aş jeli toată jalea...
la mijloc de noapte-i zi,
de mijloc Moarte mă ţii,
la mijloc de noapte-i zi,
de mijloc Moarte mă ţii !

!

! de-acuma eu sînt bolnav
şi-s căzut ca frunza-n prav,
de-acuma eu sînt pierdut,
ia-mă ca pe-un măr căzut,
ia-mă şi mănîncă-mă
Moarte şi te satură,
că de-am fost eu bun mascur
măcar Moartea s-o satur,
mîncă, Moarte, măr creţesc
eu cu tine mă-nsoţesc
şi în clin şi în mînec
de-acum nu mă mai vindec !

! dar n-are Moartea gură
de-aceea e sîngură,
gură are aceea,
arămită ca Moartea:
mă, Domniţă, ca ara-

ca arama-i pleata ta,
goală toată-n armură
cu Moartea de-o masură
rîzi de ea şi-mi dai gură
şi cuminecătură,
stai cu mine căt' zîuă
stai cu mine căt' zîuă !

Doina
(Dor de moarte)

! mai duceţi-mă-n sicriu de ceaţă,
mai duceţi-mă-n sicriu de fum,
sufletul meu vecinic nu se-nvaţă
cu-ngreita inimă de-acum,
mai duceţi-mă-n sicrie, îngeri,
mai duceţi-mă-n sicrii de foc,
m-am hrănit de scrîşnete şi plîngeri
plin mi-s de pustiu şi nenoroc !

! rob unei ştiinţe vechi, *maithuna,*
floarea mea de carne, liturghii
luminate Soarele şi Luna
ţi-au turnat în floarea cărnii vii,
Clara mea Lumină, Sunyatha,
către tine vin, în tine-am fost,
ictus blînd mă vei scăpa de Roata
vieţuirilor fără de rost !

Doina
(Străina)

! inima mea plînge de la sine
inima mea bună ce ştia,
crinul morţii numa pentru mine
numa floarea de cireş ţia,
cu ştiinţă depărtat de tine
să nu semănăm cu-aceştia
care ştiu numa să se-nvenine
unul cu veninul altuia,
cu ştiinţă depărtat de tine
să nu semănăm cu-aceştia,
mîinile-mi ţi-or fi de-acum străine
numa floarea de cireş ţia
inima mea plînge de la sine
inima mea bună ce ştia !

! alba mea ca floarea de narcisă
numa faţa ta mă lumina
tu de-acum desăvîrşit ucisă
mai desăvîrşit decît Moartea
stai ca raza nelumită-nchisă
care numa mort o pot vedea,
tu, Nirvană, pururea promisă
te ştiam numa cu inima,
alba mea ca floarea de narcisă
numa faţa ta mă lumina
tu de-acum desăvîrşit ucisă
mai desăvîrşit decît Moartea
de ce oare mi-ai mai fost trimisă
caut fără urmă urma ta !

! Roata Vieţii numa trupu-mi schimbă
nu de moarte-mi tremură carnea
totul mă-otrăveşte şi mă-nghimpă
toată hrana mea-i otrăvitoa–
limba ce-o vorbesc şi-o plîng nu-i limbă
e numa rugarea mea ruga–
Celui care Tace şi Se-nnimbă
Din Fiinţa Lui Prealuminoa–
limba ce-o vorbesc şi-o plîng nu-i limbă
e numa rugarea mea ruga–
nouă suferinţă trupu-mi plimbă
inima mea suferinţă bea
Roata Vieţii numa trupu-mi schimbă
nu de moarte-mi tremură carnea !

! m-am hrănit de moarte şi de boală
străin îs cît îi străinia
Clară Rază, Tu, Primordială,
rogu-mă nu mă mai învia
cheamă Viaţa mea numa greşală
cheamă-mă să-mi dezvelesc Moartea
recunoaşte-te-oi de nu mă-nşală
trupul alb ca neaua de Fecioa–
Tu, Fiinţă Pură de Lumină
adormirea şi-alinarea mea
pentru Tine astăzi mi-i străină
cea care-mi era ca inima
Tu, Fiinţă Pură de Lumină
străin îs cît îi străinia
mai alintă-mă cu mîna-ţi plină
de-alintare de alint de a– !

Doina
(Pune-i-aş, i-aş pune gurii lacăt)

!

! pune-i-aş, i-aş pune gurii lacăt,
pune-i-aş şi lacăt şi zăvor
ca să nu mă spuie pîn' la capăt
cum atît fără de voie mor,
cum atît de fără nici o vină
cum atît de fără nici un rost;
pentru ce, Fiinţă de Lumină,
bun numa de tras pe Roată-am fost?
pune-i-aş, i-aş pune gurii lacăt,
pune-i-aş şi lacăt şi zăvor
ca să nu mă spuie pîn' la capăt
cum atît fără de voie mor;
gura-mi însă spune de la sine,
zice, zice gura mea de zor,
nu se teme gura mea de mine
nici de-s crunt cu ea, nici blîndior,
gura-mi însă spune de la sine
nici cu apă, nici cu vin n-o ud,
gurii mele Moartea-i face bine
ca pe gura altui o aud !

! gura mea, vedea-te-aş sărutată
doar de foc, la foc, numa de foc
şi cenuşa-n site strecurată
doar de mînuri fără de noroc,
dacă nu poţi tace cu tăcerea-ţi
dacă tot nu ne mai izbăvim,
buze două-a gurii mele eraţi
înde voi iubite-atît de lin,
azi e între voi venin şi ură

nu are una de alta loc,
gura mea vedea-te-aş a mea gură
sărutată şi numa de foc:
spune-atuncea gură străinie
cum trăim aici şi cum murim,
spune dacă tot îţi place ţie,
dacă tot nu ne mai izbăvim,
spune otrăvita mea de gură
cum doar cu otravă ne hrănim
fără nici o cuminecătură
sufletul spre moarte ni-l grăbim !

! spune dacă nu poţi tace, – tace-aş,
cum prăvale Ziua peste noi,
Ziua-Aceea toată răutatea-şi
scurge-n noi, otravă şi puroi,
cum ne ţinem palma peste gură
cînd privim la Soare-n Răsărit
măsurînd oştirile de ură
Soarele de sînge înroşit,
înroşit cu tine a mea gură
care toţi de-au vrut-o te-au lovit,
spune fără mine, tu, sîngură,
scuipă sînge şi venin coclit:
cîştigaţi sîntem ca la belciuge
îndrăgiţi de-o sifilitică
Fiară care peste lume muge
Fiara cea Apocaliptică...
spune gura mea nesăturată
de muieri din tîrg o mie trei
spune celei care-acasă-aşteaptă
ultimele vorbe dacă vrei !

închinare

! cînd acasă mort ţi-oi veni ţie

tu să nu te sperii, să nu plîngi,
ochii tăi, oglinzi de Veneţie,
tot de nevenirea mea adînci,
pleoapa ta cea albă-vineţie
s-o cobori şi sufletul să-ţi strîngi,
cînd acasă mort ţi-oi veni ţie
tu să nu te sperii, să nu plîngi
pleoapa ta cea albă-vineţie
s-o cobori şi sufletul să-ţi strîngi !

! tu, cămaşa lui Hristos, cămaşă,
ca-ntr-un leagăn iară să mă culci,
ca pe pruncii negrăiţi mă-nfaşă
tot în alintare şi în giulgi,
Maica mea de suferinţi frumoasă
toate-a tale-s sfinte şi sînt dulci,
tu cămaşa lui Hristos cămaşă
ca-ntr-un leagăn iară să mă culci,
ca pe pruncii negrăiţi mă-nfaşă
     tot în alintare şi în giulgi !

Doina
(Străina)

! tot mai mult de-acum, ştiu bine,
de tine m-oi depărta
cum se depărtează Steaua
moartă de lumina sa,
am fost unul trup cu tine,
ne-a fost una inima,
tot mai mult de-acum, ştiu bine,
de tine m-oi depărta,
am fost unul trup cu tine
şi unime inima,
rază sfîntă pentru nime
cărei i-a murit Steaua !

! tot mai mult de-acum, ştiu bine,
de tine m-oi depărta,
tot mai mult de-acum, ştiu bine,
de tine m-oi depărta !

! numa, numa eu cu tine
dacă-am fi şi tot în Ra-
tot în Raiul cel ca neaua
alb de albă-n pomi floarea
numa vecinic nu ne-am ţine
nu ne ţine făptura,
tot mai mult de-acum, ştiu bine,
de tine m-oi depărta,
numa vecinic nu ne-am ţine
nu ne ţine făptura,
rană sfîntă pentru mine
carne tu din carnea mea,

tot mai mult de-acum, ştiu bine,
de tine m-oi depărta,
tot mai mult de-acum, ştiu bine,
de tine m-oi depărta !

! cît ţi-ar fi de mine pline
braţele şi inima,
oricît m-aş umple de tine
străinu-s, eşti străina,
de-aş fi inimar, ce line
inimile ne-aş lucra
puse-n trupuri angeline
trase bine la rindea,
de-aş fi inimar, ce line
inimile ne-aş lucra:
plîngi cu lacrimi şi suspine
sînge plînge inima,
tot mai mult de-acum, ştii bine,
de mine te-i depărta,
tot mai mult de-acum, ştii bine
de mine te-i depărta !

! se despart ape de ape
şi apele de pămînt,
ziua Soarelui de noapte
Steaua de-ntuneric crunt,
tu de mine mai aproape,
decît însumi mie-mi sînt,
Moartea vecinic ne desparte
înşine al nost' mormînt,
Moartea vecinic ne desparte
înşine al nost' mormînt,
noi sîntem Morminţii, pleoape
pentru ochiul Celui Sfînt,
noi sîntem Morminţii, pleoape
pentru ochiul Celui Sfînt,

Moartea vecinic ne desparte
înşine al nost’ mormînt,
tu de mine mai aproape
decît însumi mie-mi sînt
se despart ape de ape
şi apele de pămînt
ziua Soarelui de noapte
Steaua de-ntuneric crunt,
tu de mine mai aproape
decît însumi mie-mi sînt,
tu de mine mai aproape
decît însumi mie-mi sînt !

Doina
(Copilul Bătrîn)

! un plîns îţi plînge vecinic în ureche,
în Cartea Morţilor un sunet vechi,
bocetul lumii inimii pereche
cum lumile în Brahma sînt perechi !

! o, luminează-mi Calea prin pustiuri
muzică veche-a primului dezastru,
să fiu senin ca morţii în sicriuri
bun pe pămînt ca-n univers un astru !

! să nu mă tem de suferinţi şi pacea
nască-se-n mine ca-ntr-un uter sfînt,
bărbatul sterp să poarte-ntr-însul rodul
misticul rod, pleromă,
    ca sîngele curgînd !

! tristeţe mi-i
    că-mi moare-ncet tristeţea,
otravă nouă bucurie beau,
să mai fiu tînăr toată tinereţea
ca o mireasă blîndei morţi o dau !

! o jale cosmică de-acum de mine
deopotriva cărnii se desface
funebre fluvii spumegă de groază
şi-n mări ca alcyonii
    cuibaru-şi fac în pace !
! tei cu parfum de sfîntă dezbrăcată
flagel al cărnii ruguri pentru aştri!
o voce-aud şi-i tot din astă lume

şi moartea-mi luminează Ochi-Albaştri !

! la ce ni-i bun pe totdeauna traiul,
la ce mătasa albei tale rochi?
nu putem ţine noi pe braţe Raiul
cum nu-ţi poţi ţine lacrima în ochi !

! măcar apari Mireasă nevăzută
ca Sufletul, prunc singur printre morţi,
cu plete sclave încă celor nuferi
plîngîndu-te cu pîntece, lungi torţi,

regină-a lor, pe sînuri duci tăcută
jug de santal şi ştiu amarnic suferi
imaculată Graţie cumplită
tu care Plugul Lumii
    arînd Oceanul porţi !

! fraţi de-o fiinţă ne va-nvinge boala,
trăim în noaptea relelor măsuri,
v-aţi pierdut inima fiinţi de groază
şi veţi muri ca fiara prin păduri !

! singur acum şi singur de cînd lumea
batjocoreşte Templul din Pămînt,
voi sta văzînd Regina Morţii blîndă
ţesînd ca un Paianjen
pînzeturi de-aur sfînt !

Doina
(Uri memento)

! opt milioane patru su' de mii
de lighioane-n foc şi-n apă lină
s-au încarnat ca mie tu să-mi vii
făptură-a celor vii în veci Regină,
rege-al făpturilor, Stăpîn deplin
pe Cuget şi pe Vorbă şi pe Faptă,
azi trupul meu ca pe un vas te ţin
plin de venin, cu mîna mea cea dreaptă

închinătoarea, scriitoarea sa –
ca o Mireasă plină e de lacră-
de lacrămi că doar nu din vina sa
sufăr cît nici nu spun, Fiinţă Sacră,
sufăr atît că nu mai am deloc
iubire pentru tine carnea-mi tandră,
făcut din suferinţă-s cum din foc
începătoarea Lumii salamandră !

! ard de durerea bietului meu trup,
faceţi-mi trupul, viermilor, ţărînă,
trei mii de ani de-acum de el mă rup,
fără-de-sufletu-mi o să rămînă,
l-or învîrti vîrtelniţe de foc,
muncit şi chinuit mereu nestareţ,
pînă l-o strînge iară la un loc
sufletul meu pios nepizmătareţ,
eu către mine trup al meu mă-ntorc
în Kali-Iuga, în Eonii care-ţi
vîntură în vîrtelniţe şi-ţi storc
miezul dezastrului mereu nestareţ,

mă-ntorc şi nu ştiu dacă să te iert,
sau să te sparg să nu mai ţii în tine
secretul jertfei şi-acel plin deşert
al Gîndului-Sămînţă-a Lumii-n tine !

! ajută-mă, tu, Dumnezeul meu,
să mă mai pot iubi acum pe mine
în ceasul cărnii bolnave mereu
de trupul meu voind să mă-nstrăine,
Doamne, – acest trup de rîsul rîsului,
e cea mai sfîntă şi mai sfîntă cupă,
mai sfîntă decît Raza Soarelui
care-a ta mînă o s-o întrerupă,
e sfînt şi sfînt şi sfînt e, Doamne, cel
de Tine plin cum Tu eşti plin de Tine,
împacă-mă şi-mpacă-mă cu el
cu trupul meu voind să mă-nstrăine,

lotus c-o mie de petale vii
iluminat petală cu petală
ca o Mireasă Albă-n pirostrii,
Clară Lumină, Tu, Primordială
resoarbe-mă în muzica dintîi
Sufletul Lumii iară să mă ţină
şi-n tine cît de mult, de poţi, să-amîi
Marele Bang, Fiinţă de Lumină !

Doina
(Big Bang)

! o, Doamne-Dumnezeule,
care-nmulţit-ai lumile
numai tunînd, numai tunîndu-ţi vocea,
ştiu, fără de speranţă e
să-mi mai înalţ pîn’ la tine,
să-mi mai înalţ pînă la tine vocea !

! poate că însuţi ai surzit
din somnul tău adînc trezit,
numai tunînd, numai tunîndu-ţi vocea,
o, Doamne îndumnezeit
de-acuma lumile-ai pornit
numai tunînd, numai tunîndu-ţi vocea !

! aşa-mi era, aşa-mi era,
aşa-mi era şi vocea mea,
numai tunînd, numai tunîndu-mi vocea,
înlănţuite lumi la rînd
se învîrteau Moartea visînd
numai tunînd, numai tunîndu-mi vocea !

! dormeam ca alcyonii stînd
într-un mormînt de ape cînd
numai tunînd, numai tunîndu-mi vocea,
din Somnul m-am trezit căzînd
într-un abis al groazei, cînd
să-mi mai înalţ pînă la tine vocea?

! aşa-mi era, aşa-mi era
aşa-mi era şi vocea mea,

numai tunînd, numai tunîndu-mi vocea,
cu mult mai mult strălucitor
decît un milion de sori
numai tunînd, numai tunîndu-mi vocea !

! veniră inşi de-un neam obscur,
parcă abia ieşiţi din cur
care-au luat şi-mi măsurară vocea,
şi-a trebuit să ţip, să-njur,
să-ndrug în graiul lor impur,
să-mi folosesc precum o vită vocea !

! veniră alţii şi mai şi
crescuţi în pustă pe pustii
cărora iar nu le plăcură vocea-mi,
punîndu-mi degetul în piept,
m-au sfătuit să mă îndrept,
să nu-mi mai nalţ tot către ceruri vocea !

! o, Doamne-Dumnezeule,
care-nmulţit-ai lumile
numai tunînd, numai tunîndu-ţi vocea,
ştiu, fără de speranţă e
să-mi mai înalţ pîn' la tine,
să-mi mai înalţ pînă la tine vocea !

Doina
(Oralităţi)

! merg şi scriu – şi scriu!–
şi că te caut nu-ţi promit,
iar compun mintal
de cînd hîrtia s-a scumpit,
scriu pe creier
cu negreala de pe suflet
negru negru negru negru –
şi negreala asta negreşit
apele-or s-o spele –
cînd îmi va ploua direct pe creier –
asta după ce-mi voi fi vîndut calota
fiindcă osu-i bun pentru hîrtie –
asta după ce mă vor fi otrăvit:
zilnic iau şi beau otravă,
zilnic beau otrava lor,
mă omoară, ştiu, dar cu zăbavă,
doamnelor şi domnilor !

Doina
(Zile)

! zile care îmi ucideţi,
îmi ucideţi inima,
ca într-un mormînt mă-nchideţi
în ţărîna cărnii, grea,
zile care îmi ucideţi,
îmi ucideţi inima !

! cu mîni reci şi ochii vineţi,
trup al meu de te-aş vedea,
suferinţa ta aline-ţi
Moartea Bună, numai Ea,
zile care îmi ucideţi,
îmi ucideţi inima !

Doina
(Străina)

! inima mea azi nu te mai vrea,
ia-mi cu tine tinereţea mea,
lasă-mă aice să rămîn
şi fără de tine şi bătrîn,
lasă-mă aice să rămîn
şi fără de tine şi bătrîn !

! ca să-mi iert
    că mult mi-ai fost dragă,
lasă-mi numa pîne da neagră,
noaptea s-o mănînc fără să văd
aşteptînd urgie şi prăpăd,
noaptea s-o mănînc fără să văd
aşteptînd urgie şi prăpăd !

! singur să mă bucur că mă-ntomn,
să-mi ud buzele numai în somn
cu sărată lacrimă, săra-
ochiul meu să plîngă, dacă vrea,
cu sărată lacrimă, săra-
ochiul meu să plîngă, dacă vrea !

! ochiul meu să plîngă fără zor
cum plînge-n padure un izvor
singur de cînd lumea s-a-nceput
nici măcar de Dumnezeu ştiut,
singur de cînd lumea s-a-nceput
nici măcar de Dumnezeu ştiut !

! viersul meu să-l cînţi numai noaptea,

şi din şapte numa-ntr-a şaptea,
lasă ziua cum e, dacă vrei,
că-i ajunge răutatea ei,
lasă ziua cum e, dacă vrei,
că-i ajunge răutatea ei !

Doina
(Passiflora incarnata)

! voi ce l-aţi urcat pe cruce pe Hristos,
un bărbat atît de tînăr şi frumos,
lăudaţi-l mult în muzici şi-n poeme,
că Hristos, de dragul vostru,
    în piroane urcă iar
din vreme-n vreme,
că Hristos, de dragul vostru,
    în piroane urcă iar
din vreme-n vreme !

! voi, flămînzii, şi voi, răii,
    şi voi toţi,
neam de tîrfe nesătule şi de hoţi,
bucuros Hristos scuipatul vi-l primeşte
şi numai de dragul vostru,
    cu un chin mai nou se primeneşte
şi numai de dragul vostru,
    cu un chin mai nou se primeneşte!

! numai unul dintre voi a născocit
chinul care pe Hristos l-a omenit
şi pe cruce nu-l mai lasă să-şi ia locul,
şi numai de dragul lui,
pustii-v-ar Dumnezeu cu focul
şi numai de dragul lui,
pustii-v-ar Dumnezeu cu focul !

Doina

(Tatăl meu Rusia)

! de cincisprezece ani nu ştiu,
nu ştiu nimic de tine, Tată,
stai tot în casa-n care-am stat
copil în vîrsta fermecată,
stai tot în casa-n care crunt
îmi loveai trupul cu centura?
val roş de sînge
şi acum tot îmi mai podideşte gura!

! sărutu-ţi mîna, Tată bun,
sărutu-ţi mîna şi-nchinare
ca Domnul-Dumnezeu tu eşti,
ca Dumnezeu şi Sfîntul Soare,
cîţi pumni în inimă-am primit
mi-au fost ca floarea la ureche
că nu e pumn să poată sta
cu pumnul Tatălui pereche!

! sărutu-ţi mîna, Tată bun,
sărutu-ţi mîna şi genunchii,
te-ating cu palma de copil
cu-nvineţitele ei unghii,
mi-s mîinile tot străvezii,
nevinovate, albe prunce,
putea să mi se-oprească-n loc cu totul
inima atunce !

! Tu erai Tatăl meu
şi noi copiii îţi spuneam Rusia...

Tu numărai şi-ţi întindeam
palmele-nsîngerate ţia...
Te-ai fi oprit de-ai fi văzut
că fiul tău de-al doilea plînge
ţi-aş linge cizmele şi azi
de-ar fi stropite de-acel sînge!

! Tu erai tatăl meu
şi noi copiii îţi spuneam Rusia...
Tatăl dement cu epoleţi
şi cu centură ca leşia...
Tu erai Tatăl meu
şi noi copiii te uram şi Mama,
că ni l-ai pus tu pe pereţi pe Stalin
şi-ai dat jos icoana!

! Tu erai Tatăl meu
şi noi copiii îţi spuneam Rusia...
mai mult pe mine mă băteai,
spre mine-ţi abăteai urgia...
pînă spre miezul nopţii mult
în casa noastră luminată
se auzea cum tu loveşti
cu vrednicia ta de Tată !

! Tu erai Tatăl meu
şi noi copiii îţi spuneam Rusia...
ne-ai îngrozit cu groaza ta
copiilor copilăria...
m-ai prigonit, m-ai alungat
din părinteasca noastră casă,
de-aceea azi picioarele mi-s tari
ca fierul şi frumoasă !

! Tu erai Tatăl meu
şi noi copiii îţi spuneam Rusia...

genunchii azi mi-i plec
    şi-ţi plîng singurătatea, nebunia...
mă poartă azi picioarele
    pe Drumul Noilor Imperii,
la Noua Sofie să-ajung
    pe crucea Albelor Siberii !

! nimic nu poate-a mă-ngrozi,
    sufletul meu nu se mai teme...
de tine doar mi-i dor mereu,
    nu te-am văzut de-atîta vreme,
dar nu bătrîn, dar nu dement,
    n-aş vrea să-mi pari
                acum un altul,
Tu care trupul mi-ai făcut
    tare şi neted ca asfaltul !

! poate de-acum, nu mai e mult
    şi în Siberia ni-i drumul,
la tine doar mă mai gîndesc
    cît ţine şi ne-o ţine-acumul,
fiul vîndut şi schingiuit
    ce gînd să-ţi mai trimită ţia?
Tu erai Tatăl meu
    şi noi copiii îţi spuneam Rusia !

! de cincisprezece ani nu ştiu,
    nu ştiu nimic de tine, Tată,
stai tot în casa-n care-am stat copil
    în vîrsta fermecată...
stai tot în casa-n care crunt
    îmi loveai trupul cu centura...
val roş de sînge şi acum
    tot îmi mai podideşte gura!
! Tu erai Tatăl meu
    şi noi copiii îţi spuneam Rusia

Tu erai Tatăl meu
    şi noi copiii îţi spuneam Rusia
Tu erai Tatăl meu
    şi noi copiii îţi spuneam Rusia
Tu erai Tatăl meu
    şi noi copiii îţi spuneam Rusia
Tu erai Tatăl meu
    şi noi copiii îţi spuneam Rusia !

Doina
(Melodie fără sfîrşit)
(Variantă)

La 100 de ani de la tipărirea Doinei în „Convorbiri literare“... prilej să le reamintim şi redactorilor de azi ai ilustrei reviste că „autorul Doinei“ e numai Mihai Eminescu, noi ceilalţi toţi sîntem doar nişte umbre...

„Arithmo de te pant’ epeoiken“

Hieros Logos

„Numai umbra spinului

La uşa creştinului.“

Mihai Eminescu, Doina

ø

! pregătindu-se să intre
într-al şaptelea lui trup,
sîngerînd din ochi şi vintre,
urlînd ţapăn ca un lup
şi-alegîndu-se doar dintre
moi suspinuri ce se rup,
sufletul meu a mirare
cearcă unu, doi şi trei,
cearcă patru, dacă n-are
şaptele mai mult temei,

cearcă nouă şi-ncercare
sfîntă dacă zecele-i,

pînă-a-şi părăsi mormîntul
cearcă-un alt mormînt de soi
acelaşi destin avîndu-l
de sobol şi muşuroi,
dar mai multă prana-ntr-însul,
dar mai fără de puroi;

de cînd stă sub palmierul
vecinic călătorului:
primul număr par, Misterul
Nunţii şi-Afroditei lui,
dublu, – şi-ncheiat în fierul
coasei Morţii, şaptelui,

cearcă Numărul de Aur
în plai hiperboreean
după-acela faurmaur
descinzîndul la Teţcani
şi văzînd prin nori balaur
lup flămînd de mii de ani,

şi visînd cel fir de aur
legînd vieţile-i colan,
toată karma-i aduna-or
în cel galeş plan nirvan
cum acelui Minotaur
vergine şi băietani;
mîinile cu-ale lor zece
degete îmi sînt precept,
toate-n mînuri le-oi petrece
spre Eonul înţelept
care-o şti de altă Lege,
de Frumos, de Bun şi Drept:

preafrumosul Ganymede,
el, Aparul, Monarc Blînd
care-n ochi divini se vede
soma-n cupe mari turnînd,
el, pereche albei Lede,
el, cerescul foc stingînd;

pînă-atunci nestăpînindu-mi
limba şi nici pîntecul,
(pîntecul mai des fiindu-mi
de muiere nesătul)
şi la inimă viindu-mi
din veninuri îndestul,

singur nepăzind metronul
şi tot răului dînd zor
să mă umple, – am prins canonul
să-mplinesc de de cu zori
truditor obscur la zvonul
Marelui Ordonator

zic în loc de ziua-bună
argumentul lui Picard
celor singuri-împreună
celor nevegheaţi de Har,
celor care se-mpreună
spre-a însămînţa-n zadar,
eu-s cu ei, cu sărăcanii
cari tot răul au făcut
dînd moşiile lor danii,
eu-s cu cei purtaţi pe scut
nescutiţi nici morţi, sărmanii,
de-a fi judecaţi că-au vrut

să rămîie, să rămîie

tot în partea cea mai rea
unde nu vor să ne-amîie
boala, jalea şi Moartea
care trupul ni-l tămîie
şi ni-l trage la rindea

bun sicriu să ni-l mîngîie
sîngerînd toată carnea
că-au putut în el să ţîie
Cerul. Eu-s cu-aceştia
care-n ţara lor de grîie
treieră cutreiera,

eu-s cu toţi aceştia şapte
şi mai mult cu cel mezin
care bea sînge cu lapte
ca pe un ichor divin
şi-ale cărui braţe-s coapte
pîn' la coate în venin !

ø

! şapte fraţi tăind la piatră
al şaptelea nu mai vrea…
am făcut noi, Morţii, vatră,
plînge cel de-al şaptelea,
am făcut noi, Morţii, vatră,
plînge cel de-al şaptelea,

de tine ne-am închis, Soare,
şapte fraţi ca şapte fraţi,
şi-acum ura ni-i lucrare,
se urăşte braţ pe braţ,
şi-acum ura ni-i lucrare,
se urăşte braţ pe braţ,

şapte ani tăiai la piatră

şapte ani tăiai la pia–,
să-i fac drum să poa' să treacă
cu trăsura ei Moartea,
să-i fac drum să poa' să treacă
cu trăsura ei Moartea,

şapte ani tăiai la piatră
şapte ani cu mîna mea,
fii-mi mînă blestemată
de eşti dreapta ori stînga,
fii-mi mînă blestemată
de eşti dreapta ori stînga
c-ai făcut tu drum de piatră

să treacă pe el Moartea,
şi-a venit la noi acasă
şi-a găsit-o pe Maica,
şi-a venit la noi acasă
şi-a găsit-o pe Maica,
şapte ani tăiai la piatră
şapte ani ca un ocnaş,
azi se primblă Moartea roată
orişiunde prin oraş,
azi se primblă Moartea roată
orişiunde prin oraş,

şapte ani tăiai la piatră,
şapte ani tăiai la pia-
şi gămanii mă tot latră
că n-am mînuri muncitoa-
şi gămanii mă tot latră
că n-am mînuri muncitoa-

meşter, sînt ţinut tot calfă
Pod şi Templu – adînc zidind,
aurita mea pentalfă

deasupră-ne lucind,
aurita mea pentalfă
deasupră-ne lucind:
sînul tău cel acru-toapsă
numai pentru mine-i dul-,
Moarte, tu, cu lungă coapsă
numai eu te îndestul,
Moarte, tu, cu lungă coapsă
numai eu te îndestul,

sînul tău cel acru-toapsă
numai pentru mine-i du-,
Moarte, tu cu naltă coapsă,
îmi ştii mînurile tu,
Moarte, tu, cu naltă coapsă,
îmi ştii mînurile tu,

ţi-au întipărit făptura
truditoare-a mele mîni
te-au masurat cu masura
ani şi luni şi săptămîni,
te-au masurat cu masura
ani şi luni şi săptămîni,

sînul tău cel acru-toapsă
numai pentru mine-i du-,
Moarte, tu cu nalgă coapsă
îmi ştii mînurile tu,
Moarte, tu, cu nalgă coapsă,
îmi ştii mînurile tu,

ţi-au întipărit făptura
truditoare-a mele mîni
te-au masurat cu masura
ani şi luni şi săptămîni,
te-au masurat cu masura

ani şi luni şi săptămîni,

sînul tău cel acru-toapsă
numai pentru mine-i dul-,
asta-i toată-a mea pricoapsă
la buna murire-emul,
asta-i toată-a mea pricoapsă
la buna murire-emul:

mi-am făcut trupul ca pînza,
pînza cea de borangic,
poate m-o pune pe dînsa
căci nu suferă nimic,
poate m-o pune pe dînsa
căci nu suferă nimic,

cît mai ţine ca mătasa
carnea mea, sărmanul strai,
îi sînt vieţii tale casa,
Moartea mea frumoasă-mi pai,
îi sînt vieţii tale casa,
Moartea mea frumoasă-mi pai,

şi-al meu trup şi ţie pae-ţi
ca al Verginei trupşor,
cu evlavia opaeţ,
sfînt ca sfînta sfintelor,
cu evlavia opaeţ,
sfînt ca sfînta sfintelor,

şi-al meu trup să-ţi pară ţie
sfînt Eden unde petreci,
pîn' la dreapta Parusie
piere fără urmă-n veci,
pîn' la dreapta Parusie
piere fără urmă-n veci;

faţa mea de nici un rictus
neatinsă-i, nici dezgust,
rază-a Morţii, sfinte ictus,
Clara ta Lumină-o gust,
rază-a Morţii, sfinte ictus,
Clara ta Lumină-o gust,

tu, aproapea şi departea,
tu alean şi-alin în veci,
Moartea mea închinu-ţi moartea
moartea mea cu mînuri reci,
Moartea mea închinu-ţi moartea
moartea mea cu mînuri reci !
! îmi vînd sufletul tot ţie
veci de veci nemîntuit,
de te-aş prinde, Moarte Vie,
să-ţi bag ghearele în gît,
de te-aş prinde, Moarte Vie,
să-ţi bag ghearele în gît !

! că-s din cei ce trec cu talpa
peste pietre-ncinse-n foc
nevrînd în această Kalpa
să stea cu Domnul deloc,
nevrînd în această Kalpa
să stea cu Domnul deloc !

! sînt acel ce nu mă satur
tot la Domnul să mă duc
împotriva Lui doar, martur
pentru ultimul dibuk,
împotriva Lui doar martur
pentru ultimul dibuk !

! de te-aş prinde eu mi-aş vinde

învierea mea pe-atît,
Moarte Vie, de te-aş prinde
să te-ngrop pînă la gît,
Moarte vie, de te-aş prinde
să te-ngrop pînă la gît,

că-mi dărîmi zidul şi Anta
şi nu-mi amintesc decît
din ruinurile-Ananta
al Fecioarei trup zidit,
din ruinurile-Ananta
al Fecioarei trup zidit !
! asta-mi este toată arta
tot cu mine să o port
ca pe un vîrtej – Vivartha –,
Moartea cît sînt viu şi mort,
ca pe un vîrtej – Vivartha –,
Moartea cît sînt viu şi mort;

şapte ani tăiai la piatră,
şapte ani cu mîna mea,
n-am cu ce-ţi plăti o natră
să-ţi acopere faţa,
n-am cu ce-ţi plăti o natră
să-ţi acopere faţa:

du-te, tu, faţă frumoasă,
du-te, tu, cum ai zbura,
am făcut noi, Morţii, casă,
lunea şi duminica,
am făcut noi, Morţii, casă,
lunea şi duminica,

marţi şi miercuri, joi şi vineri
şi aşijderi sîmbăta,
„şi din tineri în mai tineri“

am făcut morţii casa,
„şi din tineri în mai tineri“
am făcut morţii casa !

ø

! sar la dreapta şi la stînga,
înainte şi-napoi,
mă găsesc mereu la mijloc,
la mijloc e Moartea-n noi,
mă găsesc mereu la mijloc,
la mijloc e Moartea-n noi,

mă îmbracu şi dezbracu,
mă înfoi şi mă desfoi,
n-are Moartea nici pe dracu,
primblu Moartea-n haine noi,
n-are Moartea nici pe dracu,
primblu Moartea-n haine noi,

mînc durere, beau otravă
şi cu groaza mă răsfaţ,
mă omoară cu zăbavă,
Moartea mea fără de saţ,
mă omoară cu zăbavă,
Moartea mea fără de saţ

(parcă n-ai sări cum tré-
mai la stînga-dreapta bré
mai mijlocul la mijloc
ca să ia mijlocul foc!)
drag mi-a fost de tine tare
trup al meu de tot sărac,
de la creştet la picioare
în plînsoare te îmbrac,
de la creştet la picioare
în plînsoare te îmbrac,

jale mi-i de tine, jale,
trup al meu că ţi-a fost scris,
să visez dormind în tine
să te părăsesc în vis,
să visez dormind în tine,
să te părăsesc în vis !

ø

! dacă nu te ameninţă
suferinţa ta mereu
uiţi, preadulcea mea fiinţă,
trupul meu, odorul meu,
uiţi, preadulcea mea fiinţă,
trupul meu, odorul meu:

tot ce altul face-o dată
eu de şapte ori tot fac
şi-apoi din Facerea toată
eu numai ponosul trag,
şi-apoi din Facerea toată
eu numai ponosul trag,

toţi ceilalţi iau tot prinosul
rămîne-le-ar totu-n gît,
eu cu truda şi ponosul
şi netrebnic dovedit
eu cu truda şi ponosul
şi netrebnic dovedit !

ø

! şapte frînghii de mătasă
împletite-toate-n şa-,
pentru-o treabă serioasă,
pentru o spînzurătoa-,
pentru-o treabă serioasă,

pentru o spînzurătoa-,
se rup una cîte una
nu-ţi poţi frînge bietul gît,
cearcă toată săptăluna
n-o să-ţi iasă nici atît
cearcă toată săptăluna
n-o să-ţi iasă nici atît !

! atîtu-l jelesc şi-atîtu-l
sacul meu de piele scump,
da cum cerc să-mi păzesc gîtul
deîndată mi-l şi rump,
da cum cerc să-mi păzesc gîtul
deîndată mi-l şi rump !

! vreau să fac şi nu pot face,
ce nu vreau să fac tot fac,
Doamne, -n scrum de s-ar preface
rămăşiţa ast' de veac,
Doamne, -n scrum de s-ar preface
rămăşiţa ast' de veac !

! în oraşul ăsta şapte
mă iubesc şapte muieri,
nu mă uit de-i zi ori noapte,
le dau tot ce ele-mi cer,
nu mă uit de-i zi ori noapte,
le dau tot ce ele-mi cer !

! toate şapte vor de toate,
vor şi toată inima,
fără saţ sînt toate şapte,
milă de la nici una,
fără saţ sînt toate şapte,
milă de la nici una !

! singur mă am doar pe mine
doar pe mine şi Doina,
dar de mine nu se ţine
cu iubire nici umbra,
dar de mine nu se ţine
cu iubire nici umbra !

! Doina o îngîn şi-o uitu
şi din nou mi-o amintesc
cînd mă apucă urîtu
că pe-aici mă prăpădesc,
cînd mă apucă urîtu
că pe-aici mă prăpădesc !

! cît de mult urăsc oraşul
cît urăsc acest oraş,
temniţat ca vieţaşul
ies din el numai golaş,
temniţat ca vieţaşul
ies din el numai golaş !

! pentru noi, moldavi, oraşe
ne-ai dat trudă şi ospici,
ne-ai sfărmat la ciolănaşe
sub tramvaiele de-aici,
ne-ai sfărmat la ciolănaşe
sub tramvaiele de-aici !
! ne-ai stors vlaga fără noimă,
numa strîmb ne-ai judecat,
chinul nostru, orice moimă
l-a hlizit şi l-a scuipat,
chinul nostru, orice moimă
l-a hlizit şi l-a scuipat !

! fiecăruia un gîde
şi-o paiaţă, dacă sca-

de satîrul morţii hîde,
nu scapă batjocura,
de satîrul morţii hîde,
nu scapă batjocura !

! locul rău, întors cu dosul,
locul rău întors pe dos,
unde cei care-au ros osul
ne-au sfărmat sărmanul os,
unde cei care-au ros osul
ne-au sfărmat sărmanul os !

! Moartea-şi primblă iar trăsura
prin turcitul Bucureşti
care şi-a-ntrecut măsura
în fasoane harăpeşti
care şi-a-ntrecut măsura
în fasoane harăpeşti,

în zăltaţi la Furinalii
haraminii plini de lapţi,
în jigodii şi canalii
şi toţi întru Domnul fraţi,
în jigodii şi canalii
şi toţi întru Domnul fraţi !

ø

! şapte drumuri am în faţă
pe oricare-aş apuca,
mă vîntuie şi mă-ngheaţă
şi-i noapte de diminea-,
mă vîntuie şi mă-ngheaţă
şi-i noapte de diminea-, !

! şapte drumuri am în faţă
şapte cupe cu otra-,

mă îmbie şi răsfaţă
Moarteamînăstareţa,
mă îmbie şi răsfaţă
Moarteamînăstareţa !

! de te-ai face-o mănăstire
Moarte, după-atîta chin,
„să-mi dai buze de cetire
şi la sînu-ţi să mă-nchin“,
„să-mi dai buze de cetire
şi la sînu-ţi să mă-nchin“ !

! şapte drumuri am în faţă,
pe oricare-aş apuca
la capăt de drum s-aşază
Dumnezău în faţa mea,
la capăt de drum s-aşază
Dumnezău în faţa mea !

! nu mă judecă, nu strînge
relele din viaţa mea,
numa singur stă şi plînge
priivindu-mă aşa,
numa singur stă şi plînge
priivindu-mă aşa !

! uite, Doamne, drum de sînge
am ales cu voia ta,
drăguţ-Doamne nu mai plînge,
alina-m-oi cu Doina,
drăguţ-Doamne nu mai plînge
alina-m-oi cu Doina !

! nu mă judeca, nici plînge,
cîntări, nici alina,
numa ia-mă şi mă strînge

cum iei floarea şi frunza
numa ia-mă şi mă strînge
cum iei floarea şi frunza !

ø

! nici o Moarte nu-i ca Moartea
nici ca lumea nu mai faci
Lumea care-şi ţine partea
ca frunzele în copaci,
Lumea care-şi ţine partea
ca frunzele în copaci !

! sărăcuţa mea de lume
eu nimica nu-ţi mai cer,
poate eşti aşa anume
ca să pot uşor să pier
poate eşti aşa anume
ca să pot uşor să pier !

ø

! într-o noapte am murire,
într-o noapte am murit,
fără teamă de orbire
pre Domnul l-am întîlnit,
fără teamă de orbire
pre Domnul l-am întîlnit !

! sufletu-mi vîrtej ca hăul
stătea gol în faţa lui,
spune-mi, Doamne, care-i Răul
tot Răul Pămîntului?
spune-mi, Doamne, care-i Răul,
tot Răul Pămîntului?

! dacă tot murim cu totul,
înviem apoi de tot?

spune-mi, Doamne, care-i rodul
încarnării noastre-n Tot?
spune-mi, Doamne, care-i rodul
încarnării noastre-n Tot?

! nu sîntem doar un nimica
mai uşor ca negura?
numai groaza-ne şi frica
poartă Sfîntă Vergura?
numai groaza-ne şi frica
poartă Sfîntă Vergura?
! dacă ne-ai zidit, zidire
Doamne, Tu, cu mîna ta !

o iubire doar iubire
sufletul mi-l lumina,
o iubire doar iubire
sufletul mi-l lumina,

o lumină cu aromă
ca unul mirabil mac
pîntece-matern-pleromă,
leacul neaflat în veac,
pîntece-matern-pleromă,
leacul neaflat în veac !

! într-o noapte, poate noaptea
îmbătat de afion,
vrut-ai, Doamne, să văd Moartea
Lumii în Armaghedon,
vrut-ai, Doamne, să văd Moartea
Lumii în Armaghedon !

ø

! astăzi mi se-ntoarce toată
jalea cum e negura,

mi-au pus la gură lăcată,
mi-au împodobit gura,
mi-au pus la gură lăcată,
mi-au împodobit gura !

! azi zic gurii, Doamnă gură,
ia şi mîncă, ia şi bea,
dar aleanul ei nu-ndură
cît cenuşă şi otra-
dar aleanul ei nu-ndură
cît cenuşă şi otra- !

! orice vorbă zice, -i strîmbă,
vrea să ţipe, -i zice lin,
şi ar vrea să-i pun pe limbă
un venin numai venin,
şi ar vrea să-i pun pe limbă
un venin numai venin !

! tot ce-ar zice de acuma
gura mea tot nu-i de-ajuns
patru suliţi bune numa
dacă trupul mi-au străpuns,
patru suliţi bune numa
dacă trupul mi-au străpuns

şi încep vorbirea Limbii
ce-o-nţelege Dumnezău,
altfel înmulţesc doar limbii
răului puind la rău
altfel înmulţesc doar limbii
răului puind la rău !

! este, Doamne, unul mare,
unul tare, unul cît,
cît un rac roşiu şi care

ne-a pus cleştii lui în gît,
cît un rac roşiu şi care
ne-a pus cleştii lui în gît !
! chip să ţipi nu-i şi nu-i chip să
te mai rogi, să bei, să mînci,
Fiara cea Apocalipsă
ne tot tîrîie pe brînci,
Fiara cea Apocalipsă
ne tot tîrîie pe brînci !

! este unul doar smîrdoare
şi-i cu noi, aici, la slog,
îl ştii bine, Doamne Mare,
pe acela Gog-Magog,
îl ştii bine, Doamne Mare,
pe acela Gog-Magog !

! nouă borte trupu-mi lasă
şi cu toate astea n-a
nu are pe un' să iasă
sufletul meu dacă vrea,
nu are pe un' să iasă
sufletul meu dacă vrea !

! şapte or să mă omoare,
şapte îşi vor împlînta
cuţitoaiele amare
exact unde-i inima,
cuţitoaiele amare
exact unde-i inima !

! sufletul meu o să zboare,
sufletul, iubirea mea,
din această închisoare,
din această închisoa-,
din această închisoare

din această închisoa- !

! rămîneţi Lună şi Soare
tot ca la venirea mea !

ø

! iar de suferinţi te nărui
trupu-mi suleget de mim,
suferi mut şi mult şi stărui
şi mai mult să suferim,
suferi mut şi mult şi stărui
şi mai mult să suferim !

! suferi astăzi ca pămîntul
ca şi vîntul stare n-ai,
apa mea de trup ca gîndul
arzi cum l-a-nceput ardeai,
apa mea de trup ca gîndul
arzi cum la-nceput ardeai !

! ardere-ai, făptură tandră,
ca în casa ta de foc
Soră bună, salamandră,
la-nceputul cel de scoc,
Soră bună, salamandră,
la-nceputul cel de scoc !

! ardere-ai, făptură tandră,
tu, scăpatul la soroc,
să-ajungi drumomană landră
şi sperjur şi prooroc,
să-ajungi drumomană landră
şi sperjur şi prooroc !

ø

! spăimîntat ca Philolaos,

trupul ţi l-am privegheat...
mîndro, să-ţi fie de paos
lacrima ce-am lăcrimat,
mîndro, să-ţi fie de paos
lacrima ce-am lăcrimat !

! iară Sufletul în lacră-
lacrămi de îngeri spălat,
pura lui esenţă sacră
ca-ntr-un giulgi înrourat,
pura lui esenţă sacră,
ca-ntr-un giulgi înrourat,

ca-ntr-un lotus dintr-o mie
de petale surîzînd
în nesaţul de vecie
zeii-n rugăciune stînd,
în nesaţul de vecie
    zeii-n rugăciune stînd !

Doina
(Negură)

! de acum mai uşor
decît ceaţa-s călător,
de acuma mai lin
de acuma nu mai vin:

negură, negură
cu sîngele pe gură

Precistă, Vergură
sufletul mi-i negură !

!

! negură, negură
cu sîngele pe gură

Precistă, Vergură
sufletul mi-i negură !

Doina
(Oralităţi)

! eu m-am săturat de voi
care de vă strîngeţi doi
şi-n braţe vă ţineţi
n-aveţi timp să vă iubiţi
că tot timpul vă gîndiţi
pe cît să vă vindeţi !

! pînă nici tu, maica mé
tot nu m-ai putut ţîné
acolo într-un maţ
şi m-ai scos spre vînzare
cu-amîndouă braţele,
cu dulcele tău braţ !
! iubeşte-ne şi pe noi
că ne vindem pe gunoi,
o, Doamne-n ceriuri Domn,
că ni-i foame, – nu mîncăm
că ni-i sete, – şi nu bem
stăm treji picînd de somn,
iubeşte-ne şi pe noi
că ne vindem pe gunoi
o, Doamne-n ceriuri Domn !

Doina
(Moartea peste tot)

! ai mei au fugit de tine
dar tu ai fugit mai bine
dar tu ai fugit mai bine
Moartea peste tot,
Moartea peste tot !

! hai, încearcă şi cu mine
ca să vezi dacă fug bine,
ca să vezi dacă fug bine
Moartea peste tot,
Moartea peste tot !

! hai, mă fugăre, curvană
că sînt tot un plîns şi-o rană,
hai, mă fugăre, curvană,
Moartea peste tot,
Moartea peste tot !

! hai, mă fugăre, curviţă,
să-mi pupi dulcea mea guriţă,
hai, mă fugăre, curviţă,
Moartea peste tot,
Moartea peste tot !

! este o cărare-anume
unde-i capătul de lume,
este o cărare-anume
Moartea peste tot,
Moartea peste tot !

! hai acolo, mîndruleană,
Moartea morţii curvuleană,

hai acolo, mîndruleană,
Moartea peste tot,
Moartea peste tot !

! hai acolo, mîndruliţă,
Moartea morţii, curvuliţă,
hai acolo, mîndruliţă,
Moartea peste tot,
Moartea peste tot !

! faţa de pămînt mi-a ştears-o,
inima de tot mi-a ars-o
inima de tot mi-a ars-o
Moartea peste tot,
Moartea peste tot !

! vino-aici să-ţi rup cu parul
şalele şi mădularul,
şalele şi mădularul,
Moartea peste tot,
Moartea peste tot !
! te-oi lega cu legătura,
te-oi bătea cu nemăsura,
ţi-oi umple de sînge gura,
Moartea peste tot,
Moartea peste tot !

! te-oi ţinea ca să vezi cum îi,
tocmai la Capătul Lumii
azvîrlit din maţul mumii,
Moartea peste tot,
Moartea peste tot !

! te-oi bătea pînă te-ai stînge,
nimeni, nimeni nu te-a plînge
te-oi bătea pînă te-ai frînge

Moartea peste tot,
Moartea peste tot !

ROSARIUM

Doina
(Mă dor mîinile de scris)

„...ca să scriu iar, să scriu de meserie,
scrie-mi-ar numele pe mormînt,
şi n-aş mai fi ajuns să trăiesc.“
Mihai Eminescu

! mă dor mînile de scris
de la stînga înspre dreapta,
chinu-mi-s, alinu-mi-s,
numai scrisu-mi este Fapta,
mă dor mînile cum pot
doar pe tine să te doară
cari din mîni mă scapi de tot
căprioară-soţioară,
numai singură te culci
priivindu-mă pe mine,
trupul tău muiatul giulgi
ţine rane şi suspine !

! mă dor mînile de scris
cum pe prunc îl doare tînga
mă-sii-n mumă-sa închis,
scriu cu dreapta şi cu stînga,
de la Dracul către Domnul
de la Domnul către Dracul
pînă mă omoară somnul
pînă somnu-mi rupe capul,
mă dor mînile mă dor
nu ating cu ele-o vară
trupul tău de mac uşor

mirosind ca o mioară !

! cu aceste mînuri pot
învîrti şi eu talantul
Abstractior şi Savaot
pot cu ele-ucide-un altul,
pot cu ele face tot
ce faci tu! ele-mi sînt Christul
numa-n cuie mi le port
mi le vînd cu tot cu scrisul,
milă mi-i de-a mele mîni,
de la stînga înspre dreapta
zile-ntregi şi săptămîni
luni şi ani ele-mi fac Fapta !
! tu care-mi iubeai, Dora,
mînile lucrate bine,
taie-mi mînile şi ia-
şi ia-mi mînile cu tine,
tu care-ai plecat, Dora,
în ţinuturi florentine,
taie-mi mînile şi ia-
şi ia-mi mînile cu tine;
mă dor mînile de scris
de la stînga înspre dreapta
chinu-mi-s, alinu-mi-s,
numai scrisu-mi este Fapta,
mă dor mînile de scris
de la stînga înspre dreapta
chinu-mi-s, alinu-mi-s
numai scrisu-mi este Fapta !

Rosarium
(Bocet)

! cînd într-un sicriu
m-ai închis de viu,
Mari, Mario,
Mari, Mario !

! eu n-am vrut să-nviu
pe lume să viu,
Mari, Mario,
Mari, Mario !

! în pîntec mă porţi
să mă-nvii din morţi,
Mari, Mario,
Mari, Mario !

! mamă cu mîni sfinte,
mă rog, nu mă vinde,
Mari, Mario,
Mari, Mario !
! mamă cu mîni sfinte,
mă rog, nu mă vinde,
Mari, Mario,
Mari, Mario !

Rosarium
(Evlavie)

! mai întreabă iarba verde,
bolta cu albastru mur,
de ce tot ce-a fost se pierde
şi la mijloc şi-mprejur,
de ce tot ce-a fost se pierde
şi la mijloc şi-mprejur?

! mai întreabă şi te-ncinge
cu coroana cea de spini,
tu, soţia mea, bolnavă,
plîngi prin mistice grădini,
tu, soţia mea, bolnavă,
plîngi prin mistice grădini !

! nu-ţi apare Grădinarul,
mereu tînără-l aştepţi,
numai nu mai este verde
iarba subt măslinii drepţi,
numai nu mai este verde
iarba subt măslinii drepţi !

Rosarium

(Mă mir de steauă...)

! mă mir de steauă, steaua cum străluce
de unde ia lumina, unde-o duce...?

! mă mir de neauă şi de trupu-i vergur
cînd trupul meu de supărare-i negru... !

! mă mir de tine pururea Fecioară,
de unde poţi să plîngi, a cîta oară...?

! cu mîna-ţi atingîndu-mă mă mîntui,
mirosul ei de Moarte Bună sfîntu-i... !

! mă mir de steauă, miră-se de mine
că stă fără folos să mă lumine !

! mă mir de steauă, miră-se de mine
că stă fără folos să mă lumine !

Rosarium
(Stella Maris)

! mă rog ţie, Sfîntă Fecioară,
îmi sînt mie prea grea povară,
luminat de tine, străluceo,
poate un an-doi oi mai duce-o,
luminat de tine, lumină,
ca să pot muri fără vină,
luminat de tine, lumină,
inima de toţi mi-i străină !
! mă rog ţie sfîntă şi sfîntă
trupuşorul mi-l înmormîntă,
cu mînurile-ţi de tămîie
osicioarele-mi le mîngîie,
luminat de tine, lumină,
ca să pot muri fără vină,
luminat de tine, lumină,
inima de toţi mi-i străină !

! numai tu vezi ce nu se vede
numai tu crezi ce nu se crede,
numai tu-mi vezi inima moartă,
trupul care-abia o mai poartă,
luminat de tine, lumină,
ca să pot muri fără vină,
luminat de tine, lumină,
inima de toţi mi-i străină !

! luminat de tine străluceo,
poate un an-doi oi mai duce-o,
dar mă rog cu toată fiinţa
mîntuie-mi de-acum suferinţa,

luminat de tine, lumină,
ca să pot muri fără vină,
luminat de tine, lumină,
inima de toţi mi-i străină !

! luminează-mi încă şi încă
tu în ceruri rană adîncă,
frumuseţe sfîntă şi rană,
tu, Fecioară fără prihană,
luminat de tine, lumină,
ca să pot muri fără vină,
luminat de tine, lumină,
inima de toţi mi-i străină !

Rosarium
(Figlia del Tuo Figlio)

! oasele-ţi le dezgropară
şi-mi le arătară mie
ca de-acum să nu-mi mai pară
Maica mea că eşti tot vie,
într-un hîrb te adunară
să mai spele-o dată mortul
ca să nu-mi mai pari Fecioară
să ştiu că-ai murit cu totul !

! părul tău ca părul numa
şi încolo oseminte,
să mă-ngrozească de-acuma
Mamă, mînurile-ţi sfinte,
faţa ta, curată faţa,
doar o ţeastă care rîde,
ca să-mi înspăimînte viaţa
plămadă de vise hîde !

! vrut-au vrut ca să mă facă
să cred că tu eşti ca Moartea
Maica mea, la îngeri dragă
vecinic vie şi departea,
ochii care-ţi stau a plînge
cum ar fi putut să-ţi moară?
raza lor nu se va stînge
Tu, de-a pururea Fecioară !
! carnea mea sîngeră iară
numai sîngele mă-ngînă
sufletul mi-l torturară
să cred că eşti doar ţărînă,

doar sudori de sînge-asudă
fruntea-mi, cruntă mi-i privirea,
cum să cred că-ntreaga-ţi trudă
şi a unei vieţi iubirea
cum să cred că-s doar ţărînă
şi un galbăn pumn de oasă,
Maica mea cu albă mînă
şi cu umere frumoasă?
trupul de abia-mi se ţine
roş de sînge ca un boţ îi
Maică-a mea eu cred în tine
şi nu cred că morţi sînt morţii !

! de aceea mă rog ţie,
plînsul ochii mei mi-i strică
vino, Fecioară Marie,
vino-n trupul tău de Fiică,
vino şi-mi sărută gura
trupul meu de rană strigă,
du-mi pe braţele-ţi făptura
sfîntă Maică-a mea şi Fiică !

Rosarium
(Marie-a vieţii)

! Marie-a Vieţii nu-mi privi căinţa
ci numai trupul slab şi suferinţa
căci mîne aş putea în rîsul gloatei
cu pietre să te sfarm cu voluptate,
ci mîntuie-ne tu precum o Mumă
şi păcătoşi şi fără de păcat
loviţi de groaza morţii fără urmă
ne îmbubăm de ură nencetat !

! Marie-a vieţii mele blîndă foarte
fără greşală, fără Timp şi Moarte
curăţă-mi gîndul morţii de otravă
inima lin sărută-mi-o cu slavă
că putrezeşte carnea de pe mine
şi viermii trupul mi-l mănîncă blînd,
ridică-te Regină-ntre Regine
de curăţia ta eu sînt flămînd !

! stau în pămîntul sterp fără noroc
cadavrul mi-l îngrop şi mi-l dezgrop
gropar al vieţii mele fără viaţă
trăită-n scîrbă în dezgust şi greaţă
plătit cu Timpul care mă omoară
dator vîndut celui ce mă plăteşte
din groaza mea nu pot ieşi afară
cum Soarele arzînd se osîndeşte !

! Marie-a vieţii mele blîndă foarte
ispită aurie şi Graţie şi Moarte !

Rosarium
(Îngerul splendorilor)
(Motet)

! tu pentru mine sfîntă eşti
tu sfîntă eşti doar pentru mine
tu pentru mine sfîntă eşti
pe seama îngerilor creşti
tu sfîntă eşti doar pentru mine,
tu pentru mine sfîntă eşti
pe seama îngerilor creşti
tu sfîntă eşti doar pentru mine !

! tu pentru mine sfîntă eşti
preasfîntă eşti tu pentru mine
tu pentru mine sfîntă eşti
pe seama îngerilor creşti
preasfîntă eşti tu pentru mine,
tu pentru mine sfîntă eşti
pe seama îngerilor creşti
preasfîntă eşti tu pentru mine !

! tu pentru mine Una eşti
tu pentru mine eşti ca Luna
lumina pentru mine eşti
apocalipselor cereşti
tu pentru mine eşti ca Luna,
lumina pentru mine eşti
apocalipselor cereşti
tu pentru mine eşti ca Luna !

! tu mie Soarele îmi eşti
tu Soare eşti doar pentru mine

tu mie Soarele îmi eşti
din umbra morţii tale creşti
lumină sfîntă pentru mine,
tu mie Soarele îmi eşti
din umbra morţii tale creşti
lumină sfîntă pentru mine !
! departe totdeauna-mi eşti
tu pentru mine eşti ca Luna
tu mie Soarele îmi eşti
tu Manvantara mîntuieşti
tu pentru mine eşti ca Luna,
tu mie Soarele îmi eşti
tu Manvantara mîntuieşti
tu pentru mine eşti ca Luna !

! departe totdeauna-mi eşti
ca luminarea mea de mine
departe totdeauna-mi eşti
privirile îmi osteneşti
privindu-te numai pe tine,
departe totdeauna-mi eşti
privirile îmi osteneşti
privindu-te numai pe tine !

! departe totdeauna-mi eşti
ca Vecinic Sufletul de mine
Alaya sfîntă te numeşti
cu sororale şoapte-mi creşti
vecinic nesaţul meu de tine,
Alaya sfîntă te numeşti
cu sororale şoapte-mi creşti
vecinic nesaţul meu de tine !

! eu ştiu că preafrumosu-ţi chip
e numai muzică şi taină
sufletul meu mi-l înfirip

din muzica acestui chip
care nimica nu destaină,
sufletul meu mi-l înfirip
din muzica acestui chip
care nimica nu destaină !
! doar pentru mine sfîntă eşti
eşti pentru mine Sfînta Faţă
tu Firul Vieţii Una eşti
tu drumul mi-l călăuzeşti
la Domnul faţă către faţă,
tu Firul Vieţii Una eşti
tu drumul mi-l călăuzeşti
la Domnul faţă către faţă !

! plină de Graţie tu eşti
ca o corabie de îngeri
făptura cărnii ţi-o sfinţeşti
fecioară-n inuri feciorești
linţoliu alor mele frîngeri,
făptura cărnii ţi-o sfinţeşti
fecioară-n inuri feciorești
linţoliu alor mele frîngeri !

! tu Preursită printre Sorţi
tu trunchi ca lemnul de tămîie
puntea luminii peste morţi
tu iar în tine-ai să mă porţi
sufletul vecinic să-mi rămîie,
puntea luminii peste morţi
tu iar în tine-ai să mă porţi
sufletul vecinic să-mi rămîie !

! mireasa sufletului meu
a Lumii pururea Mireasă
nici un Calvar nu mi-i prea greu
ştiind că m-oi întoarce eu

întru a Vieţii Sfîntă Casă,
nici un Calvar nu mi-i prea greu
ştiind că m-oi întoarce eu
întru a Vieţii Sfîntă Casă !
! mai lasă-mă să te privesc
cît ochii mei nu sînt ţărînă
toate-ale tale se tocmesc
lucrate-n spor dumnezeiesc
de-a nu ştiu cui străină mînă,
toate-ale tale se tocmesc
lucrate-n spor dumnezeiesc
de-a nu ştiu cui străină mînă !

! mai lasă-mă să te privesc
lumină care mă incineri
în tine sufletu-mi topesc
şi trupul cald şi-mi înfrăţesc
lumina ochilor mei tineri,
în tine sufletu-mi topesc
şi trupul cald şi-mi înfrăţesc
lumina ochilor mei tineri !

! mai lasă-mă să te privesc
lumina ochilor mei tineri
toate-ale tale se tocmesc
lucrate-n spor dumnezeiesc
tu harismata Sfintei Vineri,
toate-ale tale se tocmesc
lucrate-n spor dumnezeiesc
tu harismata Sfintei Vineri !

! tu pentru mine Una eşti
tu pentru mine eşti ca Luna
ca Luna plină vecinic eşti
din Graţie nu mai descreşti
tu pentru mine eşti ca Luna

ca Luna plină vecinic eşti
din Graţie nu mai descreşti
tu pentru mine eşti ca Luna,
tu mie Soarele îmi eşti
tu Soare eşti doar pentru mine
tu mie Soarele îmi eşti
din umbra morţii tale creşti
lumină sfîntă pentru mine,
tu mie Soarele îmi eşti
din umbra morţii tale creşti
lumină sfîntă pentru mine !

Rosarium
(Domus vitae)

! amintescu-mi Baaadul
    Paradisul cărnii Sfînt
unde Magul Simon Magul grai avea,
    n-avea Cuvînt

unde sîngele tău, Maică,
    ispitindu-mi goliciunea
pentru trupul meu de apă
    găsea matcă-amărăciunea

şi otrava cea curată
    mi-a-nflorit şi mîni şi faţă
unde voi culca pre robul cancerat
    în dimineaţă?

! am bătut adînci uliţe
    cu sîni copţi pentru vînzare
iar în port
    Alixăndria umplea nave a mirare

iar pe ţărm turnat ca chiupul
    trupul unei fete mari
surîzînd îmbălsămată
    printre cypreşi mortuari,

imobilu-i chip, gravidă,
    împătrit dădea lumină
şi-am rămas pe ţărm să stărui
    în enigma ta, Regină !

! dacă tu eşti toată slava
    care-o sparge caduceul
unde şi-a găsit mormîntul
    din mormîntul lui Ebreul?

! nici cu Tatăl nici cu îngeri
    nici cu Duhul fără Limbă
învierea morţii noastre
    trupul tău pe uliţi plimbă,

dar nu aflu-n tine
    urma a bărbatului ce sînt
cum nu aflu-n cer pre Tatăl
    nici în cer nici pre Pămînt !

! au orfană mi-i mîhnirea
    somn turnat în chihlimbare
ca opal peren tristeţea
    firii mele princiare,

au îmi par că-s de genune
    marginile cărnii mele
au plecat în dulci evlavii
    trup nu-mi mai găsesc în ele !

! astfel umilit şi bolnav
    beutură şi mîncare
nu-mi mai preţuiesc, – nici Somnul,
    ca un melc ajung arare;

totu-i neted, duce Lumea de un stîlp
    al Lumii lipsă
întorc faţa
    către trupul meu venită-Apocalipsă !

! tu care ghiceşti cu carnea

nu mai ştii să-mi spui tu mie
unde mi-a umblat Făptura
pînă-a fi iar carne vie?

! ghicitorilor Leoaică
tu dai chip de făt ca Buddha
tînăr ca virginitatea,
în sudori, Bătrîn, ca truda !

! nu am fost mai mult suspinul
groazei tale care creşte?
Maică, sufletu-mi se pierde
ca în Marea Moartă-un Peşte !

! unduindu-ţi părul negru
abanos potop de sînge
după trupul tău mă-nmlădiu
ca la Tron ceresc un înger

şi ca umbra la picioare
eu mă leg de carnea-ţi sacră,
Soare-al Morţilor, făptură,
suflet primenit în lacră- !

! Tu, Fecioară cărei vremea
mai curatul strai i-l schimbă
hrana mea de roşă Moarte
fulger vertical de Limbă

mult îndură şi-avuţeşte suferinţă
al meu trai
dar voi fi frumos ca Tine
înger care-ntreg mă ai !

! cum voi şti că eu-s în Tine
cu ce inimă voi şti-o,

şi vederea ta cu mine
    cu ce ochi o voi privi-o?

! nu vom mai fi doi ci unul
    ce pe amîndoi în sine-mi
îi închide-n trup mirabil
    dulce ca tăcerea-n inemi !

! amintescu-mi Baaadul,
    Înger Rău la Podul Rău
nu mai pot să-l osebească
    ochii mei de chipul tău !

! Timp, acoperă Mireasă,
    răstignit în tine însuţi,
Curvă Sfîntă, dulci mătănii
    eremiţii-şi fac din plînsu-ţi !

! cîţi făcuţi îs să priceapă
    fericirea să n-o strice?
aur sparge Tinereţea
    pe un pat de lut propice,

spune-mi unde se culege
    timpul dus şi aurul
şi seminţele a cui îs
    cînd presară Taurul?

! al cui sîngele ce curge
    şi în noi atunci o cupă
inima neîncepută
    nemairegăsită după?

! cîţi făcuţi îs să priceapă
    că spre tine nu-i cărare,
decît tot lingînd deşertul

de cenuşi de scrum şi sare?

! cîţi făcuţi îs ca să-şi plece
lin genunchii ca asinul
să te poarte în cetatea
altfel stearpă ca smochinul?

! amintescu-mi Baaadul
Paradisul Cărnii Sfînt,
plîngeţi lacrime să-mi pară
ca şi cînd n-am fost nicicînd !

Rosarium
(Legenda aurea)

! şi acest cîntec este numai pentru tine
(şi este numai pentru bunătatea ta)
care din somnul morţii mă trezeai pe mine
cum maica mea din somnul morţii mă trezea,
care din somnul morţii mă trezeai pe mine
cum maica mea din somnul morţii mă trezea !

! tu-mi aminteai trezindu-mă că înviasem,
că înviasem şi că-n veci voi învia,
mă-nduioşai precum demult mă-nduioşasem
cînd maica mea deasupra mea îngenunchea,
mă-nduioşai precum demult mă-nduioşasem
cînd maica mea deasupra mea îngenunchea !

! tu-mi aminteai trezindu-mă că înviasem,
că înviasem şi că-n veci voi învia,
uitai să-mi spui
    că-n somn de tine-adînc uitasem,
uitasem tot ceea ce-n veci nu poţi uita,
uitai să-mi spui
 că-n somn de tine-adînc uitasem,
uitasem tot ceea ce-n veci nu poţi uita !

Rosarium
(Pietate)

! roagă-te-n genunchi, Marie,
pentru pruncul tău Iisus,
nimeni în oraş nu ştie
de ce-a fost luat şi dus,
roagă-te-n genunchi, Marie,
pentru pruncul tău Iisus !
roagă-te-n genunchi, Marie,
pentru pruncul tău Iisus !

! roagă-te-n genunchi, Marie,
pentru pruncul tău Iisus,
vina lui e-atît de mare
că măcar nu s-a mai spus,
roagă-te-n genunchi, Marie,
pentru pruncul tău Iisus,
roagă-te-n genunchi, Marie,
pentru pruncul tău Iisus !

! roagă-te-n genunchi, Marie,
pentru pruncul tău Iisus,
roagă-te-n tăcere mare
cît vecinii nu te-au spus,
că te rogi mereu, Marie,
pentru pruncul tău Iisus,
că te rogi mereu, Marie,
pentru pruncul tău Iisus !

Rosarium
(Eros)

! am zăcut bolnav în carnea mea,
numai tu, iubire, mi-ai fost leac,
m-am hrănit din frumuseţea ta,
tu eşti hrana morţilor din veac,
m-am hrănit din frumuseţea ta,
tu eşti hrana morţilor din veac !

! eşti tăcerea şi eşti muzica,
larmă sfîntă stelele-n cer fac,
nu muri, iubire, inima
se va sfărîma de plîns sărac,
nu muri iubire, inima
se va sfărîma de plîns sărac !

! sînt bogat prin bogăţia ta,
fără tine sînt cel mai sărac,
nu muri, iubire, inima
se va sfărîma de plîns sărac,
nu muri, iubire, inima
se va sfărîma de plîns sărac !

! sînt puternic prin puterea ta,
pot cămaşa morţii s-o îmbrac,
îmi duc crucea tot pe Golgota,
întru slava ta cuvînt şi tac,
îmi duc crucea tot pe Golgota,
întru slava ta cuvînt şi tac !

! eu pot pierde lumea dar n-aş vrea
sufletul nicicum să mi-l prefac,

am zăcut bolnav în carnea mea,
numai tu, iubire, mi-ai fost leac,
am zăcut bolnav în carnea mea,
numai tu, iubire, mi-ai fost leac !

! de aceea eu nu-mi ard de tot
trupul meu cu toată cenuşa
către Dumnezeul-Savaot
care ca un porc pe Lume şa-,
către Dumnezeul-Savaot
care ca un porc pe Lume şa- !

! către Dumnezeii toţi ridic
sufletu-mi de Lume mai presus
şi cu gura-nsîngerată strig:
eu sînt Fiul, eu cu Tatăl nu-s,
şi cu gura-nsîngerată strig:
eu sînt Fiul, eu cu Tatăl nu-s !

! eu sînt Fiul curvei, schingiuit,
şi-al Mariei curva fată ma-,
eu sînt Fiul vecinic părăsit,
Eli, Eli, lama sabachta-,
eu sînt Fiul vecinic părăsit,
Eli, Eli, lama sabachta- !

! părăsit pe cruce-ntre doi hoţi
şi primind în coastă suliţa,
veci de veci îs părăsit de toţi,
străin îs cît îi străinia,
veci de veci îs părăsit de toţi,
străin îs cît îi străinia !
! am zăcut bolnav în carnea mea,
numai tu, iubire, mi-ai fost leac,
m-am hrănit din frumuseţea ta,
tu eşti hrana morţilor din veac,

m-am hrănit din frumuseţea ta,
tu eşti hrana morţilor din veac !

Rosarium
(Agápe)

! şi-Aceea seamănă cu tine
dar tu în veci n-ai s-o atingi,
şi-Aceea seamănă cu tine
cînd mă primeşti adînc în tine
cînd uiţi de tine şi pe mine
mă-aprinzi, mă mistui şi mă stingi !

! şi-Aceea seamănă cu tine
şi hierodulele din jur,
şi-Aceea seamănă cu tine
cînd în lingoare după tine
tînjesc şi nu mai sînt în mine
decît fără de glas murmur !

! şi-Aceea seamănă cu tine
dar ţie n-am să ţi-o arăt,
şi-Aceea seamănă cu tine
un vas de aur ca şi tine
în unda vremii-mpins de mine
plutind prin vreme îndărăt !

! şi-Aceea seamănă cu tine
dar vouă n-am să v-o arăt,
şi-Aceea seamănă cu tine
cînd eu mă uit mirat la tine
cu cel de-al treilea ochi şi-n mine
ca pe un lotus roş te văd !

! şi-Aceea seamănă cu tine
şi-n ea gerunchele-mi îndoi,

şi-Aceea seamănă cu tine
cînd sufletul din nou în tine
ţi-l regăseşti Strein ca mine
din morţi venind ca din lumine
dintîi lumina Stelei Noi !

! şi-Aceea seamănă cu tine
ea vecinic stă în faţa mea,
şi-Aceea seamănă cu tine
Soţie Sfîntă ca şi tine
tinzîndu-şi sufletul spre mine
precum harfistele divine
şi simt şi tot ce simte ea !

! şi-Aceea seamănă cu tine,
îmi spală trupul de otra-,
şi-Aceea seamănă cu tine
un lacrimarium ca şi tine
care doar curăţie ţine
şi strînge-avere de la mine
doar din necurăţia mea !
! şi-Aceea seamănă cu tine
şi tu te-nchini şi tu la ea
şi-Aceea seamănă cu tine
cînd mă scoţi cald şi bun din tine
şi mă laşi singur, eu cu mine,
mă laşi pe drum şi-mi tocmeşti bine
drumul meu drept pe Golgota !

! şi-Aceea seamănă cu tine
şi tu te-nchini şi tu la ea
şi-Aceea seamănă cu tine
care mă plîngi şi de pe tine
straiul ţi-l rupi şi mă-ngiulgi bine
şi numa-n milă pentru mine
ţi-i trupul învăscut şi-n tine

bea mila toată dragostea !

! şi-Aceea seamănă cu tine
şi tu te-nchini şi tu la ea,
şi-Aceea seamănă cu tine
şi-Aceea seamănă cu tine
şi-Aceea seamănă cu tine
şi tu cu ea vei semăna !

CĂTRE DISCIPOLI

Rosarium
(Sfînta)

! cucernicele braţele smerind
sîngele morţii mistic jind
alunecă-n ostrov albastru, sfîntul
loc al sinucigaşilor, mormîntul
Morţii,
Moartea
în lenea lină-a mînii tale
ca o voluptuală brăţară de aur
îţi seduce gîndul:
antică transparenţă
doliu-albind
fiinţa ta cuminecă fiind
curată ca atunci cînd nu erai
Mireasă roabă-n in şi-n orice strai
în Timp: Mireasă Pelerin !

! te vor culca în brazda-nchizînd
    ca untdelemnul
fără de urmă, ritul şi slujba cea păgînă,
Sămînţă Amintirii
Incoruptibil semnul
Eternului meu Suflet
gol vierme în ţărînă !

! alintă-mi faţa fără de icoană,
blîndă Mireasă,
trăită să mă vindeci de-orice rană
cu mîni frumoasă,
neajungînd în Veacul Veacului
vecinica rană-a aceluia

ascuns adînc subt voluptatea leacului,
frumoase mîni de ceară,
Aleluia !

Către discipoli
(I)

Pentru Mark Szász

! sufletul nostru-i nemuritor,
iubit discipol, fii-mi ajutor,
poartă-mi pe braţe,
    pe braţ să-mi porţi
sufletul trupului meu dintre morţi,
înalţă-mi sufletul meu de tot
cînd trupu-mi sîngeră şi nu mai pot,

înalţă-mi sufletul meu de tot
cînd trupu-mi sîngeră şi nu mai pot!

! fii, dară, liber cum sufletu-i,
ca tine nimeni pe Lume nu-i,
tu îi porţi faţa lui Dumnezău
şi mult mă bucur de chipul tău,
Domnul ca înger şi îngeră
în tine plînge şi sîngeră,

Domnul ca înger şi îngeră
în tine plînge şi sîngeră!
! dacă eşti singur şi eşti lovit,
dacă ţi-i foame şi umilit
umbli pe drumuri, să ştii mereu
că-nduri acestea ca Dumnezeu,
lovit cu pietre, rîs şi scuipat,
roagă-te zilnic şi fii curat,

lovit cu pietre, rîs şi scuipat,
roagă-te zilnic şi fii curat!

! plînge-i pe-acei ce te schingiuiesc,
eu pentru tine numai trăiesc,
eu pentru mine nu am folos
decît în tine, Fiu Glorios,
tu-mi eşti grai limpede, grai ocult,
tu decît mine eşti mult mai mult,

tu-mi eşti grai limpede, grai ocult,
tu decît mine eşti mult mai mult!

Către discipoli
(V)
(SYMPOSION)
(Melodie fără sfîrşire)
(Poem specular – Carmen speculare)

„For Hecuba“
Shakespeare
Pentru Mary şi Clara Lucia

I.

! cine vrea mă scuipă,
scuipă cine vrea,
eu mereu tot urcu,
urc pe Golgota,
pielea-i sînge şi scuipat,
pielea şi ţărîna,
tu-mi ungi trupul cu balsam
numai cît pui mîna,

pielea-i sînge şi scuipat,
pielea şi ţărîna,
tu-mi ungi trupul cu balsam
numai cît pui mîna!

! cine vrea-şi înfige
gheara-n carnea mea,
cine vrea mă scuipă,
scuipă cine vrea,

trupul care mi-l mai port

roş ca trandafiru-i,
tu cu ochii tăi mi-l plîngi
tu mi-l plîngi şi-l mirui,

trupul care mi-l mai port
roş ca trandafiru-i,
tu cu ochii tăi mi-l plîngi
tu mi-l plîngi şi-l mirui!

! ce-am avut avutul
al nevestii e,
coroană de spinuri,
sceptru-trestie,

azi mă duc mereu la deal,
dealul căpăţînii
şi-ţi las treizeci de arginţi
şi arginţii ţîni-i,

azi mă duc mereu la deal
dealul căpăţînii
şi-ţi las treizeci de arginţi
şi arginţii ţîni-i!

! m-am vîndut pe treizeci
treizeci de arginţi,
să avem ce pune,
ce pune sub dinţi,

azi mi-i bine doar la deal
să urcu şi plîngu,
doar un boţ de carne roş

ca în Maică pruncu,

azi mi-i bine doar la deal
să urcu şi plîngu
doar un boţ de carne roş
ca în Maică pruncu!

! primeşte-mă, Maică,
tot precum m-ai dat,
iacă înc-o Roată
trupul mi-a sfărmat,

eu cu mînile-l împart
cu mînile rupu-l
ca să-mi mîntui păcatul
de-a-ndrăgire trupul,

eu cu mînile-l împart,
cu mînile rupu-l
ca să-mi mîntui păcatul
        de-a-ndrăgire trupul!

!

! n-ai putut Tu, Doamne,
Doamne-Dumnezău,
ca să nu faci Lumea
după Chipul Tău,

căci şi Tu eşti preursit
    la Visul, la Somnul,
    Prunc Bătrîn şi fericit

înţelept e Domnul,

căci şi Tu eşti preursit
la Visul la Somnul,
Prunc Bătrîn şi fericit
înţelept e Domnul!

! înţelept e Domnul
că mănîncă şi bea,
ţinut de nevoie
rob la Curtea sa,

apoi doarme şi visea-
doarme şi visează,
Timpul, Sfinţii Lucrători,
Templu îl lucrează,

apoi doarme şi visea-
doarme şi visează,
estimp Sfinţii Lucrători,
Templele-i lucrează!

! visurile Sale-s
Sfinţii Lucrători,
lucră a mirarea
Domnului din zori,

lucră, lucră de cu zor,
de cu zori de ziuă
să ne ţină amînduror
Viaţa asta viuă,

lucră, lucră de cu zori,
de cu zori de ziuă
să ne ţină-amînduror
Viaţa asta Viuă!

! mulţumescu-ţi, Doamne,
lucri noapte, zi
să mă pot în tine
însumi oglindi,

să-i dau drumul Sîngelui,
să-i dau Drumul Roţii,
să mă judece întîi
curvele şi hoţii,

să-i dau Drumul Sîngelui,
să-i dau Drumul Roţii,
ca să vin la tine-ntîi
să mă-treacă toţii!

! ca să nu fii singur
pe mine mă ai
şi-mi găteşti anume
Raiul după Rai,

numai, Doamne, măsură-mi
bine suferinţa-mi
că-ar putea să nu-ţi mai vrea
Raiul Tău fiinţa-mi,

numai, Doamne, măsură-mi
bine suferinţa-mi

că-ar putea să nu-ţi mai vrea
Raiul Tău fiinţa-mi!

II.

! cine vrea mă scuipă,
scuipă cine vrea,
eu mereu tot urcu,
urc pe Golgota,

faţa-i sînge şi scuipat,
faţa şi ţărîna,
tu-mi ungi trupul cu balsam
numai cît pui mîna,

faţa-i sînge şi scuipat,
faţa şi ţărîna,
tu-mi ungi trupul cu balsam
numai cît pui mîna!

! cine vrea-şi înfige
gheara-n faţa mea,
cine vrea mă scuipă,
scuipă cine vrea,

trupul care mi-l mai port
roş ca trandafiru-i,
tu cu ochii tăi mi-l plîngi
tu mi-l plîngi şi-l mirui,

trupul care mi-l mai port
roş ca trandafiru-i,
tu cu ochii tăi mi-l plîngi

tu mi-l plîngi şi-l mirui!

! tu, muierea mea
şi balsamina mea,
tu-mi faci suferinţa
cărnii şi mai grea,

că numa privirea ta
dacă mă priveşte
răul tot, pe cît socot,
nici el nu-mi tihneşte,

că numa privirea ta
dacă mă priveşte
răul tot pe cît socot
nici el nu-mi tihneşte!

! iaca nu-mi tihneşte
binele deloc,
îl mănîncă răul
ca focul pe foc,

rău-n care mă îmbrac,
rău-n care zacu,
tu mi-l strici cu mîna ta
de izvor ca leacu,

rău-n care mă îmbrac,
rău-n care zacu,
tu mi-l strici cu mîna ta
de izvor ca leacu!

! sufletul meu toată
suferinţa bea,
lasă-mi-l să beie
pîn’ s-o sătura,

bea la suferinţă, bea
cu o cană veche
şi cît bea suferinţa-i
floare la ureche,

bea la suferinţă, bea
cu o cană veche
şi cît bea suferinţa-i
floare la ureche!

! amăruie cană
trupul meu de lut,
beau ca dintr-o rană
fără început,

eu ţin cana-n mîna mea,
ori mă ţine cana?
beau şi Domnu-n ceriuri bea
să-mi aline rana,

eu ţin cana-n mîna mea,
ori mă ţine cana?
beau şi Domnu-n ceriuri bea
să-mi aline rana!

! amăruie cană
trupul meu de lut,

bem a nimăruie
rană de-nceput,

eu ţin cana-n mîna mea,
ori mă ţine cana?
beau şi Domnu-n ceriuri bea
să-mi aline rana,

eu ţin cana-n mîna mea,
ori mă ţine cana?
beau şi Domnu-n ceriuri bea
să-mi aline rana!

! amăruie cană
trupul meu de lut,
bem a nimăruie
rană de-nceput,

bem otravă şi ichor,
soma şi oţetul,
ni-i băutul băutor,
Domnul şi Profetul,

bem otravă şi ichor,
soma şi oţetul,
ni-i băutul băutor,
Domnul şi Profetul,

! sufletul meu toată
suferinţa bea,
lasă-mi-l să beie
pîn’ s-o sătura,

bea la suferinţă bea
cu o cană veche
şi cît bea suferinţa-i
floare la ureche,

bea la suferinţă bea
cu o cană veche
şi cît bea suferinţa-i
floare la ureche,

! îmi închină Domnul,
eu închin spre El,
sufletele noastre
două sînt le fel,

bem otravă şi ichor,
soma şi oţetul,
ni-i băutul băutor,
Domnul şi Profetul,

bem otravă şi ichor,
soma şi oţetul,
ni-i băutul băutor,
Domnul şi Profetul,

! mi se-nclină Domnul,
eu mă-nclin spre El,
adumbriţi de paos
chipul ni-i la fel,

El se-nclină şi mai mult,

eu mă-nclin spre Domnul
ca un rainic Pomn preaplin
creanga-şi pleacă Pomnul,

El se-nclină şi mai mult,
eu mă-nclin spre Domnul
ca un rainic Pomn preaplin
creanga-şi pleacă Pomnul!

III.

! cine vrea mă scuipă,
scuipă cine vrea,
eu mereu tot urcu,
urc pe Golgota,

ţine, Doamne, drumul lung
cît urc pe Golgota,
ca toţi cei care mă-mpung
să-şi înfigă bota,

ţine, Doamne, drumul lung
cît urc pe Golgota,
ca toţi cei care mă-mpung
să-şi înfigă bota!

! să-şi înfigă bota
înfierată-n cap,
suliţele-n mine
cu razele-n cap,

razele Fratelui Soa-
Fratelui meu Soare

consîngeni plătindu-vă
pentru-nsîngerare,

razele Fratelui Soa-
Fratelui meu Soare
cu lumină vă plătind
pentru sîngerare!

! ţine, Doamne, drumul
şi priveşte-n jos,
dacă tu pe mine
din Raiul m-ai scos,

eu-mi îndur Calvarul, blînd,
eu-mi îndur Calvarul,
cu sufletul sîngerînd
dealu-l ud şi-l aru-l

eu-mi îndur Calvarul, blînd,
eu-mi îndur Calvarul,
cu sufletul sîngerînd
dealu-l ud şi-l aru-l!

! ţine, Doamne, drumul
şi priveşte-n jos,
dacă tu pe mine
din Raiul m-ai scos,

eu ar Calea Sîngelui
din zori pînă-n noapte,
tu ca Pruncii Fericiţi,
ţii Calea de Lapte,

eu ar Calea Sîngelui
din zori pînă-n noapte,
tu ca Pruncii Fericiţi,
ţii Calea de Lapte!

! Sufletul meu toată
suferinţa bea,
bea din cană sînge,
surioara mea,

gura mea pe care-o ţin
de Soră-Fecioară
bea acest ciumernic vin
care mă omoară,

gura mea pe care-o ţin
de Soră-Fecioară
bea acest ciumernic vin
care mă omoară!

! gura mea bea sînge,
soră, gura mea,
mîna mea o plînge,
o plînge pe ea,

mîna mea pe care-o ţin
ca pe-o altă Soră
şi cu care mă închin
euteoforă,
mîna mea pe care-o ţin
ca pe-o altă Soră

şi cu care mă închin
euteoforă!

! mîna mea ca Luna
cea de alaba-
îi dă gurii mele
sîngele să-l bea,

mîna mea pe care-o ţin
ca pe-o altă Soră,
cu otrava-acestui vin
vecinic ne devoră

mîna mea pe care-o ţin
ca pe-o altă Soră
să bem cest amarnic vin
vecinic ne imploră!

nu-i pot spune mînii
mele să nu-mi dea,
asta-i Legea cărei
îi slujeşte ea,

şi nici sîngelui nu-i pot
spune ca să treacă
de la mine-acest pahar,
el ar vrea să-mi placă,

nu-i pot spune sîngelui
cest pahar să-mi treacă
că-n sinea fiinţei lui
el ar vrea să-mi placă!

! el ca o Mireasă
mi se dă de tot
iară eu cu Sufle-
tul pios nu pot
să nu vă cît de frumoa-
cît e de frumoasă,
Apa Morţii, Mireasa,
a Lumii Mireasă,

să nu văd cît de frumoa-
cît e de frumoasă,
Apa Morţii, Mireasa,
a Lumii Mireasă!

! de aceea, Doamne,
spre tine mă-nchin,
mîna ţina cana
cu-al uitării vin,

eu ţin cana-n mîna mea,
ori mă ţine cana,
beau şi Domnu-n ceriuri bea
să-mi aline rana,

eu ţin cana-n mîna mea,
ori mă ţine cana,
beau şi Domnu-n ceriuri bea
să-mi aline rana!

IV.

! mă priveşte Domnul

mut şi a mira –,
trupul meu ca pomnu-i
toată hrana sa,
mă priveşte Domnul mut,
priveşte şi plînge
cum iau iar de la-nceput
băutul de sînge,
mă priveşte Domnul mut,
priveşte şi plînge
cum iau iar de la-nceput
băutul de sînge!

! eu aici beau sînge,
sînge ca otra-,
Domnul meu mă plînge
şi ichorul bea,
trupul meu mi-i pustiit
de-otrăvi ca Sodoma
ca să poată fericit
Domnu-n cer bea soma,
trupul meu mi-i pustiit
de otrăvi ca Sodoma
ca să poată fericit
Domnu-n cer bea soma!

! nu mai plînge, Doamne,
mult ca o fecioa-,
robul tău nu doarme
fără grija Ta,

robul tău căzut în Somn,
căzut în tot Somnul

îşi visează al lui Domn,
visează la Domnul,

robul tău căzut în Somn,
căzut în tot Somnul
îşi visează al lui Domn,
visează la Domnul!

! visează la Domnul
ca la o fecioa-,
cu plete de aur,
cu faţa de nea,

şi cu sîni abia iviţi
privind dulcea loni
şi cu-aripi de foc cumplit
zburînd ca dragonii,

şi cu sîni abia iviţi
privind dulcea loni
şi cu-aripi de foc cumplit
zburînd ca dragonii!

! visează la Domnul
ca la o Fecioa-,
a miere şi-a ceară
Sfînt mirositoa-,
mirosind toată-a santal,
santal şi paciuli
pe care s-o ţină el,
Manunpulkapuli,

mirosind toată-a santal,
santal şi paciuli
pe care s-o ţină el,
Manunpulkapuli!

! Manunpulkapuli
Fecioara de A-,
de Ambră ca Şiva
şi cu miria-,
miriade de picoa-,
dănţuind picioare,
o vîrtelniţă de Soa-
genitalul Soare,
miriade de picioa-,
dănţuind picioare,
o vîrtelniţă de Soa-
genitalul Soare,

! Manunpulkapuli
Fecioara de A-,
ţinînd toată lumea-n
voluptatea sa,

eu visez şi-n vis mă pierd
şi-l alint pe Domnul
şi pe ce-l mai viu dezmierd
mă tot suge Somnul,
eu visez şi-n vis mă pierd
şi-l alint pe Domnul
şi pe cel mai viu dezmierd
mă tot suge somnul!

! de asta plîng, Doamne,
numai pentru-atît
mi-i de Lumea asta
atît de urît,

şi-orice clipă ce-o petrec
eu fără Tine
ca pe-o Apă-a Morţii-o trec
cu-aripi angeline,
şi-orice clipă ce-o petrec
eu fără Tine
ca pe-o Apă-a Morţii-o trec
cu-aripi angeline!

! de aceea, Doamne,
de aceea-şi vrea,
să mă culci în Somnul
şi să-mi dai Moartea,
ca şi eu să-mproşc cu sîn-,
să împroşc cu sînge,
cînd va fi să plîng şi eu
cum Fecioara plînge,

ca şi eu să-mproşc cu sîn-,
să împroşc cu sînge,
cînd va fi să plîng şi eu
cum Fecioara plînge!

! şi să ţip şi Tu s-auzi,
să Te uiţi la mine
şi să-l simţi ca pe-un Lingam
ţipătul în Tine

şi să-mi mîntui Sufletul,
trupul ca ţărîna
şi să pui pe mine mî-,
mîna ta stăpîna,
şi să-mi mîntui Sufletul,
trupul ca ţărîna
şi să pui pe mine mî-,
mîna ta stăpîna!

V.

! mîna Ta de aloe
mult să mă mîngîie,
mîna cea plină de har
sfinţind cu tămîie
vasul meu de trup frumos
ce-au băut tot Răul
aducîndu-ţi de prinos
vin curat tot Hăul,
vasul meu de trup frumos
ce-au băut tot Răul
aducîndu-ţi de prinos
vin curat tot Hăul!

! pentru asta, Doamne-Dul-
Doamne-al meu, cel Dulce,
lasă-n flori de portocali
robu-ţi să se culce,

şi alină-l cu gura
sărutîndu-i gura,
El în Lumea asta Rea

a adus măsura,

şi alină-l cu gura
sărutîndu-i gura,
El în Lumea asta Rea
a adus măsura!
! şi tot ce ne-nspăimînta
Domnul meu pe Tine
şi toată lingoarea grea
care Lumea ţine
le-a făcut el vin curat
şi l-a dus Miresii
căci doar el e Împărat
şi stă-n capul mesii
le-a făcut el vin curat
şi l-a dus Miresii
căci doar el e Împărat
şi stă-n capul mesii!

! şi-acum poate ca să che-
să cheme la nuntă
pe toţi cei care-au băut
suferinţă cruntă,
beţi la Nunta mea de-acum
care o să ţie
de acum şi pînă-n ve-
vecinică vecie,
beţi la Nunta mea de-acum
care o să ţie
de acum şi pînă-n ve-
vecinică vecie!

!

! cine vrea mă scuipă,
scuipă cine vrea,
eu mereu tot urcu,
urc pe Golgota,
pielea-i sînge şi scuipat,
pielea şi ţărîna,
năruit şi sfărîmat,
mi-i străină mîna,

pielea-i sînge şi scuipat,
pielea şi ţărîna,
năruit şi sfărîmat,
mi-i străină mîna!

! pentru asta, Doamne,
tot de dragul Tău
adun tot din Lume
Răul tot mai rău,

mi-i din ce în ce mai greu
dar cu toate-acestea
ştiu că trupul Tău îl beu
cînd închei Povestea,
mi-i din ce în ce mai greu
dar cu toate-acestea
ştiu că trupul Tău îl beu
cînd închei Povestea!

!

! eu ţin cana-n mîna mea,
ori mă ţine cana,
beau şi Domnu-n ceriuri bea
să-mi aline rana,

eu ţin cana-n mîna mea,
ori mă ţine cana,
beau şi Domnu-n ceriuri bea
să-mi aline rana,

eu ţin cana-n mîna mea,
ori mă ţine cana,
beau şi Domnu-n ceriuri bea
să-mi aline rana,

eu ţin cana-n mîna mea,
ori mă ţine cana,
beau şi Domnu-n ceriuri bea
să-mi aline rana,

eu ţin cana-n mîna mea,
ori mă ţine cana,
beau şi Domnu-n ceriuri bea
să-mi aline rana,

eu ţin cana-n mîna mea,
ori mă ţine cana,
beau şi Domnu-n ceriuri bea
să-mi aline rana,

eu ţin cana-n mîna mea,
ori mă ţine cana,

beau şi Domnu-n ceriuri bea
să-mi aline rana,
eu ţin cana-n mîna mea,
ori mă ţine cana,
beau şi Domnu-n ceriuri bea
să-mi aline rana,
eu ţin cana-n mîna mea,
ori mă ţine cana,
beau şi Domnu-n ceriuri bea
să-mi aline rana,

eu ţin cana-n mîna mea,
ori mă ţine cana,
beau şi Domnu-n ceriuri bea
să-mi aline rana!

Către discipoli

(CXCIII)

Pentru Simona Modreanu

! când te-am văzut
    păreai a fi femeia-aceea
pe care o aştept şi care-i doar femeia,
cu negru păr, negru pămînt
bătut de soare şi de vînt,
pămînt din Tahiti, pămînt din Eubeea,
cu negru păr, negru pămînt,
bătut de soare şi de vînt,
pămînt din Tahiti, pămînt din Eubeea !

! pămînt din Tahiti, pămînt din Eubeea,
pămînt din Iaşi, pămînt din Neamţ,
    pămînt din Cheia
şi din Provence şi din Paris,
pămînt pe care eu am scris
cu gura mea speranţa că tu eşti aceea,
şi din Provence şi din Paris,
pămînt pe care au am scris
cu gura mea speranţa că tu eşti aceea !

! aceea care din priviri îmi ia măsura
şi îmi astupă gura lacomă cu gura
şi cu-al ei trup de cald pămînt
mă-acoperă fără cuvînt
şi ochii mi-i închide fericiţi cu gura,
şi cu-al ei trup de cald pămînt
mă-acoperă fără cuvînt
şi ochii mi-i închide fericiţi cu gura !

! aceea care-mi mîntuie pe veci tortura
de a iubi şi a urî iubindu-mi ura
de-a sta în propriul mormînt,
aceea care drept vestmînt
mă-mbracă-n zaua ei de sărutări cu gura
de-a sta în propriul mormînt,
aceea care drept vestmînt
mă-mbracă-n zaua ei
    de sărutări cu gura !

aceea care-aruncă hainele şi Sorţii,
aceea care mă omoară-n locul Morţii,
cu negru păr, negru pămînt
să-mi aflu-n trupul ei mormînt,
mormînt arzînd
    cum ard urcaţi pe ruguri morţii,
  cu negru păr, negru pămînt
  să-mi aflu-n trupul ei mormînt,
  mormînt arzînd
      cum ard urcaţi pe ruguri morţii !

  ! aceea care-i Sufletului meu repaos,
  aceea care cînd mă bea, mă bea de paos,
  ca pîine sfîntă mă luînd
  ducînd la gură trupu-mi frînt,
  aceea care cînd mă bea mă bea de paos,
  ca pîine sfîntă mă luînd
  ducînd la gură trupu-mi frînt,
  aceea care cînd mă bea mă bea de paos !
  ! cînd te-am văzut
      păreai a fi femeia-aceea
  pe care o aştept şi care-i doar femeia
  cu negru păr, negru pămînt,
  bătut de soare şi de vînt,
  pămînt din Haiti, pămînt din Eubeea,
  cu negru păr, negru pămînt,

bătut de soare şi de vînt,
pămînt din Haiti, pămînt din Eubeea,

! şi mi te-ai dezvelit în pace ca o soră
iluminată în iluminata oră,
sora mea bună delirînd,
funebră, nupţială stînd
cu ochii ei care-o încing şi o devoră,
sora mea bună delirînd,
funebră, nupţială stînd
cu ochii ei care-o încing şi o devoră !

! ne-ntîmpină singurătatea şi păcatul,
surorii mele-i pregătesc de nuntă patul
ca pentru pîine un cuptor,
cu mînurile ce mă dor
de moliciunea cărnii ei ca aluatul,
ca pentru pîine un cuptor,
cu mînurile ce mă dor
de moliciunea cărnii ei ca aluatul !

! acestea-i spun surorii mele
    – şi i-aş scrie –
sora mea vie parcă ea îmi spune mie,
sora mea vie, printre morţi,
chipul şi Sufletul îmi porţi
şi-ţi sînt ca umbra la picioare, soră, ţie,
sora mea vie, printre morţi,
chipul şi Sufletul îmi porţi
    şi-ţi sînt ca umbra la picioare,
        soră, ţie,

!

! o închinare-acum pentru Fermando Maza
pe care l-am rugat cînd tocmai lua masa

să-mi împrumute, dacă vrea,
chiatara lui, să-ţi pot cînta
înlăcrimarea ta de-acum şi-n veci,
frumoasa,
să-mi împrumute, dacă vrea,
chiatara lui, să-ţi pot cînta
înlăcrimarea ta de-acum şi-n veci,
frumoasa !

! şi pentru Sarah-Lou acum o închinare,
frumoasa fiică-a lui Fernando care are
doar douăzeci şi doi de ai
şi ochii mari şi chip bălai
şi nu cunoaşte încă lacrimi şi-ntristare,
doar douăzeci şi doi de ai
şi ochii mari şi chip bălai
şi nu cunoaşte încă lacrimi şi-ntristare!

Către discipoli

(CXCIV)
(Ai plecat domniţă Ralu)

Pentru Anta Raluca Buzinschi

! te-ai dus, Neagra mea Fecioară,
    preafrumoasă, dintre vii,
ai plecat, Domniţă Ralu,
    ai plecat şi-ai să revii,
ai plecat, Domniţă Ralu,
    ai plecat şi-ai să revii!

! te-ai sfărmat de preaiubire
    în ciorchinii sfintei vii,
ai plecat, Domniţă Ralu,
    ai plecat şi-ai să revii,
ai plecat, Domniţă Ralu,
    ai plecat şi-ai să revii!
! sufletul îmi e ca tine,
    moare-n fiecare zi,
trupu-ndură fără suflet
    plaga cărnii mele vii,
trupu-ndură fără suflet
    plaga cărnii mele vii!

! tu erai chiar al meu suflet,
    tu ca sufletu-mi erai,
de-acum viaţa mea e moarte,
    de-acum moartea mea e rai,
de-acum viaţa mea e moarte,
    de-acum moartea mea e rai!

! de-acum viaţa mea e moarte,
sînt cu-aceia morţi de vii,
ai plecat, Domniţă Ralu,
ai plecat şi-ai să revii,
ai plecat, Domniţă Ralu,
ai plecat şi-ai să revii!

Către discipoli

(CXCV)
(Miri Înstelaţi)

Pentru Alina Olar şi Alin Aruştei

! Miri Înstelaţi, Miri Înstelaţi,
încununaţi, surori şi fraţi !

ţară de Aur, sferică,
a Domnului Biserică!

! în ţara mea în toamnă vin,
nu am plînsoare să mă-alin,

nu mă mai poate alina
frunza pe ram, de aur grea !

! dumnezeiesc e-acest tărîm,
eu de plînsoare mă sfărîm !
! acest Ierusalim ceresc
în care urlu şi jelesc !

! Miri Înstelaţi, Miri Înstelaţi,
în ţara mea martirizaţi,

ori otrăviţi, ori spînzuraţi,
Miri Înstelaţi, Miri Înstelaţi !

! ţară de Jos, ţară de Sus
care-l crucifici pe Iisus

ţară de Sus, ţară de Jos
îl scuipi în faţă de Hristos !

! în ţara mea întoamnă vin
şi plîng şi nu pot să mă-alin !

! adorm şi-n visul groazei văd
cel mai cumplit, cumplit prăpăd,

cum pruncii toţi împerecheaţi,
zboară la cer, nemîngîiaţi,

zboară la cer, batjocoriţi
ori spînzuraţi, ori otrăviţi,

zboară ţinîndu-se de mîni,
lăsîndu-ne aici bătrîni,

urîţi şi răi, hulpavi, vomaţi
de greaţa Timpului din maţ,
lăsîndu-ne aici aşa
cum merităm, osîndă grea,

nemaimurind de-acum de loc,
bătrînii lumii la un loc!

Miri Înstelaţi, Miri Înstelaţi,
mă rog de voi să mă luaţi

ca pe-un Alin o Alină
căci nimeni azi nu mă-alină !

! Miri Înstelaţi, Miri Înstelaţi,
încununaţi, surori şi fraţi !

ţară de Aur, sferică,
a Domnului Biserică !

Către discipoli

(CXCVI)
(Mirungere)

! acolo unde stă Sufletul meu
ca un Copil Divin cu gene lunge
la care eu, copil, privesc mereu,
nicicînd acolo nu voi mai ajunge,
la care eu, copil, privesc mereu,
nicicînd acolo nu voi mai ajunge!

! acolo unde stă Sufletul meu
ca un Copil Divin cu gene lunge
la care eu, copil, privesc mereu,
nicicînd acolo nu voi mai ajunge,
la care eu, copil, privesc mereu,
nicicînd acolo nu voi mai ajunge,

privesc şi, Doamne, ştiu că-ai să repezi
zăvozii tăi de-acolo să mă-alunge
că-n Sufletele noastre nu mai crezi
că mai presus ca Lumea pot ajunge,
că-n sufletele noastre nu mai crezi
că mai presus ca Lumea pot ajunge !

! nu crezi că nu m-am sfărîmat de tot
cînd ţi-am strigat cu jale de pe cruce
şi tu ne-ai părăsit şi-acum socot
că părăsirea ta a spaimă-aduce,
şi tu ne-ai părăsit şi-acum socot
că părăsirea ta a spaimă-aduce,

ţi-i spaimă să întîmpini, te-nspăimînţi
să-ntîmpini iar ca Dumnezeu cel viul
pe-acel ce urlă cu genunchii frînţi
şi-ţi scuipă-n faţă sîngele ca Fiul
pe-acel ce urlă cu genunchii frînţi
şi-ţi scuipă-n faţă sîngele ca Fiul !

! acolo unde stă Sufletul meu
ca un Copil Divin cu gene lunge
la care eu, copil, privesc mereu,
nici raza cea de lună nu străpunge,
la care eu, copil, privesc mereu,
nici raza cea de lună nu străpunge !
! acolo unde stă Sufletul meu,
acolo Domnul fiul blînd şi-l unge
spre-a-l răstigni şi-nsîngera mereu,
Soarele-l arde, floarea îl străpunge,
spre-a-l răstigni şi-nsîngera mereu,
Soarele-l arde, floarea îl străpunge !

! acolo unde stă Sufletul meu
ca un Copil Divin cu gene lunge
la care eu, copil, privesc mereu,
nicicînd acolo nu voi mai ajunge,
la care eu, copil, privesc mereu,
nicicînd acolo nu voi mai ajunge,
acolo unde stă sufletul meu,
acolo unde Domnul Fiu-şi unge
spre-a-l coborî şi-nsuliţa mereu,
de-acolo nimeni n-o să-l mai alunge,
spre-a-l coborî şi-nsuliţa mereu,
de-acolo nimeni n-o să-l mai alunge !

! acolo unde stă Sufletul meu
ca un Copil Divin cu gene lunge

la care eu, copil, privesc mereu,
Sufletu-ţi, Doamne, nu mă poate-ajunge,
la care eu, copil, privesc mereu,
Sufletu-ţi, Doamne, nu mă poate-ajunge!

! cînt izbăvit de Cel Viclean şi Rău,
pe Domnul meu îl cînt, care mă frînge,
sînt mai presus de Tine, Fiul Tău,
Tatăl al meu şi-al lacrimei de sînge,
sînt mai presus de Tine, Fiul Tău,
Tatăl al meu şi-al lacrimei de sînge!
! sfinţească-se Împărăţia Ta
în care trupul meu ca trandafiru-i,
te spăl cu sufletul ca lacrima
şi în plînsorea mea te-mbrac şi mirui,
te spăl cu sufletul ca lacrima
şi în plînsoarea mea te-mbrac şi mirui !

! picioarelor le-aştern covor de plîns
şi Lumea ţi-i covor la dulci picioare,
cît încă Lumea toată nu s-au strîns
precum un sul cu scrieri a mirare,
cît încă Lumea toată nu s-au strîns
precum un sul cu scrieri a mirare !

! cînt izbăvit de Cel Viclean şi Rău
trăgînd pe lume stol de corbi şi coarbe,
îndură-te de-acum de Fiul Tău
cînd Sufletul lui Lumea o resoarbe,
îndură-te de-acum de Fiul Tău
cînd Sufletul lui Lumea o resoarbe!

! şi în singurătatea lui dintîi,
suspinul doar al lui ne mai ajunge,
Suflete-al meu de-a-pururea rămîi
ca un Copil Divin cu gene lunge,

Suflete-al meu de-a-pururea rămîi
ca un Copil Divin cu gene lunge!

Către discipoli

(CXCVII)

Pentru Cornelia

! mă fecioară, lemn de corn,
„sufletu-mi spre tine-ntorn“, –
ochiul meu divin şi corn
al cumintelui Licorn !

! frunza ta cea galbina
aurind ca albina
de credincioşia ta !

! de credincioşia ta !

Către discipoli

(CXCIX)
(Catabasa)

Pentru Gabriela Crețan
și Gheorghe Alecu

„În mine, Doamne, ești
te culc pe rana mea,
eu însumi sînt Acel,
Acela și-Aceea“

! al cui eu, Doamne,
    sînt dacă al Tău nu mi-s?
de ce la Tine vin, dacă nu m-ai trimis?
spre tine sufletul de nufăr lunecă,
sufăr lumina Ta care mă-ntunecă,
ignobil și căzut în apa de otra-,
capul tăiat și mut, asta e floarea mea,
la Tine, Doamne,
    vin doar cu o floare-n mîni
dar Tu nu mă primești,
    Tu vecinic mă amîni,

cînd, Doamne, ți-am greșit,
    sau poate mi-ai greșit,
fără de mine Tu să stai în cer cumplit?
să-mi umpli sufletul cu-amărăciune grea,
să nu pot să Te-alin, Doamne,
    cu mîna mea
să nu pot să Te-adorm, tu, Trezitorule,
de Tine să mă-ndur, Îndurătorule,
ca un Copil Divin cu Tine să mă joc,
să-ți mișc din bezna mea vîrtelnița de foc!

! mă reîntorc mai mult,

de Tine neprimit,
din sila mea să-ţi storc un aur izbăvit,
din greaţa mea
să-ţi nalţ la ceruri Osana,
aproapele-mi să-mbiu cu străinia mea !

! ia-mi, Doamne, iară tot,
să nu mai pot lua,
abis de groază dă-mi,
sufletu-mi să-ţi pot da,
crucifică-mi iar, să pot să Te ador,
Cerul meu nesfîrşit
neatins de nici un nor !

! sfărîmă-mi oasele mînii cu care scriu,
buzele-mi coase-le cu sînge de cel viu,
subt paşii celor morţi,
fă-mă doar pulbere,
în beznă cît îi porţi să nu mai sufere,
de-acuma liberat, îs lacom doar să port,
Crucea Celui Sfîrşit şi Rasa celui Mort,
Celuitrezit şi Ce-, şi Celui ce nu vrea
cu-un pas al inimii să-atingă Nirvana,
Tu, Doamne, cel mai sus, eu, Doamne,
pre cît pot,
eu, Doamne, cel mai jos,
vedeare-te-aş de tot !

! a cui e, Doamne, – a cui,
frîntura ast'de viers,
cînd eu-s al nimărui
Tot Timpul ce l-am mers,
al nimăruia eşti, Tu, Doamne, dacă eşti,
eu ochii mi-i închid
dacă nu mă priveşti,
al nimăruia eşti,

Tu, Doamne-n Ceriuri Domn,
dacă nu mă priveşti măcar căzut în somn,
că dorm precum acel pe care îl arunc
din mine, poate El, izbăvitorul Prunc,
aşa dormire-aş veci, amuţitoru-mi Domn,
cu ochi închişi şi reci,
tainul meu de somn...
trezire-ne-om!

Către discipoli

(CXCVIII)
(Cîntec napolitan)

Doamnei Aurelia Călinescu

! Te caut cu desperare
şi vecinic Te-oi căuta,
Te caut cu desperare
şi vecinic Te-oi căuta,
dar Noaptea Mare e tot mai mare
şi bezna tot mai grea,
dar Noaptea Mare e tot mai mare
şi bezna tot mai grea!
! Te caut cu sîngerare
ca sîngele inima,
Te caut cu sîngerare
ca sîngele inima,
şi trupul meu cum va sîngerare
cînd mă vor înjunghia,
şi trupul meu cum va sîngerare
cînd mă vor înjunghia!
! Te caut cu desperare
şi Groaza e-n urma mea,
Te caut cu desperare
şi Groaza e-n urma mea,
Trimişii Beznei or să mă-omoare,
nu te-oi mai căuta,
Trimişii Beznei or să mă-omoare,
nu te-oi mai căuta!

! Te caut, Doamne, Te caut,
Trimişii-s pe urma mea,
Te caut, Doamne, Te caut,
Trimişii-s pe urma mea,
mai amînare-mă să Te laud

că nu Te pot afla,
mai amînare-mă să Te laud
că nu Te pot afla!

! De Nepătruns, Neaflatul,
De Negăsitul în veci,
De Nepătruns, Neaflatul,
De Negăsitul în veci
plîngă-Şi Trimisul, Reîncarnatul
cu mînurile-i reci,
plîngă-Şi Trimisul, Reîncarnatul
cu mînurile-i reci!
! de-acuma cu desperare,
Doamne, mă vei căuta,
de-acuma cu desperare,
Doamne, mă vei căuta,
ca un Foc Mare în Noaptea Mare
arzînd din Sinea Sa,
ca un Foc Mare în Noaptea Mare
arzînd din Sinea Sa!

de-acuma cu desperare,
Doamne, mă vei căuta,
de-acuma cu desperare,
Doamne, mă vei căuta,
şi Îţi va face durere mare
că nu mă vei afla
şi Îţi va face durere mare
că nu mă vei afla!

! mă vei striga cu strigare,
cu lumină lumina,
mă vei striga cu strigare,
cu lumină lumina,
dar eu tăcea-voi, tăcea-voi tare
şi m-oi întuneca,

dar eu tăcea-voi, tăcea-voi tare
şi m-oi întuneca!

! mă vei striga cu strigare,
cu lumină lumina,
mă vei striga cu strigare,
cu lumină lumina,
dar trupu-mi rană în vindecare
şi-o-nchide geana sa,
dar trupu-mi rană în vindecare
şi-o-nchide geana sa!

! Te vedeam, Doamne, prin rană
şi vecinic nu Te găseam,
Te vedeam, Doamne, prin rană
şi vecinic nu Te găseam,
la suferinţă cumplită hrană
şi dulce Te aveam,
la suferinţă cumplită hrană
şi dulce Te aveam!

! mă cauţi cu desperare
şi nu mă mai poţi afla,
mă cauţi cu desperare
şi nu mă mai poţi afla
decît pe Cruce de Te-ai urcare
şi Te-ai stigmatiza,
decît pe Cruce de Te-ai urcare
şi Te-ai stigmatiza!

! atuncea de ne-am aflare
şi palmele-am înălţa,
atuncea de ne-am aflare
şi palmele-am înălţa
rană pe rană în sîngerare
noi ne-am tot săruta,

rană pe rană în sîngerare
noi ne-am tot săruta!

Către discipoli

(CC)
(Acolo unde nu te-ajută nimeni)

Pentru Mihaela Muraru-Mândrea

! la margine de lume unde Tatăl,
    Părintele din ceriuri ne-a uitat,
şi unde Maica noastră cea Fecioară,
    cu zîmbet de
lumină increat,
nu îmi mai miruieşte trupu-n lacrimi,
    de două mii de ani
 crucificat,
acolo unde nu te-ajută nimeni,
    acolo toată viaţa mea am stat,
acolo unde nu te-ajută nimeni,
    acolo toată viaţa mea am stat!

! da mă voi duce, singur mă voi duce,
    cu-acei ce-au plîns
 şi au îngenuncheat,
cu-acei care-au purtat în spate-o cruce,
    şi numa-n beznă
 Domnul i-a purtat,
da mă voi duce-n beznă,
    mă voi duce cu-acei ce singuri ei
s-au judecat
şi dăruitu-s-au numai cu Moarte,
    cu-acei ce toată
Moartea au luat,
acolo unde nu te-ajută nimeni,
    acolo toată viaţa mea am stat,

acolo unde nu te-ajută nimeni,
    acolo toată viaţa mea am stat!

! nimeni ca mine, Doamne, nu te ştie,
    ca mine nimeni,
Doamne nu ţi-a dat
spirit şi suflet, trupul carne vie,
    mai mult ca Fiul Tău crucificat,

de-aceea laudă-ţi aduc eu ţie,
    în vecii vecilor fii lăudat
în Luminoasa Ta Împărăţie
    din care vin atît de-ncredinţat,
că mă hrănesc cu-a mea credinţă numai,
    pîn' la
sfîrşitul lumii-alăturat
numai de-acei pe care-i porţi prin beznă,
    prin groaza
celui mai adînc păcat,
acolo unde nu te-ajută nimeni,
    acolo toată viaţa mea am stat,
acolo unde nu te-ajută nimeni,
    acolo toată viaţa mea am stat!

! tu care-mi stai la stînga sau la dreapta,
    mîndreţe de
muiere sau bărbat,
şi voi muriţii tineri, Tu, Fecioară,
    care spre Moarte
singură-ai zburat,
cu otrăviţii toţi şi spînzuraţii,
    cu-aceia ce pe Domnu-au mîniat,
cu voi voi merge singur dîndu-mi Moartea,
    să vă mîngîie
sufletu-mi crăpat
ca o icoană veche suferindă

şi ca obrazul meu cel cancerat
de suferinţa cărnii,
suferinţă e tot ce-aici am strîns
şi-am adunat,
acolo unde nu te-ajută nimeni,
cu voi voi merge
cum am învăţăt,
acolo unde nu te-ajută nimeni,
acolo toată viaţa mea am stat,
acolo unde nu te-ajută nimeni,
acolo toată viaţa mea am stat,
acolo unde nu te-ajută nimeni,
acolo toată viaţa mea am stat!

Sutra I

! aşa pedepseşte Dumnezău
pe acei răi şi negri corbi
ce nu-I vor chipul Său:
nu Li se mai arată: ca la nişte orbi!

Sutra I

(Tao)

! e-o bunăcuviinţă
în Tine,
Fiinţă,
de-a-pururea fă-o să vină
pîn'la mine

Sutra II

! ce eu destram
tot din nevrednicie
îţi şade drept covor
de aur la picioare ţie
şi Răul ce mi-l fac,
Tu mi-l întorci în bine;
cum pot veni, eu,
Doamne, către Tine?

Sutra II

(Samadhi)

Pentru Aurelian Titu Dumitrescu

! am levitat de fericire,
de ameţeală-ameţitoare...
care mi-i, Doamne, – Adevărata Fire?
de fericire Sufletul meu moare
şi bea adevărata Viaţă pe cărare...
am levitat de fericire
ca un Copil Bătrîn
cu Doamna Norilor
în Lotus ca-ntr-un habitaclu
ţesut dintr-o suavă Amintire

Şarva-atman !

Sutra IV

! vorbiţi cu
altul,
mie mi s-a dat
de Domnul
fericirea, –
n-o pot spune !

Sutra IV

(Tao)

! cum m-aş întoarce-Acasă
merg spre Domnul…
şi Fratele-mi surîde
ca un Înger
şi ca un Înger
îmi surîde Sora…
mă-mbrăţişează Mama
şi mă sărută. Somnul
mi-l priveghează Tatăl
cel Bun… *nunc et in hora !*

Sutra V

! Doamne,
mai alb decît albeaţa osului,
Doamne,
mai roşu decît sîngele,
ia-mi oasele sfărmate
sîngele păcătosului
şi miluieşte-mă
şi strînge-le !

Sutra V

(Tao)

! priveşte-mă, Tu, Doamne,
şi-omoară-mă, de vrei,
Tu care vecinic Viaţa
ne-o dai şi n-o mai iei !

Sutra VI

! pudoarea nărilor,
pudoarea mîinilor
parfumul Domnului închid:
Te miros cu mirosul cîinilor,
ţie mă-nchin
cu mîinile
precum înalţ un zid !

Sutra VII

! şi
mîna mea
care
acuma scrie
ca Pasărea
veni-ţi-Va-n
preajmă ţie,
şi
viersul meu
pe care-l scrie mîna
ca Luna
va lumina
de-l va cetire Faţa Ta Stăpîna !

Sutra IX, a Clarei

! cînd un înger îţi dă
o cană cu lapte
ori cîteva ouă fierte
sau coapte,
începi să auzi ale
Domnului şoapte,
fie că-i zi sau e noapte !

Sutra X

Pentru Lucian Vasiliu

! îmi mişcă Domnul mîna
să beau şi să mănînc
şi Sufletul mi-l mişcă
în mine mai adînc...

plutire-oi către Tine,
Tu, Doamne,cel mai lin,
cînd Tu cobori în mine
plutind la Tine vin...

dormire-oi întru Tine,
Copil Divin? sau dorm?
gătit de Răstignire
şi obosit enorm

mai leagănă-mă, Doamne,
şi ţine-mă în braţă
şi-mi mişcă paşii către
supliciu-n dimineaţă !

Sutra XI

Pentru Al. Zub

! neam bun şi blînd, –
          de trădători,
cuminte neam,
          frumoasă cruce,
pe Fiii lui dumnezeieşti
neamul cu drag
          pe cruce-i duce !

Sutra XI

(Tao)

! aminteşte-ţi mereu
aminteşte-ţi
de Împăratul Aşoka
şi de Sufletele
suitoare-n Deva-loka
de Sufletele noastre
plătite
cu groaza şi teama
şi de Sufletul
          Piosului
          Prinţ
Gautama !

Sutra XV, a Clarei

! în casa cea mai săracă
din Lume,
unde sufletul lui
Petru Aruştei plîngînd
neîncetat o să vină,
tu stai la o masă şi scrii
cu capul plecat, Clară
Lumină,
tu cobori treptele
şi de zid
te reazemi cu mîna...
oare-o să ţină?
cu genele-ţi lungi de moarte
acoperă-ţi ochii: aici
ne închid gene şi ziduri
şi ceriuri, Sufletul,
Clară Lumină !

Sutra XV

(Tao)

! Magnolie, tu, Fiica mea,
tu-ţi împarţi Soarele
          cu Luna,
Magnolie, tu, Fiica mea,
cu sfiiciunea şi pămîntul
tău întotdeauna !

Sutra XX

! ca în copilărie gem prin somn,
vorbesc prin somn, murmur prin somn,
mi-i teamă, văd Oameni Mari de Fier
cu răngi în mîini, cu săbii şi toiege,
anume ştiu că dorm şi mă trezesc
ca să-i alung şi-adorm din nou şi urlă
şi urlă şi-nspre mine se năpustesc,
cu degetul obrazul şi-l ating –
adică tot de mine e vorba: că o şterg
aşa din somn şi-i las fără-a lor
    victimă pe scenă

să-i rîdă precupeţii şi cu curul:
şi plouă loviturile,-mi ţin ţeasta
cu mîinile ca pe-un ulcior cu apă,
apă curată de izvor ca sîngele,
sîngele nostru, Doamne, e curat !

! ca în copilărie-aud în somn
o melodie, o transcrie Moartea
pe portative mari de borangic
şi-o descifrează-ncet cu buze fine
harfistele divine: eu mă-nec
în sîngele meu pur cum cazi în Floarea
de Lotus cu o mie de petale
cu o mie de Perle-abia brumate
    ce-nconjoară
a ta frumoasă-mpărătiţă Ioni,
ca în copilărie plîng prin somn,
nu mă trezi, că ţeasta mi-i zdrobită !

Sutra XX

(Tao)

! cum vom ierta: cu
braţele-amîndouă
cu limbile-amîndouă
cu-amîndouă (Yin-Yang)
vom săruta Călăul
şi Leprosul
aşa cum Regii de odinioară
Regi harismatici prin leprozerii !

Exerga:
! Poporul Român s-a făcut o fiară,

cum prinde-un Dictator, cum îl omoară !